

Tị Tuyết Truyền Kỳ

Contents

Tị Tuyết Truyền Kỳ	1
1. Kinh Biến	1
2. Phản Kích	5
3. Cùng Đồ	9
4. Khốn Thú	13
5. Vũ Nguyệt	17
6. Đoạt Chí	22
7. Liệt Đấu	27
8. Ký Ngạo	32
9. Phá Thành	35
10. Điều Phương	40
11. Vĩ Thanh	47

Tị Tuyết Truyền Kỳ

Giới thiệu
Nguồn: vnthuquan

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ti-tuyet-truyen-ky>

1. Kinh Biến

Hô Vô Nhiễm không còn lòng dạ nào hân thưởng cảnh đẹp mặt trời lặn. Y giục ngựa, giật cương phi tới đội ngũ dẫn đầu, đoạn thông thả cất bước.

Gương mặt y vẫn trầm tĩnh, không mấy may kích động, nóng nảy.

Qua một phen tranh chấp tại hội nghị cấp cao của Ty Tuyết thành, sau cùng phái chủ hàng chiếm thượng phong. Thiết Soái và Thiết Huyết kị binh tạo thành uy danh bất bại trên thảo nguyên, gieo vào lòng mỗi

người nổi sợ vô hình, nên dù y và một vạn Tỵ Tuyết chiến sĩ dùng mọi hào ngôn tráng ngữ thề chết bảo vệ thành nhưng y không có quyền đem tính mạng toàn thành ném vào trận chiến chênh lệch này.

Kiệt lực chủ chiến vô hiệu, y chỉ có một yêu cầu được tự hộ tống Ngưng Lộ bảo châu cùng Hồng Cầm đến Thiết Soái trường.

Có người nghi ngờ y sẽ đưa Hồng Cầm cao bay xa chạy, đào quang sáng chói cùng một ngón tay đầm đìa máu khiến tất cả ngậm miệng.

Lòng y không thấy khuất nhục, chỉ toàn phần nộ, thâm hạ quyết tâm: y sẽ vì Tỵ Tuyết thành mà dâng nữ nhân tâm ái cho Thiết Soái nhưng y phải cho ông ta biết, Tỵ Tuyết thành không chỉ có bảo châu Ngưng Lộ và mỹ nữ Hồng Cầm, còn có một dũng sĩ Hô Vô Nhiễm!

Cả đội ngũ lặng lẽ tiến bước, không ai lên tiếng, chỉ có tiếng lạch đà cùng chiến mã nện gót, bên tai chỉ còn tiếng gió rít ồ ồ, tiếng người và gia súc thở hồng hộc.

Hô Vô Nhiễm minh bạch, tuy chưa ai biết việc y đề thân với Hồng Cầm nhưng cả Tỵ Tuyết thành đều biết nàng là nữ tử y yêu thương nhất. Lần này y buộc phải đưa nàng đến cho Thiết Soái được cả thảo nguyên sợ hãi và tôn kính.

Là dũng sĩ nổi danh nhất Tỵ Tuyết thành mà không bảo vệ nổi nữ nhân của mình, sỉ nhục này lớn biết bao!

Ai cũng cảm giác được nổi thống khổ khắc cốt của y, là tự tôn bị chà đạp. Ba mươi Tỵ Tuyết chiến sĩ dùng im lặng biểu đạt tôn trọng, đồng tình với y.

Lúc này, người y sợ gặp mặt nhất là Hồng Cầm.

Khi Tỵ Tuyết thành chủ và y đến nhà nàng thông báo quyết định của tộc nhân, không để nàng cự tuyệt, thành chủ lập tức nhận nàng làm con, biến nàng trở thành công chúa toàn thành. Đồng thời, đưa mấy Tỵ Tuyết chiến sĩ đến trông coi ngày đêm bên ngoài trường phòng, đề phòng nàng tự tận.

Y biết nàng vô cùng khó chịu, tưởng rằng nàng sẽ gục đầu vào lòng y khóc nức nở nhưng từ đầu đến cuối, nàng không nhỏ một giọt nước mắt.

Chỉ là suốt dọc đường, ba ngày rồi, y không còn thấy nàng cười, cũng không nói câu nào.

Có lẽ nàng biết y thống khổ thế nào khi đưa ra quyết định này? Y chỉ muốn nghĩ thế, tựa hồ như vậy sẽ khiến y giảm bớt ăn năn.

Một thốt hoàng mã từ trước mặt chạy tới, là Tỵ Tuyết chiến sĩ đi dò đường.

Ở Bộc Hỏa Sa Mạc, lúc nào cũng phải nắm chắc phương hướng, một khi sa vào mê lộ, hậu quả thật không dám tưởng tượng.

Hô Vô Nhiễm khê gờ tay, cả đội ngũ lập tức dừng lại, thể hiện rõ Tỵ Tuyết chiến sĩ đã được huấn luyện, đồng thời uy vọng của y cỡ nào. Trong một sát na, y cảm giác được mục quang Hồng Cầm lướt qua sau lưng.

Tỵ Tuyết chiến sĩ đi dò đường bẩm báo Hô Vô Nhiễm: “Cách năm dặm về phía bắc là một đầm lầy cát, cách bảy dặm về phía nam là một ốc đảo của Phán Thanh sơn, còn cách đây mười tám dặm có một khu rừng cây gai, không phát hiện bóng người.”

Hô Vô Nhiễm nhìn dải cát vàng mênh mang trước mặt, trầm tư giây lát: “Đến ốc đảo.”

Kha Đô từ phía sau tiến lên, trầm giọng: “Còn bảy ngày nữa là trăng tròn, chúng ta phải đi cả đêm?”

Hô Vô Nhiễm cười lạnh: “Người yên tâm, chiến sĩ Tỵ Tuyết thành biết cách vượt qua sa mạc, quyết không chần chừ.”

Kha Đô nói: “Lúc tại hạ men theo Phán Thanh sơn, phi ngựa liên tục cũng mất mười ngày.”

Hô Vô Nhiễm thâm thở dài, nếu lên đường sớm mấy hôm, đâu cần mạo hiểm vượt sa mạc làm gì? Khóe miệng y lại lạnh nhạt: “Vì thế chúng ta mới cần đến Bộc Hỏa Sa Mạc.”

Một Tỵ Tuyết chiến sĩ tiếp lời: “Như thế sẽ rút ngắn được bốn ngày lộ trình.”

Kha Đô vẫn tỏ ra do dự: “Nhưng lạc đà so sao được với tốc độ của khoái mã?”

Hô Vô Nhiễm cười vang, chỉ về phía trước: “Nhìn vùng cát vàng kia xem. Dù Thiết Huyết kỵ sĩ tung hoành thảo nguyên được người người tôn kính cũng không thể phi ngựa vượt qua Bộc Hỏa Sa Mạc.”

Kha Đô như thể không cảm giác được ý trào lộng của Hô Vô Nhiễm: “Có lẽ tại hạ không hiểu Bộc Hỏa Sa Mạc, nhưng tại hạ biết sau bảy ngày, nếu đêm trăng tròn mà Thiết Soái không thấy chúng ta, Tỵ Tuyết thành không thể giữ nổi đến mùa xuân sang năm.”

Nghe gã nói vậy, mấy Tỵ Tuyết chiến sĩ lớn tiếng quát tháo, Hô Vô Nhiễm mắt lóe tinh quang nhìn tới nhưng Kha Đô cũng thản nhiên đối nhãn. Lửa giận y phải kìm nén suốt dọc đường cơ hồ bùng phát, nói từng từ: “Người nên nhớ cho rõ, nếu không vì yên bình của Tỵ Tuyết thành, Tỵ Tuyết chiến sĩ tuyệt không ngại đấu với Thiết Soái.”

Kha Đô vung vàng trên lưng ngựa, nhìn thẳng vào ánh mắt sắp phun lửa của Hô Vô Nhiễm, điềm đạm đáp: “Ngài đương nhiên cũng biết kết quả chỉ là Tỵ Tuyết thành diệt vong!”

Hô Vô Nhiễm mặt mũi xanh lè: “Không sai, dưới tay Thiết Soái có ba vạn thiết kỵ. Nhưng người đừng quên, Tỵ Tuyết thành không chỉ có tường thành kiên cố gió tuyết khó xâm phạm, còn có một vạn chiến sỹ đầy nhiệt huyết, sẵn sàng bảo vệ gia đình, ai cũng một địch mười, bất kỳ kẻ xâm lược nào tới đều phải trả giá đắt.”

Kha Đô khẽ lắc đầu: “Chỉ cần thấy Tỵ Tuyết thành dùng dằng suốt hai mươi ngày là ta biết các vị không địch nổi.” Gã cũng thấy ngữ khí của mình hơi nặng nề, liền cười khổ: “Người chưa gặp Thiết Soái vĩnh viễn không biết ngài dụng binh như thần, chưa thấy Thiết Huyết kỵ binh vĩnh viễn không biết rằng họ anh dũng vô địch.”

“Choang.” Cây đao tuốt ra một nửa của Hô Vô Nhiễm lại ấn vào, giận quá hóa cười: “Ta sẽ lấy tư cách Tỵ Tuyết thành đệ nhất dũng sỹ khiêu chiến Thiết Soái, nếu ông ta dám ứng chiến, ta sẽ cho người thấy Thiết Soái anh dũng vô địch xưa nay không chống nổi một đòn.”

Kha Đô lập tức ngồi thẳng lên, ngẩng đầu nắm chặt cán đao: “Ngài có thể vũ nhục ta nhưng không được vũ nhục Thiết Soái!”

Hô Vô Nhiễm cười khẩy: “Buông tay khỏi đao đi, đao của ta xưa nay không giết kẻ vô danh, càng không giết tín sứ.”

Tay Kha Đô bắt động, cười vang nhìn các Tỵ Tuyết chiến sĩ hần học chung quanh: “Trước mặt ngài chỉ là Thiết Huyết chiến sĩ Kha Đô không sợ chết, không phải là tín sứ.”

Một Tỵ Tuyết chiến sĩ cười nhạo: “Nếu người không sợ chết, sao lại khuyên chúng ta đầu hàng?”

Kha Đô bình thản đáp: “Nếu không vì yên bình cho Tỵ Tuyết thành, sao ta phải phí lời với các vị.”

Hô Vô Nhiễm ngậy người, lần đầu nhìn thẳng vào Thiết Soái thân vệ Kha Đô bị người Tỵ Tuyết thành thống hận. Y nhận ra trong mắt gã đầu chỉ bất khuất, ẩn chứa một phần chân thành.

Các tộc trên thảo nguyên xưa nay nghĩ rằng Thiết Huyết kỵ sĩ đều là công cụ lãnh khốc vô tình cho Thiết Soái chinh thảo, ai ngờ Kha Đô lại nói thế?

Hô Vô Nhiễm lỏng tay cầm đao, nhưng thấy các Tỵ Tuyết chiến sĩ tuy nắm đao kiếm vẻ mặt đầy ngạc nhiên, không biết nên xuống nước thế nào.

Tiếng ca điệu ngọt của Hồng Cầm vang lên, làm dịu bầu không khí kiếm bạt cung thương: “Thiết Huyết kỵ sĩ tôn kính, không phải Hô tướng quân không muốn đi cả đêm, ngài có biết ở Bộc Hỏa Sa Mạc không chỉ có đầm lầy cát nứt cả lạc đà, bão cát trùn kín đỉnh núi, đàn sói có thể thanh toán cả đà đội và còn Cuồng Phong Sa Đạo thâm thù nhiều đời với Tỵ Tuyết thành?”

Nàng gọi y là “Hô tướng quân”?! Hô Vô Nhiễm thẫn thờ dài, nhân cơ hội hạ giọng với Kha Đô: “Công chúa điện hạ nói đúng lắm, điều ta lo nhất là gặp sa đạo.”

Y lại gọi nàng là “Công chúa điện hạ”?! Hồng Cầm nhói lòng, vẻ mặt vẫn thản nhiên, nói với Kha Đô: “Xưa nay sa đạo không đi riêng lẻ, đến hoặc đi đều hò hét vang lừng, dựa vào hiểu biết địa lợi mà đến đi như gió,

lại độc ác vô cùng, lấy cả tài vật lẫn mạng người, là bộ tộc bị người đại thảo nguyên thống hận. Chúng chuyên chĩa mũi dùi vào Tỵ Tuyết thành, có thể truy đuổi ngàn dặm cũng không bỏ qua...”

Dọc đường Kha Đô chịu đủ lạnh nhạt, giờ đột nhiên cả hai người quan trọng nhất đội ngũ lại tự thân giải thích tỉ mỉ khiến gã kinh hãi, ngược ngùng lỏng tay cầm đao, khước miệng lẩm bẩm: “Nhưng chúng ta đã vào Bộc Hỏa Sa Mạc, vì sao không thấy tung tích sa đạo? Sa mạc lớn thế nào, khả năng gặp sa đạo khác nào đáy biển mò kim.”

Hồng Cẩm giải thích: “Chủ nhân sa đạo là Khốc Liệt vương tử, tên cũng như người, tàn nhẫn cực độ, phản phúc vô thường, tâm ý khó đoán. Có lúc hất bỏ qua cho thương đội cả ngàn lạc đà, cũng có lúc không tha cho một người khách qua đường...”

Mục quang Hô Vô Nhiễm hướng vào vùng sâu sa mạc, chậm rãi nói: “Ta chỉ biết nếu Khốc Liệt vương tử biết tin người Tỵ Tuyết thành đi qua Bộc Hỏa Sa Mạc sẽ không chịu ngồi yên...”

Kha Đô nói: “Tại hạ cũng nghe đến tên Khốc Liệt vương tử. Bất quá tin tức trên thảo nguyên lan nhanh hơn gió, việc Tỵ Tuyết thành cống nạp Thiết Soái đã truyền đi. Tại hạ không tin sa đạo dám chạm vào Thiết Soái, chúng không sợ họa diệt tộc ư?”

Hô Vô Nhiễm cười lạnh: “Nghe nói sa đạo tổng cộng chỉ hai, ba ngàn người, thực lực không đáng kể, nhưng chỗ đáng sợ của chúng là thần xuất quỷ một, hành động như gió, không thể nắm chắc nơi chúng ra tay. Hai năm trước, Tỵ Tuyết thành từng cử một vạn đại quân chinh thảo sa đạo, nhưng không thấy tung tích chúng.” Y chỉ vào vùng cát vàng mênh mông: “Dù Thiết Soái đích thân đến, trong Bộc Hỏa Sa Mạc có thể nuốt chửng tất cả này, mà Khốc Liệt vương tử tránh né, chỉ e dựa vào ba vạn thiết kỵ truy tìm đến đâu cũng không thấy bóng dáng nửa tên sa đạo.”

Kha Đô hừ lạnh: “Nếu Thiết Soái quyết ý nhắm vào sa đạo, chỉ e mười Khốc Liệt vương tử cũng không địch nổi.”

“Không sai, sa đạo biết rằng Thiết Soái lợi hại.” Hô Vô Nhiễm bất ngờ không phản bác, tỏ vẻ lo lắng, trầm giọng: “Chúng chỉ cần cản trở mấy ngày, mượn sức Thiết Soái diệt Tỵ Tuyết thành.”

Kha Đô tỉnh ngộ, buột miệng: “Nếu Khốc Liệt vương tử là tử địch của Tỵ Tuyết thành, chắc sẽ dốc sức ngăn chặn chúng ta đến đúng kỳ hạn trăng tròn.”

Nghe đến bốn chữ “kỳ hạn trăng tròn”, Hồng Cẩm lại chua xót, nếu không có biến cố, đó sẽ là ngày mình xuất giá. Nàng không muốn ai thấy mình thất thái, bèn kéo cương tiến lên.

Hô Vô Nhiễm rung động, trong lúc ngây người, con ngựa trắng của Hồng Cẩm cách xa cả trượng, y vội vẫy tay cho mấy Tỵ Tuyết chiến sĩ đuổi theo, bản thân y chìm vào trầm tư.

Hồng Cẩm phóng ngựa thật nhanh, sát na sau chỉ thấy bên tai ù ù tiếng gió, thân thể không ngừng nhấp nhô trên lưng ngựa, nàng bỏ mặc tồn vong của Tỵ Tuyết thành, không muốn nghĩ đến giấc mộng của bản thân, không cần đi gặp Thiết Soái. Nhất thời nàng chỉ muốn phi mãi trong sa mạc mênh mông, trút hết âu sầu trong lòng, nhưng nàng biết tất cả đã trở thành trách nhiệm không thể rũ bỏ, nàng phải hy sinh cho tộc nhân. Bờ vai mỏng mảnh này sao gánh nổi ngần ấy thứ? Nước mắt dồn nén bao ngày tuôn trào...

Cứ để cát quất ràn rạt lên làn da mịn màng, cứ để gió nóng ngùn ngụt thổi khô nước mắt, nếu khiến nàng quên đi tất cả.

Hô Vô Nhiễm mấy lần định gọi nàng nhưng há miệng ra lại không phát thành tiếng. Kha Đô tỉnh minh, hiểu ngay quan hệ giữa hai người, tựa biết mình lỡ lời nên không gọi nàng, những Tỵ Tuyết chiến sĩ khác phụng nghiêm lệnh không được lớn tiếng. Hồng Cẩm phi một mạch hơn mười dặm mới dừng lại.

Con bạch mã của nàng do Tỵ Tuyết thành chủ ban cho, cực kỳ thần tuấn, Tỵ Tuyết chiến sĩ theo sau bị bỏ lại nửa dặm, lúc nàng ngoái lại nhận ra cự ly cách đà đội ngày càng xa, mới biết mình phi nhanh như vậy, buộc toàn đội phải vất vả bám theo, bất giác hối hận bản thân đã quá xung động.

Đà đội vào sâu trong sa mạc, vầng thái dương ở trời tây sắp chìm xuống mặt đất, rồi hoàn toàn lặn hẳn, sao mọc chỉ chít trên nền trời đen thẫm, ánh trăng chiếu xuống khiến khói cát bay lên, cả đại sa mạc cơ hồ khoác thêm một tấm áo xám.

“Đó là gì?” Kha Đô chỉ tay về phía trước.

Chúng nhân vận hết mục lực, xuyên qua màn cát mênh mông, cách đó chừng ba, bốn dặm có một dải xám trầm trầm được màn đêm bao phủ, như tấm lưới sắt.

Tỵ Tuyết chiến sĩ đi dò đường đáp: “Chắc là khu rừng cây gai.”

Hô Vô Nhiễm do dự một chốc mới truyền lệnh: “Buộc ngựa vào lạc đà lại một chỗ, phái người canh gác khắp nơi, tối nay chúng ta nghỉ ở đây.” Chúng nhân vâng lời tản đi.

Y do dự là có nguyên do, nơi hạ doanh trại trong sa mạc cần phải cân nhắc, thứ nhất gần nguồn nước để cũng cấp cho người và gia súc, thứ hai gần rừng, phòng bị bão cát đột ngột ập tới. Nhưng nếu sa đạo tìm tới, nhất định sẽ nhắm những chỗ như thế đầu tiên.

Màn đêm mông lung, Hồng Cầm lặng lẽ dừng ngựa cách đó mấy trượng, Tỵ Tuyết chiến sĩ vội vàng quát tháo lạc đà, trận hình dĩ nhiên tản loạn. Hô Vô Nhiễm chợt dấy lên dự cảm không lành, phảng phất người thấy hơi nguy hiểm.

Là dũng sĩ số một của Tỵ Tuyết thành, y không chỉ võ nghệ cao siêu, gan dạ hơn người, đấu chí kiên cường, ứng biến nhanh nhẹn mà còn phải có mắt duệ trời sinh.

Y nhìn vạt rừng gai chằm chằm, dải mài xám đột nhiên mơ hồ chuyển động, cực kỳ trầm ổn hướng về phía lạc đà, uy thế như bánh xe sắt sàng nghiền nát hơn ba chục kị sỹ.

“Chuẩn bị chiến đấu!” Y quát vang, mặc kệ tất cả gọi to: “Hồng Cầm, mau quay lại!”

Y chưa dứt lời, “ầm” một tiếng, mặt đất phảng phất rung lên.

Cách lạc đà đội hai, ba dặm về phía nam, sau gò cát gần Phán Thanh sơn bốc lên bụi xám cuộn cuộn, cát bụi mù trời. Luồng khí nóng bỏng cuốn sa vù lên không, như một đám mây xám tụ hình đã lâu, trùm lên chúng nhân. Đàn ngựa đen ngòm lao tới như gió, cơ hồ đuổi theo đám mây, tạo thành hình vòng cung từ mé trái cuốn tới, tiếng hò hét chấn động mặt đất, ánh đao thương chói lòa con mắt...

“Là sa đạo...” Một Tỵ Tuyết chiến sĩ buột miệng hô: “Cuồng Phong Sa Đạo!”

2. Phản Kích

Sa đạo đều kẹp chân lên yên ngựa, tay giương cung lấp tên, tuy lao nhanh mà vững vàng như bàn thạch, rõ ràng cực kỳ tinh thâm kị thuật, lại trải qua chiến trận nhiều lần, chỉ cần lọt vào tầm bắn tất tên sẽ bay tới như mưa.

Đằng trước Tỵ Tuyết chiến sĩ mới là chủ lực của sa đạo, chừng hơn ngàn thốt ngựa cầm binh khí nặng dùng trong mã chiến, không vội vàng áp sát mà giữ vững trận thế, ung dung tiến đến trước mặt Tỵ Tuyết chiến sĩ, đội viện binh thu hẹp vòng vây.

Hô Vô Nhiễm trầm hấn xuống, xem ra sa đạo đã chuẩn bị trước, tính toán chính xác đường lối hành quân của y, bày bố mai phục. Vốn y định đến ốc đảo phía trước hạ trại, tuy vị tất tránh được địch nhân nhưng vẫn khá hơn bị bức vào vòng vây như hiện giờ. Có điều Hồng Cầm tức giận lao đi, y không giữ được lạnh tĩnh xét đoán tình hình, nên sa vào bị động. Tình thế nguy hiểm vô cùng, cũng may y kịp thời phát hiện mai phục, chưa đến nỗi bị địch nhân bao vây dày đặc, phía bắc còn đường rút, bất quá địch nhân không vội xung phong, hình như định ép bọn y vào sâu trong sa mạc rồi thanh toán.

Kha Đô không ngờ thanh thế xuất hiện của sa đạo kinh nhân như vậy, dù y dày dặn trận mạc cũng bất giác nhột nhạt mặt mày. Hơn ba chục chiến sĩ đối diện với hơn nghìn địch nhân, làm gì còn hy vọng thắng, bèn nhìn Hô Vô Nhiễm: “Mau hạ lệnh rút về phía bắc.”

Hô Vô Nhiễm thấy Hồng Cầm đã về, lập tức hạ quyết định, dặn phó tướng Ngải Mục: “Cùng huynh đệ bày lạc đà trận, tận lực ngăn địch.”

Kha Đô cả kinh: “Ngài muốn đấu thẳng thừng??”

Hô Vô Nhiễm lạnh lùng: “Ta và người hộ vệ Hồng Cầm rút đi.”

Kha Đô cự tuyệt: “Thiết Huyết chiến sĩ không bao giờ bỏ bạn.”

“Người muốn ở lại chịu chết?” Ngải Mục cắt lời gã, đoạn nắm chặt tay Hô Vô Nhiễm, quay người ra lệnh cho Tỵ Tuyết chiến sĩ sai lạc đà quỳ xuống thành một hàng, trải da dê dày đặc lên mình chúng, lập tức hình thành một chiến lũy đơn giản.

Hô Vô Nhiễm đến cạnh Hồng Cầm, không nói gì mà nhảy lên lưng bạch mã, giật cương tiến về phía bắc không có địch nhân, trong lúc vội vàng vẫn không quên quay lại gọi Kha Đô: “Đi.”

Kha Đô ngậy người, đứng bất động, quay lại gào lên với các Tỵ Tuyết chiến sĩ: “May chạy đi, ở lại chỉ còn đường chết.”

Ngải Mục lạnh lùng nhìn gã, lật sống đao vỗ mạnh lên móng ngựa, chiến mã hí vang, công Kha Đô đuổi theo hướng Hô Vô Nhiễm và Hồng Cầm vừa đi.

Kha Đô rung động, từ ánh mắt Ngải Mục nhận ra đối phương không chỉ ôm lòng quyết tử mà hoàn toàn vô oán vô hối.

“Xoạt”, từ trận địch xạ ra mũi tên đầu tiên.

Kha Đô đuổi kịp Hô Vô Nhiễm, ba người cưỡi ngựa lướt vào vùng giữa sa mạc, ban đầu còn nghe sau lưng có tiếng hò hét vang trời, thoáng sau, tất cả đều yên lặng.

“Hiện tại chỉ có tuyết liên và bảo châu.” Hô Vô Nhiễm vỗ nhẹ lên cái bao sau lưng, nhìn Hồng Cầm rồi lạnh nhạt nói với Kha Đô: “Hy vọng lúc gặp Thiết Soái, người sẽ nói rõ nguyên nhân mất da dê.”

“Vì sao ngài muốn họ chết uống?” Kha Đô bị phần hét lên.

Hô Vô Nhiễm thở dài: “Họ không chết uống mà có giá trị.”

“Giá trị gì đây?”

“Đổi lại an toàn cho ta, người và Hồng Cầm.” Hô Vô Nhiễm nhấn mạnh từng chữ.

Kha Đô không hiểu: “Chúng ta có thể đi cùng.”

Hồng Cầm cắn môi: “Trên sa mạc không ai so được với tốc độ của sa đạo, chúng có cách thuận phục ngựa đặc biệt, nếu cùng đi, e rằng chúng ta không thoát được ai.”

Kha Đô rít lên: “Hiện tại chỉ còn lại ba người, chỉ cần gặp một nhóm sa đạo cũng khó thắng.”

Hô Vô Nhiễm lạnh lùng: “Chúng ta có lựa chọn khác ư?”

Kha Đô ngẩn người, trong khoảnh khắc ngàn cân treo sợi tóc, chỉ có Hô Vô Nhiễm mới kịp thời dãn lòng quyết định như vậy. Dù thế, lòng gã vẫn có cảm giác bỏ rơi chiến hữu, không thể thích ứng nổi.

Hồng Cầm buồn bã: “Xin lỗi, là muội sai lầm.”

Hô Vô Nhiễm nhìn về phía trước, lẩm bẩm như muốn giải thích: “Lúc mỗi chiến sĩ xuất phát đều đã chuẩn bị sẵn sàng hy sinh cho Tỵ Tuyết thành.”

Kha Đô khuyên: “Công chúa điện hạ không cần tự trách, Cuồng Phong Sa Đạo xuất hiện quá bất ngờ, hiển nhiên chúng có tình báo, định dồn chúng ta vào tử địa.” Vô tình gã xưng hô là “chúng ta.”

Hô Vô Nhiễm hít sâu một hơi: “Họ sẽ không hy sinh uống phí...”

Mắt Hồng Cầm lóe lên vẻ kiên định ngược hẳn với dáng vẻ yếu nhược: “Vì thế chúng ta phải sống sót.”

Mắt Hô Vô Nhiễm cũng lộ rõ vẻ đau đớn: “Đúng, vì niềm tin của huynh đệ đã chết, chúng ta phải sống sót.” Niềm tin.

Kha Đô rung động, chợt hiểu vì sao ánh mắt Ngải Mục nhìn mình lại vô hối vô oán.

– Vì những Tỵ Tuyết chiến sĩ đều tin rằng dùng máu thịt ngăn cản địch nhân là hy sinh chính đáng. Họ đều biết, mình không hy sinh uống phí, bởi họ tin Hô Vô Nhiễm nhất định kịp thời đưa Hồng Cầm và Ngưng Lộ bảo châu đến cho Thiết Soái, đổi lại yên bình cho Tỵ Tuyết thành.

Còn Hô Vô Nhiễm và Hồng Cầm, cũng đang hy sinh chính bản thân.

Gã trầm mặc hồi lâu, tựa hồ hiện tại mới chân chính hiểu được tôn nghiêm của người Tỵ Tuyết thành.

Đi được chừng nửa dặm, Hô Vô Nhiễm nhảy xuống ngựa, áp tai sát mặt đất, biến sắc lắm nhảm: “Kì quái!”

Kha Đô hỏi: “Sa đạo đuổi theo ư?”

“Không.” Hô Vô Nhiễm lại nhảy lên ngựa, dõi mắt theo những đụn cát mấp mô: “Chúng dàn trận tiến lên từ từ, không vội đuổi theo chúng ta, vì sao nhỉ?”

Kha Đô ngẫm ngợi một chốc: “Như ngài nói, có lẽ mục đích của sa đạo chỉ là ngăn cản chúng ta đến gặp Thiết Soái kịp thời...”

Hô Vô Nhiễm nhớ lại căn kẽ tình hình: “Địch nhân bày ra mai phục thanh thế lớn như vậy, hiển nhiên đã trình sát rõ ràng hành tung của chúng ta, định diệt sạch.” Y khẽ lắc đầu, tỏ vẻ nghĩ ngợi: “Người không biết ân oán giữa sa đạo và bọn ta, huynh đệ ruột của Khốc Liệt vương tử cũng chết trong tay ta, hắn không đời nào bỏ qua dễ dàng thế.”

Kha Đô ngang nhiên: “Sa đạo điều tra rõ tình hình của chúng ta, tất biết đến tại hạ. Dù Khốc Liệt mạnh cỡ nào cũng phải e dè Thiết Soái, không muốn gánh trách nhiệm giết cận vệ của ngài.”

Hô Vô Nhiễm nhún vai: “Trên sa mạc, Khốc Liệt vương tử không sợ ai hết.”

Kha Đô chú ý thấy Hô Vô Nhiễm mỗi lần đề cập đến Khốc Liệt đều cho thêm hai chữ “vương tử”, thâm nhủ có lẽ là một dạng tôn kính địch nhân, dù Tỵ Tuyết thành và sa đạo là cừ địch không đội trời chung.

Hồng Cầm cũng ngẫm ngợi: “Sa đạo quyết không bỏ qua cho bất kỳ ai của Tỵ Tuyết thành, bất kể vì nguyên nhân gì.”

Ba người trò chuyện nhưng vó ngựa không hề chậm lại.

Kha Đô hỏi Hô Vô Nhiễm: “Được rồi, chúng ta tạm thời nhận định sa đạo bất kể vì nguyên nhân gì cũng không bỏ qua cho người Tỵ Tuyết thành. Vì sao chúng lại không mai phục ở phía bắc, chờ đường thoát cho chúng ta?”

Hồng Cầm đáp: “Có lẽ sự việc quá nhanh, chúng căn bản không kịp bố trí nhân thủ vây chặt chúng ta.”

Kha Đô ngẫm nghĩ một lúc rồi trầm giọng: “Đã gọi là tri bỉ, Tỵ Tuyết thành chắc hiểu rõ cách ẩn tàng của sa đạo?”

Hô Vô Nhiễm nhìn gã, nhất thời thấu hiểu: “Đúng, nếu sa đạo bày bố mai phục trước, chiến sĩ dò đường phải phát hiện tung tích của chúng.”

Kha Đô lạnh buốt trong lòng: “Vậy là địch nhân cố ý chừa lối phía bắc cho chúng ta?”

Chưa dứt lời, con bạch mã của Hồng Cầm hý vang, hai chân sa vào cát.

Hô Vô Nhiễm hô lên kinh hãi: “Lưu sa.” Y lập tức minh bạch tất cả, sa đạo không hề nương tay lưu lại đường chạy cho bọn y, vì nơi đây là đầm lầy cát trong Bộc Hỏa Sa Mạc có thể nuốt chửng tất cả.

Hô Vô Nhiễm quát vang với Hồng Cầm: “Đừng dừng lại, cố gắng tăng tốc quay về...” Y nắm chặt roi ngựa, chỉ cần nâng sa xuống sẽ mạo hiểm xông lên cứu.

Hồng Cầm dốc sức giục ngựa, con bạch mã cực kỳ thông linh, thấy dưới chân mềm nhũn liền hý vang mấy tiếng rồi tận lực nhảy lên, kéo theo một vùng cát, thoát thân khỏi lưu sa. Chân chưa chạm xuống, nó phi như bay, được Hồng Cầm điều khiển vòng một vòng lớn quay lại, đến khi chân chạm đất liền thông thả đi đến cạnh chỗ Hô, Kha.

Lưu sa trong sa mạc khác hẳn đầm lầy trên thảo nguyên. Đầm lầy trên thảo nguyên đều ở nơi có nước, rất dễ nhận ra, còn ở sa mạc mênh mang, đâu đâu cũng là cát vàng, khó lòng phân biệt được. Một khi người hay gia súc đặt chân vào khu vực của lưu sa, lúc đầu không nhận ra nhưng được mấy bước sẽ lún sụt. Lưu sa có sức hút cực lớn, khe động đáy sẽ càng lún sâu thêm cho đến khi chìm hẳn, thêm vài cơn gió, tất cả sẽ

trở lại như bình thường. Đây là nguyên nhân trong sa mạc thường có những vụ thất tung ly kì, vô duyên vô cớ.

Lúc này đây, vùng hiểm địa đó đang chắn ngang trước mặt họ.

Đầm lầy cát là cấm địa trong sa mạc, dù sa đạo tung hoành đại mạc cũng không dám ơ hờ tiến vào, nên không phải người bày ra mai phục.

Đã tiến vào khu vực của lưu sa, dù có lương câu khoái mã dốc sức chạy khi chưa sa chân hẳn, đến khi cạn lực, kết cục cũng là chìm nghỉm.

Kha Đô tuy lần đầu đến sa mạc nhưng cũng nghe về sự lợi hại của lưu sa, trầm giọng hỏi: “Có vòng qua được không?”

Hô Vô Nhiễm nhìn dải cát vàng mênh mang trải trước mặt, chậm chậm lắc đầu: “Chỉ sợ chúng ta đã tiến vào khu vực đầm lầy cát, tốt nhất là quay lại.”

Kha Đô nhớ đến hơn ngàn sa đạo sau lưng, hít sâu một hơi: “Nếu chúng ta liên tục phi ngựa, toàn lực lao tới, có qua được không?”

Hồng Cẩm còn hoảng sợ, vỗ nhẹ lên ngực: “Sa đạo quen thuộc sa mạc hơn hết, chỉ qua việc chúng không dám đặt mai phục ở đây là biết vùng lưu sa này cực rộng, sợ rằng không qua được...”

Gương mặt anh tuấn của Hô Vô Nhiễm lóe lên nét thống hận: “Khốc Liệt vương tử giáo trá đa kế, bức chúng ta vào đây tất nắm chắc chúng ta mọc cánh cũng khó thoát. Dù chúng ta qua được, chỉ sợ lúc đó người ngựa mỗi mệ, Cuồng Phong Sa Đạo chỉ việc đợi sẵn.”

Ba người nghe thấy sau lưng tiếng chiến mã của địch hý vang gần lại, nhưng vẫn không đề ra được chủ ý.

Hô Vô Nhiễm hướng ánh mắt sáng rực nhìn Kha Đô: “Nếu hiện tại người quay lại, Khốc Liệt vương tử chắc sẽ không giết.”

Kha Đô ngậy người rồi cười vang: “Không sai, có lẽ hẳn sẽ mượn cớ này lấy lòng Thiết Soái.”

Hồng Cẩm lạnh lùng cắt ngang: “Có khi Khốc Liệt vương tử và Cuồng Phong Sa Đạo sẽ trở thành tiên phong của Thiết Soái tiến công Tỵ Tuyết thành.”

Hô Vô Nhiễm giơ tay ngăn nàng, nghiêm mặt nói với Kha Đô: “Tỵ Tuyết thành và Cuồng Phong Sa Đạo không đội trời chung, bọn ta tự biết rơi vào tay sa đạo sẽ không thoát mạng được, người không cần chết uống theo làm gì.”

Kha Đô tắt cười, sầm mặt bạt đao: “Thủ hạ của Thiết Soái không có kẻ đầu hàng, chỉ có dũng sĩ chiến tử. Hô đại ca nếu còn vũ nhục tiểu đệ như vậy, đệ đành đấu một trận với đại ca trước.”

Hô Vô Nhiễm thấy gã nghiêm chỉnh lại, gạt sống chết sang một bên, dùng hai tiếng “Đại ca” gọi mình, hiểu ngay gã đã quyết ý, liền vỗ mạnh lên vai: “Được, mặc kệ sau này chúng ta có đối chiến hay không, giờ chúng ta là huynh đệ cùng sống chết.”

Huynh đệ!

Kha Đô nóng bừng trong lòng, bầu nhiệt huyết sôi trào, nào ngờ mình phụng mệnh đưa chiến thư tới, giờ lại cũng Tỵ Tuyết thành kẻ vai kháng địch, quả thật tạo hóa trêu người. Gã cười vang: “Chỉ tiếc ở đây không có rượu, bằng không sẽ uống cạn mấy chén, cùng Hô đại ca kẻ vai giết địch.”

Hô Vô Nhiễm hân thưởng, cười vang: “Để chúng ta lấy máu sa đạo làm rượu, xem ai giết được nhiều hơn.” Thiết Huyết kị sĩ này tuy là địch nhân của y nhưng lời lẽ, hành vi đều xuất sắc, nếu không phải trong tình hình vi diệu này, tất y đã buông hết ân oán, cùng đối phương uống một phen thống khoái, đến say mới dừng.

Hồng Cẩm cũng cầm đao trên tay: “Muội tuy không biết võ công nhưng khi hai người chiến tử, cũng là giây phút máu muội rải trên đại mạc.”

Hô Vô Nhiễm giữ tay nàng, chậm chậm tra vào vỏ: “Không, chúng ta thà chết trong dòng lưu sa cũng không muốn rơi vào tay sa đạo cho chúng vũ nhục thi thể.” Y quay qua nói với Kha Đô: “Hãy nhớ, giết xong mười tên phải quay lại, nếu chúng đuổi theo sẽ cùng chúng ta xông vào vùng lưu sa này.”

Hồng Cầm cười khê: “Còn có muội, hai người phải giết ít nhất mười lăm tên mỗi người mới đủ vốn.”

Hô Vô Nhiễm vỗ tay cười vang: “Được, chúng ta mất ba mươi huynh đệ, vậy giết ba mươi tên sa đạo.”

Kha Đô thấy nữ tử yếu ớt như Hồng Cầm cũng hào dũng đến vậy, liền vỗ vai Hô Vô Nhiễm cười lớn: “Dũng sĩ Tỵ Tuyết thành quả nhiên danh bất hư truyền, Khốc Liệt cũng trọng thưởng cho ai lấy được đầu đại ca, chúng ta giúp hẩn đỡ mất một khoản...”

Ba người định kể xong, không còn lo truy binh đuổi tới, để giảm tải cho chiến mã liền bỏ hết đồ ăn lại, chỉ giữ một túi nước uống.

Hồng Cầm ở nguyên một chỗ, theo lời dặn của Hô Vô Nhiễm, dùng dao cắt một miếng bằng bàn tay trên yên ngựa, buộc vó.

Hô Vô Nhiễm cùng Kha Đô lại tìm một gò cát cách đó hơn một dặm nấu mình, đeo trường đao lên eo, tay cầm cung tên, đợi sa đạo tới. Họ đứng dưới ánh sao như hai pho tượng sừng sững ngàn năm.

Không lâu sau, phía trước tới om cuộn cuộn cát bụi, tiếng người và tiếng ngựa vang lừng, càng lúc càng gần.

Hô Vô Nhiễm cười: “Khốc Liệt vương tử vạn vạn lần không ngờ chúng ta dám quay lại phản kích, hiện giờ hẩn đang chí đắc ý mãn. Nhất định ta phải cho hẩn biết Tỵ Tuyết thành đệ nhất dũng sĩ lợi hại thế nào.”

Kha Đô lúc đầu nghe đến tên Tỵ Tuyết thành đệ nhất dũng sĩ cũng không để ý lắm, nhưng dọc đường thấy Hô Vô Nhiễm gặp nguy hiểm không kinh hãi, hành sự trầm ổn, mưu lược quyết đoán, dũng mãnh vô cùng, bất giác càng bội phục, trầm giọng hỏi: “Được cùng Hô đại ca sánh vai chống địch, thật sự thống khoái.”

Hô Vô Nhiễm mỉm cười không đáp, thần sắc y kiên nghị, song mục như điện, tay giương tay kéo, cây cung cứng căng hết cỡ, lạnh lùng nhìn tên sa đạo đầu tiên lọt vào xạ trình trong vòng trăm bước, quát vang lạnh lùng, mũi tên như sao băng xạ vào đêm đen.

3. Cùng Đò

Chỉ một mũi tên mà sa đạo chết mất một tên, bị thương một tên.

Khốc Liệt vương tử cười một thót hoàng mã thần tuần nhất, đi ở giữa đội ngũ sa đạo, vừa tiếp nhận lời chúc tụng của thủ hạ vừa nghĩ cách bắt được mỹ nữ Hồng Cầm của Tỵ Tuyết thành rồi giày vò một phen.

Hẩn vừa dẫn Cuồng Phong Sa Đạo phục kích thành công, giết sạch hơn ba mươi Tỵ Tuyết chiến sĩ, thu được khá nhiều da dê, đang lúc hứng chí nhất, tính rằng chỉ phải đuổi theo ba kẻ, trước mặt lại có lưu sa cản đường, coi như đối phương thành đồ trong túi, nên cũng không phải kị sỹ đi trinh sát. Nào ngờ đối phương lại chủ động phục kích, trong lúc bất phòng, hai huynh đệ đi trước đã gục ngã, trận thế phe mình đại loạn, hẩn đang kinh hãi, vừa kịp nhận rõ phương hướng địch nhân, tên của Kha Đô bắn tới, một tên sa đạo khác trúng tên rớt khỏi lưng ngựa, tiếng chửi rủa đồng loạt vang lên.

Cuồng Phong Sa Đạo đều trải qua nhiều trận chiến, ứng biến cực nhanh, tuy được thấy uy lực của Hô Vô Nhiễm nhưng vẫn không sợ, theo lệnh của Khốc Liệt vương tử, hai chục kị sỹ đi đầu vung đao xông tới, số còn lại chấn chỉnh đội hình, bình tĩnh tản ra chặn đường rút của hai người, hiển nhiên đã được huấn luyện.

Nhất thời cả Bộc Hỏa Sa Mạc vang lên tiếng hò hét.

Hai người có ý dụ địch, vừa bắn vừa lùi, Hô Vô Nhiễm liên châu phát ra chín mũi tên, chín tên sa đạo gục xuống, Kha Đô cũng không tệ hơn, bắn chết được chín tên sa đạo, bất giác y cũng sinh lòng khâm phục tiền thuật của đối phương.

Thuật huấn luyện ngựa của sa đạo trên đại mạc quả nhiên xứng danh, sau mấy hơi thở, đội tiên phong hơn hai chục tên đã đến gần năm mươi bước. Hô Vô Nhiễm lùi đến sát vùng lưu sa, soái kỳ của Khốc Liệt vương tử ở cách một dặm, muốn dụ đại binh của địch, tất phải giải quyết hơn mười tên sa đạo đã, bèn cười vang

với Kha Đô: “Huynh đệ vừa lùi vừa dùng cung tên, ta ngăn địch nhân.” Đoạn lật tay rút trường cung trên lưng, bạt đao nhảy lên ngựa, nghênh đón tên sa đạo đầu tiên xông tới.

Kha Đô thấy Hô Vô Nhiễm không cần mình tiến sát, biết y rất tin vào võ công bản thân, cung tiễn trong tay không ngừng bắn ra, cười chiến mã từ từ lui lại, lên tiếng: “Hô đại ca nên nhớ giết xong mười lăm tên là rút lui ngay, đừng quá ham giết địch.”

Hô Vô Nhiễm giục ngựa xông lên một gò cát nhỏ, rút một mũi tên ra nhưng thấy y, tên sa đạo đi đầu buông lời ô uế, mất lộ hung quang, hung hãn vung lang nha bổng bổ mạnh xuống.

Kị binh tác chiến khác hẳn kiểu chiến đấu tầm thường, không chú trọng tiểu xảo linh động, mà thiên về thế trầm lực trọng, một bổng này hàm chứa cả xung lực của chiến mã, e rằng không dưới ngàn cân.

Hô Vô Nhiễm biết không thể lực đấu, dù chặn được đòn đánh như Thái Sơn áp đỉnh này chắc chiến mã cũng không chịu nổi. Trong khoảnh khắc đó, y bộc lộ võ công và kỹ thuật hơn người của Tỵ Tuyết thành đệ nhất dũng sĩ, hai chân quặp chặt, vận lực lên eo, chiến mã đang cười linh xảo quay người, vừa hay tránh khỏi, y lướt qua bên mình địch nhân, đao quang xán lạn lóe lên, đập mạnh vào trường thương của địch, hoa lửa bắn tung tóe.

Tên sa đạo cầm lang nha bổng đánh hụt, lướt qua mình Hô Vô Nhiễm nhưng không kịp thu thế, cây bổng đánh xuống đất, trong tiếng chiến mã hý cất đôi người.

Toán sa đạo còn lại thấy Hô Vô Nhiễm kiên dũng vô cùng nhưng vẫn không sợ, hung tính đại phát, nhất thời không buồn để ý đến Kha Đô đang thoái lui, bao nhiêu binh khí hạng nặng, từ trường thương, loan đao, trọng kích, lưu tinh chùy, trăm mã câu đều tấn công vào Hô Vô Nhiễm.

“Choang choang...” mấy tiếng vang động, tiếng kêu thảm vang lên trong vùng hoa lửa cùng huyết vụ. Hô Vô Nhiễm tả xung hữu đột dùng chiêu thức tinh diệu và kỹ thuật linh động xuyên qua sa đạo, mấy vết thương đầm đìa máu trên vai và lưng đổ lại bằng năm xác địch nhân ngã xuống. Ba tên bị y giết, hai tên bị thần tiễn của Kha Đô kết liễu.

Hô Vô Nhiễm quay đầu ngựa, trường đao dài năm thước chỉ vào bảy tên sa đạo còn lại, cũng không thêm băng bó vết thương mà chuyển đao sang tay trái, hít sâu nhằm khôi phục cánh tay phải tê cứng vì chấn động.

Trong lúc quần chiến, y căn bản không thể tránh được mọi binh khí công tới, chỉ biết phán đoán trong sát na, dùng thân thể đón lấy binh khí có lực sát thương kém nhất. Vết thương và vết đao tuy không trí mệnh nhưng nếu cố ý tốc chiến tốc quyết, lượng máu tràn ra sẽ khiến y mất chiến lực.

Phía sau y nửa dặm là hơn ngàn tên sa đạo cùng gầm gào, tiếng vó ngựa hỗn tạp đang áp sát.

Máu tươi và cơn đau kích phát chiến chí cao vọt của Hô Vô Nhiễm. Y cười vang, giục ngựa vung đao lao vào trường đồ sát thảm liệt.

“Mười bốn, mười lăm, mười sáu...” Y vận lực chém gãy một ngọn trường thương, định giải quyết địch nhân nhưng tên sa đạo cuối cùng ôm cổ gục xuống, bị tên của Kha Đô bắn hạ.

Y giục ngựa chạy quanh, thời gian tuy ngắn nhưng tình huống chiến đấu khá ác liệt, mười hai thi thể ngổn ngang, mấy con chiến mã giãy giụa trong đám binh khí gãy, máu đã bị cát hút khô, chỉ còn lại một vùng đỏ rực.

Đại quân sa đạo cách trăm bước, tên không ngừng bắn tới nhưng vì cự ly quá xa nên đến nơi đều đã hết đà, dễ dàng bị cây đao gạt xuống.

Tà áo xanh của Hô Vô Nhiễm thấm đẫm máu, không hiểu là máu của địch nhân hay bản thân, y vội xé vạt áo bao lại mấy chỗ đau rát, giơ ngón tay cái với Kha Đô: “Huynh đệ, ta giết được mười sáu tên.”

Kha Đô nghiêm mặt: “Tiểu đệ chỉ giết được mười hai tên, còn ba tên nữa mới đủ vốn.”

Hô Vô Nhiễm ngạo nghễ nhìn về phía trước, cười vang: “Muốn giết sa đạo còn nhiều cơ hội mà.”

Kha Đô ngẩng nhìn ánh trăng như nước, đại quân sa đạo cơ hồ không biết đến trận chiến, vẫn từ từ tiến tới, hiển nhiên chúng hiểu đang ở trong khu vực của lưu sa nên phải hành quân cẩn thận. Tuy chúng không tiến tới với uy thế hùng tráng, chỉ từng bước áp sát nhưng vẫn tạo ra áp lực trầm trọng.

Trong trận chiến ban này, Hô Vô Nhiễm tận lực lưu ý không để ngựa thụ thương, thành ra bản thân bị dính mấy vết thương, bèn thở phào rồi hít sâu một hơi, gào lớn đại quân sa đạo: “Khốc Liệt vương tử, có dám tử chiến với Tỳ Tuyết dũng sĩ Hô Vô Nhiễm chăng?”

Kha Đô thấy y đối diện với hơn ngàn địch nhân mà không hề hoảng sợ, ngược lại hào khí tận hiện, bèn giục ngựa đến đứng sừng sững, không tỏ ra khiêm cung như thường ngày mà cười vang: “Khốc Liệt mà dám đấu với ta trăm chiêu, Thiết Soái thân vệ Kha Đô lập tức tự vẫn.”

Hô Vô Nhiễm biết gã kích nộ địch nhân, hòng khiến chúng toàn lực xông lên sa vào lưu sa, y cũng tiến lên mấy bước, vừa chặn mũi tên nhắm vào mình vừa cười: “Khốc Liệt vương tử võ công thấp kém, lại nhất chết như thế, sao dám quyết chiến với Thiết Soái thân vệ, chỉ bằng huynh đệ chỉ thủ không công, nhường hán mười chiêu, không thì mới mấy chiêu đã lấy được cái đầu chó má đó, ô nhục cả bảo đao.”

Hai người cười nói như không, cơ hồ không coi hơn ngàn tên sa đạo vào đâu.

Chúng sa đạo ồn ào, tiếng Khốc Liệt từ trong đám đông truyền lại: “Để lại bảo châu mỹ nữ, các người sẽ được toàn thân.” Nghe hán ngữ khí bình tĩnh, hình như không để tâm đến lời nhục mạ của hai người, không cho thủ hạ manh động.

Hô Vô Nhiễm ngạo nghễ đứng trước địch trận, cười to: “Bảo châu trên mình ta, có bản lĩnh cứ đến lấy.” Nói chậm nhưng diễn tiến cực nhanh, y lần tay xuống eo, cầm đao vào vỏ, gương cung lấp tên kéo căng, “soạt soạt soạt”, bắn liền bốn mũi vào soái kỳ của sa đạo.

Soái kỳ tuy lớn bằng cổ tay nhưng bị liên châu tứ tiễn cũng bắn trúng một điểm, nên không chịu nổi, “cắc”, lá cờ gãy gục.

Cây cung trong tay Hô Vô Nhiễm do Tỳ Tuyết thành đặc chế, dài chế tạo bằng sắt, dây làm từ gân nai, phối hợp với lực cánh tay cực mạnh, xạ trình cực xa, địch nhân tuy cách trăm bước mà vẫn nằm trong tầm uy hiếp. Hơn nữa y tấn công bất ngờ, bắn cò chứ không bắn người, nên tất thấy đều không kịp phòng bị, mặc cho y thành công.

Cuồng Phong Sa Đạo tung hoành đại mạc xưa nay chưa bị vũ nhục hay miệt thị như thế bao giờ, mặc kệ tiếng chỉ huy của Khốc Liệt vương tử, cùng hò hét phóng ngựa tới như thủy triều.

Hô Vô Nhiễm chiến đấu đã lâu, gần như thoát lực, bốn mũi tên vừa rồi đã dốc hết sở năng, mấy vết trọng thương trên mình nứt toác, liền hiểu rằng không thể dằng dai, kể dụ địch cũng đã thành, lập tức cùng Kha Đô rút ngay.

Đến chỗ Hồng Cầm, ba người nhìn nhau, hiểu rõ tâm ý, mặc kệ ngựa đang mệt, dốc sức vùng roi. Hồng Cầm đi trước, Hô, Kha đoạn hậu, lao thẳng vào vùng đầm lầy lưu sa.

Loạn tiễn như mưa ập tới, đều bị Hô Vô Nhiễm và Kha Đô dụng đao gạt đi.

Đi được chừng mấy chục bước, sau lưng lại vang lên tiếng người ngựa réo vang, nhóm sa đạo đi đầu đã ngập vào lưu sa, định dừng lại nhưng bị nhân mã tràn tới phía sau, loạn thành một đám.

Hô Vô Nhiễm hít sâu một hơi, ngoái lại cười to: “Khốc Liệt vương tử người có tài, cứ việc vào trong đầm lưu sa lấy bảo châu và mỹ nữ.”

Khốc Liệt vương tử dừng ngựa bên bờ lưu sa, nhìn vùng cát mênh mang, cho rằng cả ba chết chắc, rít lên lạnh lạnh: “Suối vàng xa lắm, bản vương không tiện đưa xa.”

Giọng Kha Đô từ xa truyền lại: “Hôm nay đã thấy bản lĩnh của Cuồng Phong Sa Đạo, cũng thế mà thôi, ha ha...”

Dù Khốc Liệt vương tử lạnh lùng nhưng đối mặt với tình cảnh hao binh tổn tướng vô ích này cũng không ngăn được lửa giận, gầm lên quay đi, sai toán sa đạo theo hầu cứu những tên rớt vào lưu sa.

oOo

Đây là vùng đất tử vong nóng bỏng, cát vàng hút được bao nhiêu hơi nóng từ ban ngày giờ trào hết ra. Tất cả đều ngừng lại, chỉ còn nhiệt lãng cùng nhiệt phong ào ạt bốc lên từ mặt đất, không khí oi bức không chỉ khiến người ta khó chịu như đang bị hấp mà thể lực cũng hao tổn cực nhanh.

Từ chân trời dâng lên mây đen dày đặc, cát đá từ tốn chuyển động, cuồng phong liên tục quét tới, sắp có bão cát.

Ba người phóng ngựa vào vùng lưu sa mới hai, ba thời thần, đi được bảy, tám dặm, chiến mã mỗi một dần. Trước mắt họ cát vàng mênh mông, không có tận cùng, tốc độ của chiến mã chậm hẳn, nếu không phải Hồng Cẩm buộc gổ lên vó chúng, chỉ sợ họ sớm sa vào lưu sa rồi.

Trải qua một phen khổ đấu, con ngựa của Hô Vô Nhiễm không chịu nổi, hý lên vang vọng, chân khụy xuống, hất y ngã xuống.

Hô Vô Nhiễm bất ngờ, hiểu rằng mọi sự không ổn, tung mình nửa vòng trên không, kịp thời điều chỉnh thân hình, đáp chân xuống, nhưng xung lực giáng xuống quá mạnh mới đứng vững, lưu sa nhỏ xíu dĩ nhiên liến qua gót chân. Y lạnh buốt trong lòng, định phát lực tránh đi, nhưng dưới chân mềm nhũn, lấy đầu ra chỗ tá lực, mới hơi chần chừ, lưu sa đã hút chân y, cơ hồ có một luồng lực hút cực mạnh kéo y xuống lòng đất...

Hồng Cẩm hô lên kinh hãi, tuy nàng quyết tử song không thể trở mắt nhìn người thương thâm tử, định bắt chấp tất cả đến cứu, Kha Đô lập tức vung roi ngựa quán lấy eo Hô Vô Nhiễm, vừa phát kinh vừa mượn sức ngựa, kéo bật y lên.

Hai chân Hô Vô Nhiễm thoát khỏi, cảm kích nhìn Kha Đô, hiểu rằng đại hạn sắp giáng xuống, Kha Đô tuy kịp thời cứu y song cũng vứt đi nửa tính mạng. Y tâm cao khí ngạo, tâm chí kiên nhẫn, không muốn mình thành gánh nặng cho gã, liền bạt trường đao cắt dây. Kha Đô lạnh lùng ngoái lại: “Nếu đại ca cắt dây, từ giờ chúng ta không còn là huynh đệ.”

Cách đó mấy chục bước, thốt hồng mã của Hô Vô Nhiễm chìm nửa người xuống lưu sa, hý lên đau đớn.

Hô Vô Nhiễm nóng bỏng trong lòng, ý chí cầu sinh dấy lên, dốc lực lao tới, tận lực giảm nhẹ lực kéo của Kha Đô: “Hảo huynh đệ, chúng ta đánh cuộc với ông trời một phen.”

Trong vùng lưu sa, có khi đi mấy chục bước đã chạm nền đất cứng, có khi đi mấy dặm vẫn là đầm lầy, quả thật chỉ biết đánh cuộc với thiên ý. Nhưng sức người có hạn, hà huống cả hai ban này đã khổ đấu, Hô Vô Nhiễm tiêu hao gần hết thể lực, mấy vết thương trên mình chảy máu không ngừng, cứ lao đi theo kiểu tổn hao chân nguyên thể này, không mấy mà kiệt lực.

Hồng Cẩm kinh hãi kêu lên, chỉ sáng bên trái: “Có bão cát.”

Bên trái mù mịt cát bụi, cuồng phong cuốn theo cát vàng thành từng cơn sóng cao chừng ba thước, như một bức tường áp vào ba người.

Hô Vô Nhiễm gầm lên: “Theo hướng gió mà đi...” Mới mở mồm, cát tràn đầy ngay.

Con ngựa biết được bão cát lợi hại, không đợi chủ nhân vung roi đã chuyển hướng. Nhất thời trước mắt toàn cát, bên tai tiếng gió rít ù ù, thiên địa ảm đạm. Tuy mắt không nhìn rõ, mồm không thở được, toàn thân bị cát quất đau nhói nhưng thuận chiều gió khiến cả ba tiết kiệm được nhiều sức lực.

Bão cát trong mạc nổi lên bất ngờ, phương hướng thay đổi liên tục, ba người bị trận cuồng phong thổi cho quay cuồng, không phân biệt được hướng nào với hướng nào, chỉ biết thuận theo hướng gió, cũng may trận bão này lướt qua nhanh, không lâu sau đã tan.

Đi thêm mấy dặm, con ngựa của Kha Đô cũng không chịu nổi, sùi bọt mép trắng xóa, sắp gục xuống. Con bạch mã của Hồng Cẩm thần tuấn hơn hết, còn chịu đựng được.

Nàng vung roi, cuốn lấy mình Kha Đô: “Cố gắng lên, chúng ta nhất định thoát được.”

Con ngựa của gã hý vang, gục xuống. Gã chuẩn bị trước nên phi thân xuống, nắm lấy đuôi ngựa của Hồng Cẩm, tay kia chộp tay Hô Vô Nhiễm.

Ba người và con ngựa chật vật đấu tranh với ông trời.

Nhưng con bạch mã cũng không chịu nổi trọng lượng của ba người, dần toát mồ hôi, miệng phun bọt trắng. Hồ Vô Nhiễm hạ quyết tâm, hít sâu một hơi, móc hộp ngọc đựng Ngưng Lộ bảo châu và tuyết liên đưa cho Kha Đô, định lên tiếng nhưng chỉ thở phà phò nổi.

Kha Đô minh bạch ý của y, không đón lấy mà dụng kinh đẩy lại, hàm ý rõ ràng không để y buông xuôi một mình.

Gương mặt Hồng Cẩm cũng bị gió thổi khô rang, nước mắt không thể chảy ra, lạc giọng gào lên: “Muốn chết phải chết cùng, muội sẽ không sống một mình.”

Chợt con bạch mã hí vang, chạy về bên phải.

Ba người ngẩng đầu lên, bất giác đại hỷ, cách đó nửa dặm về bên phải có một vùng đen ngòm, hình như là một khu rừng.

Ý niệm cầu sinh kích phát tiềm năng sau cùng của thân thể, cả ba dốc tàn lực loạng choạng chạy thêm mấy bước, sau cùng cũng đặt chân lên mặt đất, bạch mã cũng kiệt lực, hai chân mềm nhũn gục xuống, hất Hồng Cẩm ngã nhào.

Ba người tìm thấy đường sống trong cái chết, thoát khỏi đại nạn, bất giác nhẹ lòng, ngã mình xuống đất, lập tức có cảm giác tứ chi tan rã, yết hầu như đang nuốt than hồng, muốn ngủ mà không nhắm nổi mắt.

Hồ Vô Nhiễm tiêu hao sạch thể lực, gần như hư thoát.

Kha Đô còn lại đôi chút thể năng, chợt có cảm giác khác thường, ngẩng lên thấy trong vùng tối tăm trước lúc lê mình, khu rừng gai lóc sáng mấy đôi mắt xanh lấp lánh. Mấy đốm sáng di động cực nhanh, tựa hồ đom đóm trong đêm, lại như quỷ hỏa ở bãi tha ma, thoáng kèm theo hơi lạnh. Gã định đứng dậy dò xét, nhưng toàn thân mềm nhũn, cố gắng hét lên: “Là gì nhỉ?”

Hồ Vô Nhiễm ngẩng nhìn trời, không buồn nhìn tới mà lẩm bẩm: “Sa đạo sao? Ta thật sự bội phục Khốc Liệt vương tử...”

“Không, không phải sa đạo.” Hồng Cẩm là người duy nhất đứng dậy được, cầm đoản đao trong tay, run giọng: “Là đàn sói.”

4. Khốn Thú

Hồng Cẩm được nghe kể rằng đàn sói trong sa mạc rất nhẫn nại, sức mạnh dẻo dai, nếu gặp mồi sẵn ở nơi trống trải, chúng không vội vàng bổ vào mà gọi đồng bạn vây kín, đến khi vật săn kiệt lực mới cùng đến kết liễu, một khi bổ tới, chúng đều ngoan cường hung mãnh, bám riết tới cùng, không có chuyện bỏ dỡ nửa chừng. Tình cảnh hiện tại quả nhiên chúng không vội xông tới, chỉ vây quanh ba người, vòng vây thít chặt dần, xem ra định kết xong vòng vây sẽ cùng tấn công.

Hồng Cẩm nao núng, cổ trần tỉnh đêm, tổng cộng có hơn mười đốm lửa, tức là chưa đến mười con sói. Nếu bình thường, võ công của Hồ Vô Nhiễm và Kha không coi bảy con sói này vào đâu, nhưng lúc này cả ba vừa thoát thân khỏi vòng lưu sa, thể lực hao tận, hai nam tử đứng còn khó, một mình nữ tử không biết võ công như nàng làm sao chống nổi mấy con ác ma ăn thịt người trong sa mạc này?

Đàn sói thít chặt vòng vây, dưới ánh sao, đầu sói nanh ác lộ ra hàm răng trắng ớn. Nàng cố lên gân vùng đoản đao quát to, đao quang lóe lên khiến chúng hơi chần chừ, song không hề có ý rút lui.

Con bạch mã quy dưới đất chịt vật giãy giụa, lông toàn thân dựng đứng, nó thở phà phò, khê hí trong tuyệt vọng. Con hắc lang đi đầu chợt dừng lại, màu xanh trong mắt đậm hơn, thảo trước giờ lên cao ngang một người, nó ngẩng nhìn trăng hú vang, chúng lang theo hiệu lệnh cùng hú, tiếng vọng lạnh lạnh khắp tầng không, chấn nhiếp hồn người.

Hồng Cẩm gan dạ hẳn, một mình muốn gục xuống nhưng nghe tiếng tru như u minh quỷ khóc này, bất giác hoa dung thất sắc, toàn thân lạnh run. Nàng liếc xéo thấy Kha Đô chống khuỷu tay trái xuống đất, tay phải cầm đao, hơi quỳ xuống, nói: “Lùi lại sau lưng tại hạ, đốt lửa lên.”

Hồng Cầm cũng biết sói sợ lửa, thò tay vào ngựa áo thấy trống không, chắc mấy thời thần chạy trong lư sa đã rơi mất đá lửa.

Kha Đô hít sâu một hơi định đứng dậy nhưng chỉ giữ được tư thế quỳ phục, miễn cưỡng cầm đao chống chọi với đàn sói. Trước mặt, con nào cũng chậm chậm di chuyển quanh ba người, nhe răng định xông tới, gã thâm kêu khỏ, chỉ mong chống chọi được giây lát, đợi Hô Vô Nhiễm hồi phục. Nhưng liếc sang, Hô Vô Nhiễm nằm thẳng đờ dưới đất, mắt nhắm hờ, hơi thở dồn dập, gần như thoát lực hôn mê.

Con hắc lang khá to lớn, hiển nhiên là thủ lĩnh đàn sói, đứng cách Kha Đô năm thước, lạnh lùng quan sát ba người, bất động ngẩng đầu gầm khê, chúng lang cúp đuôi thu móng lại, càng di chuyển càng nhanh. Kha Đô hiểu rằng cần chế ngự con đầu đàn, nhưng ngại chúng lang tấn công Hồng Cầm và Hô Vô Nhiễm chưa rõ sống chết nên không dám ra tay, đành vung đao bảo vệ cả ba. Chợt con hắc lang nhe răng trợn mắt hú vang, Hồng Cầm hô lên khe khẽ, nó giương nanh múa vuốt, nhảy bổ vào sau lưng Kha Đô.

Gã quất lớn, lật tay chém mạnh thanh đao vào cổ nó, nhưng đang lúc kiệt lực, tuy chuẩn xác nhưng hơi chậm một chút, con sói há miệng cắn vào mũi đao, răng và cương đao ma sát rìn rít. Gã vận lực lên tay phải quay khê, con sói tỏ ra cực kỳ hung tàn hăn dững, mồm bị đao cắt tan, máu đỏ sẫm men theo lưỡi đao rơi xuống nhưng không chịu nhả mũi đao, thân thể bị Kha Đô hất lên không, từng giọt máu hồng văng tứ tán. Con sói đau đớn càng nghiến chặt răng, bộ mặt nó hung tợn hơn hẳn...

Nhất thời quần lang tru vang, mấy con sói từ tứ phía bổ vào, Hồng Cầm hét lớn, Kha Đô gầm lên giận dữ, bạch mã hí lên, chỉ trong nháy mắt, cả hai người và con ngựa đều bị lang trảo cào trúng mấy chỗ.

Kha Đô nóng lòng vận nốt chút sức lực sau cùng, tả thủ tung ra một quyền vào con sói trên mũi đao, cú đâm hàm chứa phần nộ của gã nên kinh lực cực đại. Nhưng không hiểu nó mình đồng da sắt thế nào mà một quyền tan đá nát vàng không đánh vỡ đầu được, thậm chí một trảo còn cào vào cổ tay Kha Đô. Gã đau đớn lảo ra, một quyền này tuy hất con sói văng xa năm, sáu trượng nhưng không còn uy lực bao nhiêu, thân thể máu thịt của gã sao chống nổi răng sói sắc lẹm.

Con hắc lang gầm lên, lại phát hiệu lệnh, chúng lang bị kích khởi hung tính, từ bốn phương tám hướng nhảy tới, nhất thời chỉ thấy trảo vung loạn xạ, răng sói nhe trắng, Kha Đô đổ máu, dần không chống nổi, sắp bị đàn sói xé xác.

Trong tình cảnh ngàn cân treo sợi tóc, một đạo hồng quang sáng rực từ mặt đất đột nhiên bùng lên, đàn sói vốn sợ lửa, vội vàng thoái lui.

Hóa ra Hô Vô Nhiễm tỉnh lại nhưng nằm bất động dưới đất lấy hơi, nhắm chuẩn thời cơ liền rút Ngưng Lộ bảo châu trong ngực ra, mượn ánh sáng khiến đàn sói chói mắt, rồi nhảy bật lên, đao quang chói lợi thuận theo đà lao của chúng, bổ vào con sói đầu đàn vẫn bất động.

Con hắc lang tính cực hung ác, không lùi mà tiến, đằng không lao lên, hung hãn bổ lên mình y.

Bốn bên đột nhiên sầm lại, chính vì Hô Vô Nhiễm tay chân mềm nhũn cùng con hắc lang ngã xuống, che mất ánh minh châu.

Tiếng sói tru gầm gừ vang vọng, như mũi đao nhọn đâm vào tim mỗi người, một bàn chân sói dẫm đĩa máu từ trên không rơi xuống.

“Đừng để ý đến ta, dùng cung tên bắn đàn sói...” Hô Vô Nhiễm hét lớn.

Kha Đô nhìn rất rõ, chân phải con hắc lang bị chặt đứt nhưng chân trái vẫn giữ chặt cánh tay cầm đao của Hô Vô Nhiễm, há rộng miệng, hàm răng lóe thanh quang cắt vào yết hầu y, tay trái Hô Vô Nhiễm gắng gượng chống cự, cả hai lẫn lộn dưới đất.

Bảo châu nhạt hần hồng quang, đàn sói lại bổ tới, Kha Đô đành mặc Hô Vô Nhiễm, nghiến răng cời cung tên sau lưng xuống, bắn xuyên qua cả hai con sói đang xông tới. Định kéo cung tiếp nhưng không kịp, mũi tên trên tay đâm vào yết hầu một con khác...

“Bịch”, bạch mã tung vó đá văng một con ác lang.

Đàn sói biết mỗi uy hiếp lớn nhất là Kha Đô nên không công kích Hồng Cầm, mấy con còn lại cùng bổ vào. Gã không còn vũ khí, chỉ dựa vào trường cung đấu với đàn sói, thoáng sau trên mình dính liền mấy vết trảo,

cũng may con bạch mã từng được huấn luyện, không hề sợ hãi mà tung chân đá, cùng gã hợp lực đấu với đàn sói.

Hô Vô Nhiễm cùng con hắc lang lăn lộn dưới đất, Hồng Cầm nắm chắc đoản đao, mấy lần toan đâm xuống nhưng không nhận chuẩn, sợ đâm nhầm Hô Vô Nhiễm. Y cạn thể lực, bị hắc lang đè lên, tay trái dần không chống nổi sức lực ác thú, cái miệng đầy mùi tanh sắp ngập vào yết hầu y...

“Chát”, Hồng Cầm lanh trí vung roi ngựa lên, nàng quen dùng roi hơn đao, quật trúng ngay miệng con hắc lang đang mở rộng, lại dụng lực kéo mạnh, ngọn roi căng ra, thít chặt vào miệng nó.

Tuy nó không há mồm được nhưng ba chân còn lại không ngừng cào loạn trên mình Hô Vô Nhiễm, Hồng Cầm sợ nó cắn y bị thương nên không dám buông tay, hai người và con ác thú giằng co hồi lâu.

Hắc lang mất chân phải nguy hiểm nhất, hiện giờ cả mồm cũng không mở ra nổi, dần đuối sức, bị Hô Vô Nhiễm liều mạng tống mấy quyền vào chỗ hiểm trên sườn, sau cùng gục xuống.

Đàn sói không đông, con đầu đàn lại bị chế phục, bị Kha Đô bắn chết thêm mấy con, nên đồng loạt tản đi, trốn vào rừng gai, rồi khuất bóng.

Ba người thở hồng hộc, y phục trên mình rách bươm, chỗ nào cũng thấy vết trảo.

Hô Vô Nhiễm và hắc lang trải qua một trường ác đấu, bị thương nặng nhất, máu tươi từ vết thương chảy ra tong tong, vết thương trên cổ tay trái bắt mắt nhất, dài tới bảy tấc, sâu đến gân cốt, nếu không phải cổ tay y đeo da nai chắc đã bị đoạn mạch, từ đây tàn phế.

Hồng Cầm mệt mỏi gục dưới đất, Hô, Kha xếp bằng nhắm mắt điều chỉnh hơi thở, lòng thầm kinh hãi, trong đời cả hai trải qua nhiều lần giao đấu, lần này gặp nguy hiểm hơn cả.

Ngược lại con bạch mã uy phong lẫm lẫm, rảo bước hý vang, hộ pháp cho cả ba.

Không biết bao lâu sau, Kha Đô điều tức một hồi, thể lực dần hồi phục, chậm chậm đứng dậy. Khắp nơi toàn thấy sói, máu rải đỏ lôm, tiếng gió rít u oán, bạch mã hý vang, Hồng Cầm gục dưới đất, Hô Vô Nhiễm cầm đao đứng cách gã mấy bước, đang nhìn vùng cát vàng mênh mông trước mặt.

Hừng đông rực rỡ, vầng hồng nhạt vén mây ló ra, đã là sáng ngày thứ hai.

Kha Đô cảm giác mồm miệng nóng ran muốn nứt ra, nhớ ra trên lưng bạch mã có túi nước, liếc nhìn liền thấy con hắc lang bị roi ngựa trói chặt, vết thương ở chân nó không biết đã được ai băng bó lại, đang giãy giụa tru vang, nhìn gã bằng cặp mắt hung tàn âm độc.

Nhớ đến việc đêm qua nguy hiểm trùng trùng, suýt nữa trở thành thức ăn của đàn sói, gã lập tức phát nộ, định rút đao nhưng vỏ trống không, lúc đó mới phát giác trường đao đã cùng con ác lang bị đám bay đi, toan tiến lên cho con hắc lang mấy quyền, chợt Hô Vô Nhiễm trầm giọng: “Không cần so đo với súc sinh, để nó lại có điểm hữu dụng...”

Kha Đô hoang mang: “Có gì hữu dụng? Là đại ca băng bó cho nó?”

Hô Vô Nhiễm chậm chậm ngẩng lên: “Huynh đệ có nhớ đao rơi ở chỗ nào không?”

Kha Đô mơ hồ nhớ lại chỗ con sói rơi xuống, ngẩng lên nhìn chỉ thấy vùng cát mênh mang, nào thấy bóng dáng trường đao, liền lẩm bẩm: “Bị sói tha đi mất rồi.”

Hô Vô Nhiễm không quay lại, điềm đạm nói: “Không cần tìm, cả đao vào sói đều chìm trong cát.” Y dừng một chốc rồi thở dài: “Chúng ta còn ở trong khu vực lưu sa.”

Hồng Cầm cũng tỉnh lại, nghe Hô Vô Nhiễm nói, bất giác ngây người lẩm bẩm: “Muội cứ lấy làm lạ sao đàn sói này ít thế, chắc cũng vô ý bị khốn trong vùng lưu sa.”

Trong lòng Kha Đô nặng nề hẳn, hóa ra vạt rừng gai này chỉ là một vạt đất, bên ngoài vẫn là đầm lầy lưu sa. Lúc này cả ba đều mệt mỏi, còn lại duy nhất một thớt ngựa, hơn nữa để giảm tải cho nó, thức ăn và rau xanh để bổ sung thể lực đều không mang theo, trừ một ít nước uống, làm sao thoát được.

Hồng Cầm lúc đó mới chú ý đến con hắc lang, kinh ngạc hô lên: “Để nó lại làm gì?”

Hô Vô Nhiễm cười khở: “Nếu nàng không muốn ăn thịt bạch mã, đành ăn thịt sói vậy.”

Hồng Cầm sửng sốt, Kha Đô cố nén nổi căm ghét trong lòng xuống: “Đàn sói đến được đây, chắc vạt rừng cũng nằm ở sát rìa lưu sa, chúng ta có thể thoát được.”

Hồng Cầm hoang mang: “Nhưng chúng ta nên đi theo hướng nào?”

Kha Đô nhúc óc, trận bão cát đêm qua khiến cả ba mất phương hướng. Ở đây, cảnh sắc tứ xứ giống hệt nhau, nếu không nhận rõ phương hướng mà xông ra, có khi lại lạc vào vùng sâu trong đầm lầy lưu sa.

Hô Vô Nhiễm thản nhiên: “Để con sói dẫn chúng ta đi.”

Kha Đô tỉnh ngộ, càng bội phục Hô Vô Nhiễm, trong Bộc Hỏa Sa Mạc vô cùng vô tận này, sói thông thuộc đường hơn người nhiều.

Hồng Cầm than: “Chỉ sợ nó cũng không biết cách ra khỏi lưu sa, bằng không sao lại lưu lại vạt rừng gai này.”

Hô Vô Nhiễm quả quyết: “Đến nước này cũng chỉ còn cách đánh liều.”

Kha Đô bị lòng tin của y cảm nhiễm, lớn tiếng nói: “Vậy xuất phát ngay thôi, chúng ta có thể ăn thịt sói nhưng ngựa không có thực vật, chần chừ nữa sẽ không còn sức vượt qua lưu sa.”

Hồng Cầm thoáng qua nét buồn bã, giọng nói cơ hồ không nghe thấy: “Ta thà ở lại đây.”

Kha Đô ngẩn người, ngẩn nhìn nàng, đôi mắt như bảo thạch bảy màu trước kia nào còn ánh sáng, làn da óng ả như lụa không còn nồn nã nữa. Dọc đường trải qua vô vàn vất vả, nữ tử mỹ lệ như nàng cũng đến mức này, bất giác lòng gã xáo động, trước mắt hiện lên dung nhan yêu kiều, nụ cười tươi tắn trước kia...

Có lẽ, với nàng và Hô Vô Nhiễm, dốc sức thoát khỏi sa mạc đến gặp Thiết Soái, không bằng ở lại đây mấy ngày làm một đôi tình lữ không hỏi đến thế sự...

Hô Vô Nhiễm nhú chặt mày, trầm tư không nói gì.

Kha Đô thầm thở dài, vốn định đề nghị để mình đơn thân mang bảo châu thử tìm lối ra nhưng không hiểu rõ tâm ý hai người, hơn nữa không biết làm thế nào mở miệng để họ ở lại trong tuyệt địa...

Ánh mắt Hô Vô Nhiễm tỏ ra quyết liệt: “Nghỉ một chút rồi hành động.” Đoạn y lại lẩm bẩm như muốn giải thích: “Thiết Soái chỉ thấy bảo châu, vị tất bỏ qua cho Tỵ Tuyết thành.”

Kha Đô nghĩ đến tác phong của Thiết Soái, lòng cũng chần động: “Xưa nay Thiết Soái nói là làm, chỉ sợ nếu chúng ta không đến kịp hạn kỳ...”

Hồng Cầm gượng cười: “Đúng lắm, ta cũng thấy hiếu kỳ với Thiết Soái, muốn thử xem vị vô địch thống soái ai ai cũng đồn đại là thế nào.”

Hô Vô Nhiễm lạnh lùng: “Nếu chúng ta không chết trong sa mạc, thế nào cũng gặp.”

Kha Đô sợ lỡ lời, không muốn họ nhắc đến Thiết Soái, liền chuyển chủ đề: “Không hiểu sa đạo còn tìm chúng ta khắp nơi không?”

Hô Vô Nhiễm đáp: “Cuồng Phong Sa Đạo tuy hành động quỷ bí, hành tích khó đoán nhưng ở trong sa mạc hoang vu này cũng phải là vạn năng, khó lòng sai người đi tìm chúng ta, hơn nữa Khốc Liệt vương tử cho rằng chúng ta chết trong đầm lầy lưu sa, chắc giờ đã về sào huyệt.”

Kha Đô rít lên: “Sẽ có ngày ta khiến sa đạo bị diệt trừ.”

Hô Vô Nhiễm dụng đao cắt hết móng con hắc lang, lại dùng thất lưng đồng trói chặt mồm nó, quăng sang một bên cho nó tìm đường chạy.

Con hắc lang còn lại ba chân, miễn cưỡng đứng được, dựng tai lên nhưng không chịu chạy, chỉ nhìn cả ba với ánh mắt oán độc. Hô Vô Nhiễm quát liên mấy roi nhưng nó vẫn bất động. Mắt cả vuốt lẫn răng, nó có vẻ đáng thương nhưng vẫn cực kỳ ngoan cố...

Kha Đô bật lên tiếng thở dài: “Người Khiết Đan tôn sùng lang tộc nhất, cho rằng sói là sinh vật kiêu ngạo, hân dũng.” Gã ngừng đầu, giọng trầm xuống: “Thiết Soái cũng là người Khiết Đan.”

Hô Vô Nhiễm bình thần, lại vung roi, con hắc lang không còn lực trả đòn, nằm luôn xuống đất lăn lộn, khê tru lên, cả ba đành bó tay.

Hồng Cầm hoảng sợ: “Nó có gọi đàn sói đến chẳng?”

Hô Vô Nhiễm trầm giọng: “Ta thà chạm mặt đàn sói cũng không muốn chết trong lưu sa.”

Kha Đô tinh mắt, nhìn về bên phải: “Ở đó còn một con sói.”

Hô Vô Nhiễm và Hồng Cầm nhìn theo, quả nhiên thấy một con sói xám từ trong vạt rừng gai thò nửa người ra, chắc nghe thấy con hắc lang kêu gào, liên tục nhìn lên về phía ba người.

Kha Đô cầm cung tên, Hô Vô Nhiễm cản: “Thêm vật dò đường cũng tốt.”

Kha Đô hiểu ý thu cung tên lại, nhưng không biết cách nào bắt sống nó.

Hô Vô Nhiễm kéo Hồng Cầm, quăng thòng lòn trói con hắc lang lại, dẫn bạch mã lùi thêm mấy bước: “Xem nó có đến không.” Đoạn nháy mắt ra hiệu, Kha Đô lĩnh ý, dạt sang phía bên con sói, đợi thời cơ chặn đường.

Hai người dù nghệ cao gan lớn nhưng trong lúc kiệt lực này, định dùng tay không bắt một con sói sống, quả thật không nắm chắc nửa phần.

Con sói xám nhìn một lúc, thấy cả ba không để ý, quả thật thận trọng đi về phía con hắc lang.

Hắc lang thấy đồng loại liền giãy giụa nhưng toàn thân bị trói, không thể đứng dậy được, tru lên càng gấp, hình như than oán.

Con sói xám đến cạnh hắc lang, há miệng cắn lên sợi dây trói, hắc lang há miệng chạm vào đồng loại, tru khê mấy tiếng. Sói xám lập tức ngồi xuống, chum đầu vào với con hắc lang, thè lưỡi liếm lên vết thương, cũng tru lên ô ô, tiếng tru nghẹn ngào như đang khóc.

Ba người thấy tình cảnh cũng không hiểu gì, Kha Đô chỉ sợ con hắc lang chạy mất, định tiến lên, chợt con sói xám há miệng cắn vào cổ hắc lang, lông bay tứ tán, máu phun ồng ộc...

Ba người không ngờ như vậy, nhất thời đều sửng sốt. Con sói xám ngừng lên tru vang, nhìn ba người đầy bi lương rồi quay đầu chạy về hướng đông, không nhìn lại một lần.

Cả ba nhìn nhau, hắc lang tuy hung tàn nhưng chết hết sức tráng liệt, khiến họ rúng động.

Hô Vô Nhiễm trầm mặc hồi lâu mới tiến lên, trịnh trọng chôn con hắc lang xuống cát, mắt y vẫn tràn đầy tình cảnh chấn động lòng người ban nãy.

— Một con thú nhỏ nhoi cũng bất khuất như thế, hà huống con người?!

Hồi lâu, Kha Đô mới buông một câu: “Con hắc lang để đồng bạn cắn chết mình.”

Giọng Hồng Cầm nghẹn nghẹn: “Nhất định là một đôi phu thê...”

Hô Vô Nhiễm thở dài, cổ ra vẻ nhẹ nhõm: “Đi về phía đông, hy vọng con sói không thông minh đến mức cố ý dẫn chúng ta sa vào lưu sa để báo thù...”

5. Vũ Nguyệt

Ba người ăn thật no, lấy lại tinh thần rồi quả quyết đi về phía đông. Qua một ngày rưỡi, tử vong tựa hồ không còn đáng gì, tâm tình lấy mạng ra đánh bạc lúc đặt chân vào đầm lầy lưu sa cũng không còn.

Quả nhiên đi liền mấy dặm là đặt chân lên mặt đất, sau cùng vùng lưu sa trăm dặm cũng ở lại sau lưng, có điều trước mắt họ vẫn là mệnh mang cát vàng.

Vừa thoát khỏi hiểm cảnh, tâm tình cả ba thư thái, vừa cười vừa nói. Nhưng được mấy dặm, tất cả lại im lặng, lữ trình dằng dặc đơn điệu khiến họ phải kiệm lời, hà huống trong sa mạc hành động khó khăn, mặt trời rừng rực treo trên đầu, nóng như đổ lửa mà không tìm được nơi nào trú chân. Họ chỉ đành nhận chuẩn phương hướng cất bước, không hiểu phải đi bao ngày nữa mới thoát khỏi Bộc Hỏa Sa Mạc đầy hoang lương chết chóc này...

Sáng ngày thứ hai qua đi. Mặt trời hùng hục đổ nắng. Hô Vô Nhiễm và Kha Đô còn chịu nổi, Hồng Cầm không biết võ công nên chật vật nhất, bao nhiêu biến cố vừa qua khiến nàng kiên cường hẳn, tuy loạng choạng nhưng không hề kêu than, cố chống chịu.

Ngày thứ ba, thịt sói cũng hết mà vẫn chưa tìm được ốc đảo nào để bổ sung thực vật và nước uống, cả ba cố nén cơn khát lên đường, máu rỉ ra từ khóe môi khô ran nét nẻ. Hô Vô Nhiễm thụ thương nặng nhất, lại không có được vật trị liệu, nước liên tục rỉ ra, Hồng Cầm rũ bỏ vẻ dũng mãnh, quan tâm săn sóc y. Cả ba chật vật dìu nhau cất bước, tốc độ càng chậm, làm bạn với họ chỉ có thỉnh thoảng không mệnh mông và những đàn chim thỉnh thoảng bay ngang...

Ngày thứ tư, bạch mã gục ngã, Hồng Cầm không hề khóc, mặc cho Hô, Kha cắt thịt nó, nhưng trong sa mạc không tìm được vật đánh lửa, cả nhóm đành nhắm mắt nuốt thịt sống.

Ngày thứ năm, Hô Vô Nhiễm gần như không chịu nổi vết thương, mấy lần đề nghị Kha Đô bỏ y lại mà đưa Hồng Cầm đi tiếp, Kha Đô kiên quyết không nghe, y đành miễn cưỡng chống chọi. Hồng Cầm mặc kệ y phản đối, lấy cho mỗi người một đóa tuyết liên, tuy ăn vào không giảm cơn khát nhưng cũng hồi phục được một chút nguyên khí. Thân thể chịu giày vò đã đành nhưng sa mạc mệnh mang dần hút cạn ý chí cầu sinh của ba người. Lẽ nào, thoát được Cuồng Phong Sa Đạo truy sát và đầm lầy lưu sa mà họ lại bị sa mạc nóng bỏng nuốt chửng?

Tận tối ngày thứ sáu, cả ba mới tìm được một ốc đảo, uống nước thỏa thích rồi nhóm lửa nướng thịt ngựa ăn thật no, lúc đó thể lực cạn kiệt mới từ từ khôi phục.

Cả ba nằm dưới một gốc đại thụ, nhìn vầng trăng lạnh trên không, cảm thụ gió mát phất qua, cơ hồ không muốn động dậy.

Hô Vô Nhiễm thể chất tráng kiện, sau khi ăn uống và rửa sạch vết thương, thương thế tốt lên nhanh chóng, dấu chí cũng dần dần cao, bất giác ngẩng đầu nhìn vầng minh nguyệt, lòng chợt lạnh đi.

Hiện tại đã là đêm trăng tròn.

“Thiết Soái là người thế nào?” Y tỏ vẻ nghi ngại, chầm chậm hỏi.

Kha Đô ngăn người hồi lâu: “Không rõ lắm.”

Hô Vô Nhiễm tỏ ra kinh ngạc, Kha Đô từ tốn đáp: “Mỗi Thiết Huyết kị sĩ chỉ biết thống soái là người sức lay đổ núi, võ công cái thế, đi theo ngài là sẽ giành được thắng lợi cùng vinh dự nhưng xưa nay chưa có ai hiểu được suy nghĩ của ngài.”

Hồng Cầm cũng lấy làm hứng thú: “Ta vẫn nhớ người nói Thiết Soái là người Khiết Đan, một mình ông ta sao lại tập kết nổi ba vạn thiết kị?”

Kha Đô đáp: “Không ai biết lai lịch Thiết Soái, cũng không ai dám hỏi. Từ nhỏ tại hạ đã được dạy chỉ cần luyện tập võ công cho giỏi để thành một Thiết Huyết kị sĩ. Vì sao phải thế, quả thật bản thân tại hạ cũng không biết.”

“Nhân vật như vậy quả thật khiến ta muốn gặp một lần.” Hô Vô Nhiễm thở dài.

Hồng Cầm hiếu kì: “Ông ta bao nhiêu tuổi?”

Kha Đô lắc đầu: “Không rõ. Lúc Thiết Soái xuất hiện trước mặt Thiết Huyết kị sĩ luôn mặc kim giáp đao thương không xuyên qua được, đội mũ sắt chỉ lộ ra đôi mắt, chỉ có vài người thân cận nhất từng thấy tướng mạo.” Y bổ sung: “Thân thủ người nhanh nhẹn, khí phái bức nhân, chắc đang độ tráng niên.”

Hô Vô Nhiễm và Hồng Cầm nhìn nhau kinh ngạc, trên thảo nguyên, Thiết Soái tất nhiên là một nhân vật truyền kì nhưng không ngờ lại thần bí đến thế, ngay cả cận vệ như Kha Đô cũng chưa được thấy chân diện

mục.

Hồng Cầm lên nhìn Hô Vô Nhiễm, buột miệng hỏi: “Nữ nhân của Thiết Soái chắc thấy mặt ông ta?”

Kha Đô ho khan: “Chuyện này...tuy Thiết Soái có hai nhi tử nhưng chưa ai thấy nữ nhân của người.”

Hô Vô Nhiễm cười lạnh: “Vì sao ông ta còn muốn Tỵ Tuyết thành dâu lên mỹ nữ đẹp nhất?”

Kha Đô ngượng ngập, lắp bắp: “Theo ý tiểu đệ, ngài chỉ muốn Tỵ Tuyết thành thần phục.”

Hồng Cầm ngẩng đầu nhìn lên một gốc cây thấp cạnh đó, lòng chua xót vô vàn. Vốn nàng cho rằng Thiết Soái muốn sắc đẹp của mình, giờ mới biết đó chỉ là cái cớ cho ông ta dòm ngó Tỵ Tuyết thành, mà khiến nàng và Hô Vô Nhiễm không thể thành mộng đẹp, phải bỏn ba trong đại sa mạc.

Hô Vô Nhiễm đột nhiên đại nộ, cổ nện cơn giận đang dâng lên, cười trào phúng: “Hóa ra Thiết Huyết kị sĩ được tôn kính nhất trên sa mạc lại đi nghe lệnh một tên điên.”

Nên biết, các tộc Tái ngoại trọng võ, Thiết Soái và ba vạn Thiết Huyết kị sĩ tung hoành gây chiến khắp nơi, nhưng uy danh bất bại ăn sâu trong lòng mỗi người, vừa khiến người ta hoảng sợ, vừa được tôn sùng.

Kha Đô hít sâu một hơi: “Hô đại ca nhầm rồi, mỗi Thiết Huyết kị sĩ đều tâm cam tình nguyện phục tùng Thiết Soái, ngài không phải là kẻ điên.”

Hô Vô Nhiễm hừ lạnh: “Sẽ có ngày các vị tự thấy mình ngu xuẩn biết bao.”

Kha Đô xanh mặt, nói từng chữ một: “Đại ca không hiểu Thiết Soái!” Ngữ ý bình tĩnh, ngữ khí cao vút. Trong lòng gã, Thiết Soái tuyệt đối không thể bị ai khinh thường, nếu không phải cùng sinh tử tương giao với Hô Vô Nhiễm suốt dọc đường, chắc gã đã trở mặt.

Hô Vô Nhiễm cũng cố nén tình cảm trong lòng, một dừng sững không nên nói xấu người khác sau lưng.

Kha Đô tiếp tục nói: “Thiết Soái từng nói rằng dân tộc du mục chúng ta khác với người Hán ở Trung Nguyên. Ở đó rộng lớn, phong cảnh vô vàn, đất đai trù phú, người dân quen sống yên vui nên yêu chuộng hòa bình, ở Tái ngoại, có bò dê sống thành đàn trên thảo nguyên, cả những ngọn núi tuyết hùng vĩ quanh năm băng phủ, có cùng sơn ác thủy trong sa mạc Qua Bích, có đàn sói và chim ưng bay lượn. Vì thế các tộc Tái ngoại luôn phải đối mặt với hoàn cảnh ác liệt, muốn thoát khỏi tình trạng nhàn tản, họ phải không ngừng kích lệ bản thân trong chiến trận, mới sống sót được trong những nơi thiếu thốn như thế...”

Hô Vô Nhiễm và Hồng Cầm ngây người, tuy biết đạo lý vị tất như vậy nhưng nhất thời không nghĩ ra lý do phản bác.

Mắt Kha Đô lóe lên tia tôn kính và cuồng nhiệt: “Các vị xem, mấy trăm năm nay có bao giờ các tộc Tái ngoại sống hòa bình với nhau lâu dài không, vì một mục trường liên tranh giành sinh tử hoặc vì cơn giận nhất thời mà bạt đao. Tất cả là bản tính ngoan cường bất khuất, không chịu thỏa hiệp của người sống trên đại thảo nguyên thượng.”

Hô Vô Nhiễm bắt phục: “Vì thế Thiết Soái tập kết các người lại, để thỏa mãn bản tính thích chiến đấu? Thế thì có nghĩa lý gì?”

Kha Đô thở dài: “Thiết Soái tuy không nói ra nhưng theo tại hạ, lý tưởng của ngài là kiến lập một vương quốc thống nhất trên đại thảo nguyên.” Gã dừng lại một chút, nhấn mạnh ngữ khí: “Chỉ khi thống nhất mới mang lại hòa bình vĩnh viễn cho thảo nguyên.”

Hô Vô Nhiễm rung động, từ cổ đến giờ có biết bao bất thể anh hùng của các tộc Tái ngoại muốn nhất thống mảnh đất rộng lớn này nhưng chưa ai làm được. Như Kha Đô nói, trong người các dân tộc thảo nguyên chảy dòng máu ngoan cường bất khuất, quyết không thần phục ai. Thiết Soái có chí lớn như thế, sẽ còn nhiều máu đổ xuống, lửa chiến còn lan xa...

Thiết Soái có lẽ là nhất đại kiêu hùng, hoặc là một kẻ điên!

Dù thế nào, y không thể gạt bỏ sống chết của mấy vạn người Tỵ Tuyết, phải dùng mọi cách ngăn đại quân Thiết Soái giáng lâm Tỵ Tuyết thành!

Nhưng hiện giờ đã là đêm trăng tròn, không thấy bảo châu mỹ nữ của Tỵ Tuyết thành dâng lên, Thiết Soái sẽ làm thế nào? Ông ta có cho thêm mấy ngày chẳng?

Hô Vô Nhiễm chìm trong suy tư, Kha Đô cúi đầu im lặng, Hồng Cầm lại ngẩng nhìn vầng trăng trên không và ngàn sao lấp lánh, không hiểu đang nghĩ gì.

Nhất thời cả ba cùng có suy tư nên im lặng. Bên tai chỉ còn tiếng gió sa mạc thổi giữa màn đêm.

“Trăng tròn rồi.” Hồi lâu sau, Hô Vô Nhiễm mới thở dài, trải qua bao vất vả trên đường đi mà vẫn chưa gặp Thiết Soái, tuy đã tận lực, lòng y không khỏi dấy lên cảm giác vô lực.

Kha Đô nỗ lực an ủi: “Yên tâm đi, tiểu đệ sẽ gắng sức khuyên Thiết Soái...” Giọng y nhỏ dần, tự biết Thiết Soái quân lệnh như sơn, đã nói là làm, ba vạn Thiết Huyết kỵ sĩ chắc đã nhổ trại hướng về Tỵ Tuyết thành, mà giờ này cả ba vẫn đang chật vật trong Bộc Hỏa Sa Mạc.

Hô Vô Nhiễm nghiêm mặt: “Hy vọng chúng ta ngăn được đại quân Thiết Soái ở ngang đường.”

Kha Đô cười ảm đạm gập đầu, gã hiểu rõ hơn ai hết, không ai ngăn được Tỵ Tuyết thành khỏi diệt vong!

— Nhưng qua mấy ngày đồng sinh cộng tử, gã sớm coi Hô Vô Nhiễm là bằng hữu, huynh đệ, sao dám cho y biết hiện thực tàn khốc đó?

Hồng Cầm ngoái nhìn Hô Vô Nhiễm, cười buồn: “Hô tướng quân hiện tại còn chưa quên ngăn cản Thiết Soái ư?”

Hô Vô Nhiễm đắng lòng, biết nàng đang nhớ đến hôn ước giữa hai người, liền chua chát đáp: “Ta từng thề trước tộc thần phải mang bảo châu và công chúa Thiết Soái trưởng.”

Hồng Cầm tựa hồ không nghe thấy, ngây ngô nhìn vầng trăng trong, giọng nói mệnh mang chứa đầy oán thán: “Ánh trăng đẹp biết bao.”

Kha Đô cũng ngừng nghe nàng nói. Mỹ nữ rũ hết cát bụi lại khôi phục dung quang, được ánh trăng đêm chiếu vào càng thêm kiều diễm. Chỉ là giữa chân mây ẩn chứa đôi phần u oán, nụ cười miễn cưỡng càng đau đớn hơn. Đối diện với kết cục tất yếu của Tỵ Tuyết thành, với nỗ lực vô ích của hai người, gã thật muốn cho họ biết tất cả. Nhưng như vậy có phải là phản bội Thiết Soái?

Gã không nói gì cả, nghiêng chặt môi cố giữ trầm mặc.

Kinh qua vô số cuộc huấn luyện tàn khốc cùng những lần chiến đấu sinh tử, trong lúc này, gã muốn bật khóc.

Hồng Cầm khẽ mỉm cười, làn môi hé nở đỏ tươi, tay áo phất lên, vòng tiểu yêu uốn nhẹ, ca múa dưới ánh trăng dịu dàng, màn đêm như nước.

Hô Vô Nhiễm cố làm ra vẻ nhẹ nhàng, mỉm cười với Kha Đô: “Nhân phúc của huynh đệ không tẻ, tài ca múa của Hồng Cầm nổi danh nhất Tỵ Tuyết thành.”

Chỉ nghe nàng hát:

Thế thượng đích thảo nhi hòa hoa đoá,

Lý bất khai thiên thượng đích vũ thủy,

Cử khởi ngân bôi đích nãi tửu,

Kính cấp bích ngọc đích lam thiên?!

Thế thượng đích thanh tùng căn căn tương liên,

Vĩnh viễn dã bất năng phân khai,

Cử khởi ngân bôi đích nãi tửu,

Kính cấp thanh sắc đích đại sơn?!

Tự kỷ thiêu tuyền đích tình nhân nha,

Yếu tương thân tương ái hoạt đảo lão,
Xuất giá đích cô nương nha,
Nhượng ngã môn chúc phúc nề môn?! (1)

.....

Kha Đô nghe giọng nàng lúc cao lúc thấp, phong tư xinh đẹp thanh thuần, tà váy phất phơ như bèo trôi mặt nước, gió đùa cành liễu, như cười gió vờn mây. Tâm tư gã hoang mang, phảng phất thấy được một đôi tình nhân ngồi tình tự nhỏ to trên bãi cỏ thơm ở thảo nguyên mênh mông tươi đẹp, màu xanh nổi lên chân trời lấp lánh.

Hô Vô Nhiễm cũng chìm trong lời ca điệu múa của nàng, bất giác nhớ lại lúc mới gặp nàng, y dẫn huynh đệ đi săn quay về, các nữ hài tử quăng khăn tơ cho những anh hùng chiến thắng nhưng nàng không hề, đứng tách khỏi hơn ngàn thiếu nữ đang hoan hô trên đầu thanh, nụ cười xinh đẹp đó khiến y như thấy được tòa núi cao hùng vĩ, lấp lánh như băng tuyết đầu mùa, vẻ kinh diễm rạng rỡ vô ngần.

Hồng Cầm đã vong ngã!

Múa trong ánh đất trời rực sáng, múa giữa làn gió sớm, múa trong nỗi đau, múa giữa nỗi sầu.

Lúc này, nàng không còn là công chúa Tỵ Tuyết thành, chỉ là một nữ tử bình phàm.

Hãy để nàng làm một nữ tử thử khoe áo mới trước mặt tình lang tâm ái, uyển chuyển cất tiếng oanh hát ca dâng chén rượu, thể hiện hết vẻ đẹp. Hãy để tiếng oán thán bay xa, tình tự triền miên suốt đêm. Hãy để nàng một mình đi trên con đường dài tít tắp này, bao nhiêu nhu tình mơn man giữa kẽ tay, lan khắp thân thể...

“Anh hùng của thiếp.” Hồng Cầm cúi xuống yêu kiều, quỳ khê trên mặt đất, như tình từ lồng ngực dâng trào, bầu ai oán không nén được nữa, mặc cho lệ nhuốm đầy mặt, khóc không thành tiếng: “Trong đêm trăng tròn này, để thiếp làm tân nương của chàng.”

Kha Đô như tỉnh mộng: “Tiểu đệ ra ngoài kia xem xét.” Gã không dám nhìn Hô Vô Nhiễm và Hồng Cầm mà đứng dậy, không cần nhận rõ phương hướng, lao bỏ đi, để lại sau lưng vùng thiên địa u oán và một đôi si tình oán lữ đang nổi sóng lòng..

Chạy một mạch mấy trăm bước, gã mới dừng bước thở dài, ngực như bị ai rút ra, phiền muộn bao ngày trút sạch, sướng khoái vô cùng.

— Đây có phải là phản lại Thiết Soái?

Gã thầm trách mình, lần đầu tiên lòng trung thành với Thiết Soái lay động.

Hô Vô Nhiễm ôm chặt Hồng Cầm, dịu dàng lau hết nước mắt đọng trên mặt nàng.

Bên tai y vang vọng hào ngôn tráng ngữ lúc thề trước thần tượng ở điện đường tiền, trước mắt hiện lên hình ảnh táng liệt giờ đao chặt ngón tay.

Nhưng những thứ đó giờ ở đâu?

Trong lòng y hiện giờ, cả thiên địa hiện giờ chỉ còn y và nữ tử khắc sâu trong tim này.

Có lẽ đời người không chỉ là lời thề nhất thiết phải giữ, có lẽ đời người cần những phút giây buông xuôi tất cả. Bỏ mặc hết, dù gì thời khắc này, lòng y ngập trong hơi thở dài không hề hối hận, tay y nắm chắc mảnh chân tình, gương mặt nàng chỉ còn niềm vui, mắt nàng chỉ còn hai dòng nước mắt trong veo...

Y nhắm mắt, ôm lấy vòng tiểu yêu mềm mại, hôn lên làn môi nõn nà...

Trên đầu họ là vầng trăng năm cũ, nối với trời xanh một cách cao ngạo mà thanh liệt, trút xuống ánh sáng như sương như tuyết.

(1) Tạm dịch: Hoa cỏ trên đời, và những giọt mưa không rời khỏi trời cao, nâng chén bạc đựng rượu sữa hiến dâng cho vòm trời xanh như ngọc bích. Thông xanh trên đời rễ đan chặt vào nhau vĩnh viễn, nâng

chén bạc đựng rượu sữa hiền dâng cho núi xanh om. Tình nhân được lựa chọn ơi, ta muốn sống tương thân tương ái đến già, cô nương xuất giá này, để chúng ta chúc phúc cho nàng...

6. Đoạt Chí

Vạn dặm trời trong, mây xanh ngăn ngắt, cỏ non rung lên trong gió ẩm, mùi thơm đặc hữu của thảo nguyên lan tràn. Dõi mắt nhìn, ngoài xa là đỉnh núi nhấp nhô xuyên toạc trời xanh, chim duỗi cánh lướt qua đầu ngọn cỏ, tiếng thương ưng vất ngang tầng không.

Sau mười ngày trong sa mạc, cơ hồ họ vừa trải qua một kiếp.

Làn gió ôn nhu vẫn dịu hiền như trước, thỉnh thoảng vẫn thuần tịnh cao vời như trước, nhưng khắp thảo nguyên không còn đàn dê, tiếng mục ca tắt lặng, trướng bông lúp xúp ngoài xa nhưng không có khói bốc lên, cơ hồ ma pháp nào đó đột ngột hút đi tất cả.

Với họ, thảo nguyên quen thuộc lại yên lặng đến khác lạ.

Ba người đến một trướng bông không người, nhìn nhau đầy nghi hoặc.

Hồng Cầm lẩm bẩm: “Đại binh của Thiết Soái đã qua đây?”

Hô Vô Nhiễm thấy trong trướng hỗn loạn, bếp còn vết nước, sữa dê trong chén vẫn ảm ảm, hiển nhiên sự việc xảy ra vội vàng, chủ nhân hất nước dập lửa đi ngay. Y cũng có cùng nghi vấn, đưa mắt nhìn Kha Đô.

“Không phải.” Kha Đô thở phào: “Thiết Soái coi trọng pháp kỷ nhất, nghiêm lệnh cho thủ hạ tướng sĩ không được quấy nhiễu bách tính. Nếu là đại binh thì khi qua đi, mục dân sẽ quay lại, nơi này phải vẫn như thường.”

Hô Vô Nhiễm thấy cũng có lý, Thiết Soái tung hoành thảo nguyên nhiều năm, chưa từng có chuyện Thiết Huyết kị binh lạm sát vô cớ, may mắn là y còn cơ hội kịp ngăn ông ta, ngoài miệng vẫn bắt phục: “Thiết Soái mà nhân nghĩa, vì sao bách tính lại sợ như rắn rết?”

Kha Đô thở dài, không muốn biện bác.

Hô Vô Nhiễm phân tích: “Chắc là bách tính biết đại binh Thiết Soái sắp qua nên mới vội bỏ chạy.” Ngẫm nghĩ một chốc, đoạn nói: “Chúng ta ở đây đợi ông ta.”

Kha Đô ngẩn người, dọc đường Hô Vô Nhiễm vội vàng chỉ vì muốn ngăn cản Thiết Soái đại quân, không ngờ y lại chủ động chờ đợi, nhìn sang mới nhận ra y tuy râu bết lại, mặt đầy tiểu tụy nhưng mắt sắc như đao, bất giác gã thâm kinh hãi: phải chăng gã định dùng võ lực ngăn Thiết Soái?

Hô Vô Nhiễm không nói gì nhiều, tìm một chiếc giường tạm coi là sạch sẽ, nằm xuống ngủ ngay, bất kể là vì Tỵ Tuyết thành hoặc Hồng Cầm, chỉ cần có cơ hội, y đều muốn đấu một trận với Thiết Soái nên phải nắm lấy thời gian nghỉ ngơi, khôi phục thể lực.

Kha Đô biết y tâm chí kiên nghị, khuyên cũng vô ích, sự tình đến nước này đành tùy thời cơ hành sự, tận lực hóa giải. Gã bèn dọn chỗ cho Hồng Cầm nghỉ ngơi, bản thân cũng tìm nơi nằm nghỉ, nhìn lên đỉnh trướng, chìm trong suy tư.

Tuy gã tận mắt thấy Hô Vô Nhiễm anh dũng vô địch nhưng việc y khiêu chiến Thiết Soái được coi như người trời trong lòng gã, quả thật không có hy vọng. Lại nghĩ đến cảnh Hồng Cầm và Hô Vô Nhiễm sắp ly biệt, Tỵ Tuyết thành phải đối diện với chiến hỏa sau mấy ngày nữa, lòng gã rối như tơ vò, không chống nổi mệt mỏi suốt mấy ngày qua, chìm vào giấc ngủ.

Hồng Cầm dậy sớm, không thể nhắm mắt nổi, bèn trở dậy đi ra ngoài trướng bông, nhìn sắc chiều trải bóng trên thảo nguyên mênh mông, ngẫm lại những biến cố trong mấy ngày qua.

Từ nhỏ đến lớn, vẻ đẹp trời sinh khiến kẻ khác nín thở của nàng luôn được kẻ khác hâm mộ, nàng cũng không tranh chấp gì với đời. Nhưng mấy ngày qua, vô vàn nguy hiểm khiến nàng vừa thấy kích thích vừa u uất, tận lúc này mới có thời gian soi rọi tâm cảnh.

Dù có vẻ đẹp tuyệt diệu nhưng trong lòng, nàng không thấy mình khác gì những nữ tử tầm thường, cũng có sinh lão bệnh tử, cũng đa sầu đa cảm, thậm chí còn lo lắng sắc đẹp khiến mình sẽ không tìm nổi một như ý lang quân, để được chiều chồng dạy con, phụng dưỡng song thân giống như những nữ tử khác...

Yêu Hô Vô Nhiễm rồi, nàng càng vui vẻ hơn bao giờ hết, vận mệnh khoan dung với nàng như vậy, còn gì để ước nguyện nữa! Nàng cho rằng trời cao ban cho mình quá nhiều nên càng tín phụng tộc thần, một lòng hướng thiện.

Vốn cho rằng cả đời sẽ bình yên nhưng Thiết Soái thân vệ Kha Đô tới và tất cả thay đổi. Chỉ vì nàng không là một nữ tử bình phàm nên buộc phải hy sinh vì thân nhân, bằng hữu, vì Tỵ Tuyết thành.

Nàng thậm chí không nhận rõ, hy sinh như thế là uất ức hay bi tráng nữa?

Gả cho Thiết Soái chưa từng gặp mặt, được người thảo nguyên vừa sợ vừa tôn kính có lẽ vô cùng phong quang nhưng không phải là cuộc sống nàng mơ ước. Không tính đến nỗi khuất nhục bị coi là “lễ vật”, cũng không tính đến việc Thiết Soái có thích nàng hay không, nàng không đành lòng rời khỏi song thân tóc bạc da mồi, xa người tâm ái.

Tuổi trẻ rồi cũng thành cát bụi, trăm năm sau chẳng qua chỉ còn một nắm đất, nếu không có ánh mắt đầy đắm đuối khi nàng ngược mắt, không có kẻ vẽ mây đậm nhạt thì mỹ lệ để làm gì?

Nhưng tất cả đều không do nàng lựa chọn.

Trong lòng nàng vừa hoang mang trước tiền đồ, vừa ôm ấp một tia hy vọng. Nghe Kha Đô nói, Thiết Soái không phải là loại người bá đạo, bất thông tình lý, nếu chịu cầu xin, có lẽ ông ta sẽ buông tha cho Tỵ Tuyết thành, nàng sẽ được ở cạnh Hô Vô Nhiễm.

Trong một sát na, nàng thật muốn gặp Thiết Soái, để xem nam tử danh động tứ phương này là người thế nào, có tàn nhẫn hiếu chiến nhưng không thiếu đi phong phạm và khí độ cao ngạo như lời đồn hay chẳng...

Nàng vuốt ve một góc trướng bông, lại ngẩng người ngẫm nghĩ, ánh mắt nhìn vào hư vô, không nhận ra tịch dương đã lặn xuống, thổ bạc nhô lên từ phía đông...

Mãi đến khi ngàn sao điểm xuyết tầng không, gió đêm mát lạnh khẽ lay động ánh đèn, nàng mới đột ngột phát hiện có một bóng người mờ mờ như làn khói mỏng đang lướt đi dưới ánh sao mê ly, chìm giữa ánh trăng mờ lung. Nàng kinh hãi, một tiếng hô thoát khỏi miệng...

Hô Vô Nhiễm nghe thấy, lập tức tỉnh lại, nhảy bật lên, tay phải cầm trường đao để cạnh gối xông ra khỏi trướng. Hồng Cẩm đứng trước trướng, một tay che miệng, một tay đỡ ngực, gương mặt hiện rõ vẻ kinh hãi khiến người khác đau lòng.

Cách đó năm thước có một người mặc kim giáp, đội thiết khôi, không nhìn rõ gương mặt, duy nhất lộ ra ánh mắt chán nản, đang nhìn Hồng Cẩm chằm chằm.

Hô Vô Nhiễm kéo Hồng Cẩm ra sau lưng, vung đao hỏi: “Ai?”

Vừa buông lời chột y rung động, người đó cao lớn, bờ vai rộng, chắp tay sau lưng, tuy không cầm binh khí nhưng thân hình trầm ổn như núi cao bất động cạnh vực sâu, khác nào một khối đá tồn tại qua trăm ngàn năm. Khí phái của bậc đế quân giáng lâm thiên hạ cộng thêm dáng vẻ kim giáp thiết khôi đủ tiết lộ thân phận ông ta.

Lúc đó Kha Đô mới vội vàng từ trong trướng xông ra, nhận rõ dáng vẻ người mới tới, run giọng hô: “Đại soái!”

Dù Hô Vô Nhiễm và Hồng Cẩm đã liệu trước, cũng không ngờ sẽ gặp Thiết Soái trong tình huống này.

Giọng Thiết Soái bình hòa đến bất ngờ: “Ta vốn định đến đây xem xét địa hình, ban đầu cho rằng các người là mục dân, không ngờ lại có mặt Thiết Huyết cận vệ, quả thật khiến ta kinh hãi.”

Kha Đô cúi người: “Thuộc hạ hành sự bất lực, xin Thiết Soái trách phạt.”

Thiết Soái cười ha hả: “Ta biết nhiệm vụ của người gian nan thế nào, không cần tự trách.” Mục quang lạnh lùng từ sau lớp mũ sắt quét qua Hô Vô Nhiễm, hơi ngừng lại lúc nhìn Hồng Cẩm, đoạn cổ định trên mặt

Kha Đô, ngữ khí chuyển thành băng lãnh: “Ta còn tưởng Tỵ Tuyết thành không sợ ba vạn thiết kị của ta, quyết đánh một trận, không ngờ các người lại thư thái nghỉ ngơi ở đây.”

Kha Đô không dám ngẩng lên, thấp giọng đáp: “Thuộc hạ và sứ đoàn của Tỵ Tuyết thành trải qua vô vàn khó khăn mới ra khỏi được Bộc Hỏa Sa Mạc, vì thế mới ở lại đây đợi Thiết Huyết đại binh, mong Thiết Soái minh giám.”

“À.” Thiết Soái gật đầu trầm ngâm, ánh mắt đung đưa quan sát Hồng Cầm: “Vị này chắc là Hồng Cầm cô nương? Quả nhiên...” Ngữ âm chợt dừng, cơ hồ ông ta nhận ra mình thất thái, ngẩng nhìn thình không lạnh lùng, lẩm bẩm: “Vì sao chỉ thấy mỹ nhân, còn tài vật đâu?”

Kha Đô cung kính: “Bọn thuộc hạ gặp Cuồng Phong Sa Đạo trong Bộc Hỏa Sa Mạc, ba mươi Tỵ Tuyết chiến sĩ đi cùng đều vong mạng, ngàn tấm da dê bị mất, minh châu và tuyết liên vẫn còn.”

Hô Vô Nhiễm thấy mục quang Thiết Soái chỉ nhìn Kha Đô và Hồng Cầm, không thèm để ý đến mình, liền cố nén nộ khí, hai tay đưa Ngưng Lộ bảo châu cùng bảy đóa tuyết liên còn lại, trầm giọng: “Minh châu và tuyết liên ở đây.”

Thiết Soái không nhận mà nhìn vầng trăng ở phía đông: “Hôm nay là ngày bao nhiêu rồi?”

Hồng Cầm quan sát Thiết Soái thật kỹ, nhưng từ đầu tới chân ông ta bao phủ giáp trụ, chỉ có đôi mắt lộ ra thần quang lăm lăm, khiến người khác không dám nhìn thẳng. Nàng hạ giọng: “Chúng tôi trốn tránh Cuồng Phong Sa Đạo truy sát, sa chân vào đầm lầy lưu sa, lạc mất phương hướng...”

Thiết Soái cắt lời: “Hai nước giao thiệp dựa trên thành ý, lẽ nào ta còn phải phái người hộ tống sứ giả của đối phương?”

Hô Vô Nhiễm biết rõ phản ứng lại ông ta là bất trí nhưng không nén được cơn giận: “Thiết Soái đối đãi với sứ giả Tỵ Tuyết thành như vậy, có nửa phần thành ý chăng?”

Thiết Soái ngăn người: “Người muốn thế nào?”

Hô Vô Nhiễm nghênh đón mục quang sắc như đao thương của ông ta: “Lúc Kha Đô vào Tỵ Tuyết thành, toàn thành đều ra đón, tuyệt không hề như đại soái, một mình đến viếng, cự tuyệt người từ ngàn dặm tới.”

Thiết Soái cười ha hả: “Nếu ta dẫn thiết kị ra đón, chỉ sợ người nghe tiếng đã chạy mất, không dám gặp ta.”

Hô Vô Nhiễm không hề đổi sắc, nhấn mạnh từng tiếng rồn rảng: “Dù Thiết Soái dẫn quân đến sát chân thành, Tỵ Tuyết thành cũng không có đao binh.”

Thiết Soái chăm chú nhìn y: “Đã không sợ thiết kị của ta vậy cứ quay về, chúng ta gặp nhau dưới chân Tỵ Tuyết thành.”

Hô Vô Nhiễm cơ hồ không để ý đến hàm ý uy hiếp của ông ta: “Vì bình an của mấy vạn con dân, Tỵ Tuyết thành chấp nhận dâng lên bảo châu mỹ nữ, đủ thấy thành ý vô cùng, Thiết Soái không có lòng nghị hòa, hà tất phí hơi?”

Kha Đô ngẫm kéo áo Hô Vô Nhiễm nhưng không dám lên tiếng. Hồng Cầm thấy y không hề nhân nhượng Thiết Soái, lòng vừa mừng vừa lo, nàng sợ chọc giận Thiết Soái nhưng cũng say mê phong thái anh hùng của y. Nghĩ đến tộc nhân, nàng đành cúi đầu: “Thiết Soái nên biết chúng tôi trải bao nguy hiểm mới đến được đây, như thế đủ tỏ thành ý.”

Thiết Soái cười lạnh: “Sứ đoàn Tỵ Tuyết thành giờ mới đến đây chứng tỏ các người không hợp nhau, chỉ cần ba vạn thiết kị binh hùng tráng đến chân thành, các người chắc cũng sẽ biết đường lựa chọn.”

Hô Vô Nhiễm cúi người hành lễ, thái độ cung cẩn, ngữ khí không hề chịu nhún: “Tỵ Tuyết thành chỉ có hàng tướng thẳng lưng, không có kẻ hèn nhát chịu quỳ gối. Thiết Soái là người hiểu đại nghĩa, chắc cũng biết nếu cố tấn công Tỵ Tuyết thành tất phải trả giá đắt.”

Thiết Soái ngửa mặt cười vang: “Kể lần trước dám lớn lối trước mặt ta là Ngạc Bí quốc quân Hốt Nộ, người cứ hỏi Kha Đô, hiện tại có ai tìm được lông xương nào của hắn chăng? Người không sợ ta nghiền nát người?”

Hai năm trước, Ngạc Bí quốc vương Hốt Nộ dẫn bốn vạn kỵ binh, đấu với Thiết Soái ở Hắc Sơn hiệp, nhưng toàn quân tan rã, trận chiến đó khẳng định địa vị bá chủ của Thiết Soái trên đại thảo nguyên.

Hô Vô Nhiễm mỉm cười: “Lưỡng quốc giao binh không chém sứ giả, Thiết Soái chắc biết đạo lý này nên tại hạ mới dám buông lời, xin ngài cân nhắc.”

“Lớn mật thật, tướng ta không dám giết người?” Thiết Soái quát vang như tiếng chuông, khiến màng tai ba người ọp ọp: “Người lính cái dưng nhất thời, có nghĩ đến Tỵ Tuyết thành chỉ có một vạn quân, trong vòng mười ngày ta sẽ phá xong thành. Người dựa vào đâu mà dám nói với ta như vậy?”

Hô Vô Nhiễm không hề động dung: “Tỵ Tuyết thành tường lũy kiên cố, tướng sĩ vì bảo vệ gia đình mà vạn người như một. Thiết Soái không tin cứ việc tiến đánh, xem lúc hạ được thành rồi còn lại bao nhiêu Thiết Huyết kỵ binh.”

Kha Đô và Hồng Cầm nhìn nhau, không hiểu ý làm căng với Thiết Soái vì có gì, nhưng thấy ông ta trầm tư nên không dám lên tiếng.

“Hay! Hay! Hay lắm.” Ông ta trầm ngâm một lúc, đoạn nói liền ba câu “Hay lắm”, vỗ tay liền ba tiếng: “Không ngờ Tỵ Tuyết thành cũng có nhân vật như vậy.”

Kha Đô thấy thái độ ông ta hòa hoãn, tựa hồ có cơ hội, liền vội nói: “nếu không bị kẻ thù nhiều đời của Tỵ Tuyết thành là Cuồng Phong Sa Đạo phục kích, bọn thuộc hạ đã đến đúng kỳ hạn.”

Thiết Soái tựa hồ không nghe thấy lời gã, nhìn Hô Vô Nhiễm chăm chăm: “Người tên là gì?”

Hô Vô Nhiễm trầm giọng: “Tại hạ Hô Vô Nhiễm. Chỉ là tiểu tốt trong Tỵ Tuyết thành.”

“Hóa ra là Tỵ Tuyết thành đệ nhất dũng sĩ...” Thiết Soái lớn tiếng: “Hô tướng quân quá khiêm nhượng, người như tướng quân mà là tiểu tốt của Tỵ Tuyết thành, ta lại dám khiêu chiến sao?”

Hô Vô Nhiễm thẳm kinh hãi, Thiết Soái nắm chắc tình huống Tỵ Tuyết thành như vậy chắc sớm đã chuẩn bị tấn công thành. Y chỉ còn cách đưa quan hệ lợi hại, sử dụng cả cương nhu song song may ra mới khiến ông ta thu binh, tính toán một hồi, y đưa ra quyết định, lớn tiếng nói: “Tỵ Tuyết chiến sĩ ai cũng không sợ chết như tại hạ, nếu Thiết Soái thật sự đánh thành sẽ biết lời này không giả.” Rồi cúi người thi lễ, ngữ khí thành khẩn: “Thiết Soái là người thành đại sự, tựa nhiên biết cách bảo tồn thực lực, sao phải vì Tỵ Tuyết thành mà hao binh tổn tướng.”

Mắt Thiết Soái như châm, lạnh lùng nhìn Hô Vô Nhiễm, y thản nhiên như thường.

Ông ta ta chợt cười vang, ánh mắt rời khỏi y, chấp tay nhìn trời.

Ba người nhận ra ông ta đang suy nghĩ, không ai dám quấy nhiễu, lặng lẽ đợi nhất đại kiêu hùng trên thảo nguyên đưa ra quyết định tồn vong của Tỵ Tuyết thành.

Hồi lâu sau, ông ta thu lại nụ cười, thở dài: “Có nhân tài như Hô tướng quân trấn thủ, Tỵ Tuyết thành còn sợ gì đại quân.”

Ba người thất ông ta có vẻ dao động, ai cũng vui mừng, Hô Vô Nhiễm vội khiêm tốn: “Bên Thiết Soái có vô số nhân tài, vì thế mới có uy danh ngày nay.”

Thiết Soái chậm chậm hỏi: “Hô tướng quân biết ta là người làm đại sự, có muốn giúp một tay chăng?”

Hô Vô Nhiễm ngẩn người, không biết hồi đáp thế nào. Thiết Soái liền lạnh giọng: “Tồn vong của Tỵ Tuyết thành do một lời của tướng quân quyết định, bằng không ta dù không giết tướng quân, Thiết Huyết đại binh kéo tới, tướng quân chỉ còn nước diệt vong cùng Tỵ Tuyết thành.”

Hồng Cầm hiểu tính Hô Vô Nhiễm, Thiết Soái uy hiếp kiểu này vị tất y chịu nghe lời, lại sợ hai người trở mặt, bèn dịu dàng hành lễ: “Không giấu gì đại soái, tiểu nữ vốn muốn làm vợ Hô tướng quân, nếu thành được hôn sự, hai người chúng tôi sẽ cùng theo ngài, quyết không hai lòng.”

Hô Vô Nhiễm và Thiết Soái cùng rung động, không ngờ trong lúc này nàng lại nói ra những lời đó.

Thiết Soái nhìn nàng: “Cô nương đang nói điều kiện với ta?”

Hồng Cầm mím môi: “Thiết Soái tự nhiên không đoạt vợ của người khác...”

Thiết Soái cười lạnh: “Gả cho ta hình như oan ức cho cô nương...”

Hồng Cầm đáp: “Đại soái uy danh vang dội, là đại anh hùng mỗi nữ tử sùng bái nhất nhưng ngài có biết một nữ tử không chỉ cần vinh diệu...”

“Cô nương còn muốn gì?”

“Niềm vui.” Hồng Cầm nhìn Hồ Vô Nhiễm, ngắc đầu đáp: “Tiểu nữ chỉ biết chàng mang lại cho mình thứ chưa ai trên đời mang lại, khiến lòng tiểu nữ không có thêm nỗi ai khác. Người khác dù hào khí cái thế, giàu có vô cùng cũng không mang lại được niềm vui như chàng.”

Lời lẽ của nàng rõ ràng từng chữ, thái độ bộc lộ rằng gả cho Thiết Soái chẳng qua vì bức bách, trong lòng nàng chỉ có một mình Hồ Vô Nhiễm. Kha Đô rung động, Hồ Vô Nhiễm dậy sóng lòng, riêng Thiết Soái không nói gì, hồi lâu sau mới quay người cất bước.

“Đại soái?!” Kha Đô vội gọi.

“Không cần nói gì, ta tự có chủ ý.” Thiết Soái không quay đầu, xua tay ngăn lời: “Đợi một chút nữa, Thiết Huyết kị sĩ tinh nhuệ vô địch sẽ bày trận nghênh đón sứ đoàn Tỵ Tuyết.”

Ba người nhìn theo thân ảnh trầm ổn dần đi xa, không hiểu thái độ của ông ta như thế nào.

Hồng Cầm hỏi Kha Đô: “Huynh đệ thấy Thiết Soái có thu binh chăng?”

Kha Đô từ từ lắc đầu: “Không ai hiểu được tâm ý của ngài.”

Hồ Vô Nhiễm thở dài nhưng không nói gì, nhìn về thảo nguyên xa xăm, dưới ánh mặt trời sắp mọc, cát bụi đỏ rực từ từ cuộn lên.

Khoảnh khắc sau, mặt đất hơi rung rinh, tiếng vó ngựa như sấm động vang lên rõ dần.

— Đó là ba vạn thiết kị tung hoành bất bại của Thiết Soái.

Ba người lên một gò đất nhỏ nhìn tứ phía, ẩn ước thấy Thiết Huyết kị binh bày thành năm trận thế màu sắc khác nhau, mỗi trận chừng mấy ngàn người. Nơi nào vó ngựa đi qua, cỏ cây gãy rạp, chim chú bỏ chạy, bụi che mặt trời, như một cơn cuồng phong nghe hiệu lệnh mà cuốn tới.

Hồng Cầm và Hồ Vô Nhiễm nghe danh Thiết Huyết kị binh đã lâu nhưng giờ mới thấy tận mắt. Từ xa nhìn lại, trận thế rất có trật tự, người ngựa đều mạnh mẽ, đao thương sáng lóa, giáp trụ lấp lánh, thanh thế quả thật kinh nhân.

Kha Đô mắt lóe lên tia cuồng nhiệt: “Thiết Soái quân kỷ nghiêm minh, dụng binh như thần. Ngài hiểu sâu binh pháp, ngũ sắc chiến trận này xưa nay vô địch, khiến Thiết Huyết kị binh xưng hùng thảo nguyên, trường thịnh mãi mãi.”

Hồng Cầm cố nén chấn động: “Trận thế này có gì hữu dụng?”

Kha Đô đáp: “Tiên phong là sáu ngàn kị sĩ áo vàng cầm cung cứng nỏ mạnh, lúc bài binh bố trận chia thành hai cánh, được gọi là Chanh Cung sư; tám ngàn quân bên trái dùng những loại binh khí dài như thương, mâu, phủ, kích là chủ yếu, khi hai bên giao chiến, họ sẽ xung phong, cờ hiệu màu xanh nên gọi là Lam Thương quân...”

Hồ Vô Nhiễm nghiêm túc hỏi: “Kỵ đội mà đó kia ai nấy đều cầm đoản đao kiên thuẫn, thân thủ mất tiếp, chắc là đoản binh được sử dụng khi nào chiến cục giằng co.”

Kha Đô khen: “Hồ đại ca nhãn quang cực chuẩn, đó là tám ngàn Xích Đao binh, dùng để cận chiến lúc phá thành xong.”

Hồ Vô Nhiễm nghe thấy hai từ phá thành, trong lòng không vui, hừ lạnh: “Huynh đệ không sợ tiết lộ quân tình ư?”

Kha Đô ngẩn ra rồi cười ngượng ngập: “Ban nãy đệ thấy thái độ Thiết Soái hòa hoãn, có khi ngài sẽ bỏ qua cho Tỵ Tuyết thành.”

Hồng Cầm không muốn hai người tranh biên, vội cắt ngang: “Đội kỵ sĩ màu tím phía sau kia để làm gì?”

Kha Đô đáp: “Sáu ngàn trọng binh phía sau phụ trách phá thành lũy, đồng thời cung cấp lương thảo, cờ hiệu màu tím nên gọi là Tử Mộc doanh. Hai ngàn hắc y kỵ sĩ ở giữa là Thiết Huyết vệ đội, ai nấy thân thủ cao cường, tiểu đệ là một trong số đó.”

Đại quân không giảm tốc độ, lướt đến chỗ ba người, tuy cách nửa dặm nhưng rất nhiều nhân mã đã tới, tiếng vó ầm ầm vang lên, cơ hồ muốn nghiền nát cả ba. Cả người trải qua nhiều trận chiến như Hô Vô Nhiễm cũng có cảm giác muốn lùi lại, tránh đối đầu khí thế.

Chanh Cung sư đi đầu còn cách hai trăm bước, còi hiệu vang lên, mấy ngàn người cùng gầm vang vọng, ai nấy rút cung tên trên lưng xuống, chia thành ha đội tả hữu, tuy rất đông mà không hề rối loạn.

Còi hiệu lại vang, hai cánh quân Lam, Xích ở tả hữu hợp vào giữa thành chiến trận, trường thương chỉ lên trời, đao sắc tuốt ra, tả lam hữu hồng, cực kỳ phân minh.

Quân dung như thế, pháp độ đến mức là cùng! Hô Vô Nhiễm thầm thở dài, lúc này y mới thật sự hiểu vì sao Thiết Huyết kỵ binh lại uy chấn thảo nguyên, đánh là thắng. Thiết Soái nói rằng phá được Tỵ Tuyết thành trong mười ngày tuy hơi khoa trương nhưng không hẳn khoác lác.

Còi hiệu lại vang lên, giữa ánh hàn quang của đại đao và trường thương, tinh kỳ phát phối tách ra, hai cánh quân màu lam, đỏ từ từ di động ra hai cánh tả, hữu, chừa một thông đạo đủ cho năm con ngựa.

Đội thiết vệ đi sau cùng mặc áo đen, ai nấy cầm trường thương, hông đeo đao sắc, lưng có cung tên, sát khí đằng đằng, đến trước thông đạo liền dừng lại.

Tiếng vó chợt dừng, thời không tựa hồ cũng yên tĩnh lại, nhất thời chỉ còn tiếng ngựa hí, hoàn toàn không có tiếng người.

Quân dung yên lặng, bầu không khí nặng nề, thông đạo lam đỏ như mồm một con quái vật há ra, sâu không thể dò.

Một thốt tuấn mã trắng tinh từ thông đạo phi ra, từng sợi lông dài phất phơ theo nhịp sải, được ánh mặt trời chiếu vang, tỏa ra những tia sáng mỹ lệ, khác nào ánh chớp trắng lóe ngang tĩnh lặng, chẻ đôi buổi chiều muộn trầm trầm.

Thiết Soái kim giáp thiết khôi, khoác chiến bào trắng muốt, tay cầm trường thương vang rực, ngồi oai vệ trên lưng bạch mã, uy phong lẫm lẫm ra trận tiền, kéo cương ngẩng nhìn ba người bọn Hô Vô Nhiễm cách đó trăm bước, phát tay ra hiệu, truyền lệnh binh lớn tiếng: “Mời Tỵ Tuyết thành sứ đoàn vào dâng lên mỹ nữ bảo châu.”

Như hẹn trước, ba vạn thiết kỵ đồng thời giơ cao binh khí hét vang động. Quả thật khiến người khác bị chấn nhiếp tâm thần.

7. Liệt Đấu

Kha Đô do dự một chốc, rồi cũng không phản đối, cùng Hồng Cầm đứng nguyên tại chỗ, ngậy người nhìn theo Hô Vô Nhiễm một mình đối diện với ba vạn đại quân trên thảo nguyên mênh mông.

Hô Vô Nhiễm ngược gió tiến tới, đi về phía ba vạn thiết kỵ mà vẫn thần sắc bình hòa, không hề tỏ ra sợ hãi.

Thiết Soái lặng lẽ đứng trước trận, được khôi giáp che kín nên không ai nhận ra nét mặt, chỉ có mục quang sáng rực xạ vào Hô Vô Nhiễm.

Cách ông ta hai chục bước, Hô Vô Nhiễm đứng lại: “Chỉ vì hai người của Tỵ Tuyết thành Thiết Soái dốc hết ba vạn tinh nhuệ, phải chăng định phô trương?”

Thiết Soái điềm đạm đáp: “Ba vạn thiết kỵ dành cho Tỵ Tuyết thành, không phải cho các người.”

Hô Vô Nhiễm lấy một chiếc hộp trong ngực áo ra: “Ngưng Lộ bảo châu cùng tuyết liên ở đây, Thiết Soái đã thấy mỹ nữ Hồng Cầm rồi, ngàn tấm da dê sẽ dâng lên ngày khác, mong Thiết Soái y lời thoái binh.”

Thiết Soái từ tốn lắc đầu: “Các người chậm mất hai ngày.”

Hô Vô Nhiễm nói: “Chúng tôi bị Cuồng Phong Sa Đạo cản trở, mong Thiết Soái suy xét.”

Thiết Soái thần nhiên: “Đó là việc của Tỵ Tuyết thành, liên can gì đến ta?”

Hô Vô Nhiễm rung động, Thiết Soái bá khí bức nhân này như biến thành người khác so với phong thái bình hòa ban nãy. Nghe ngữ khí của ông ta quyết tuyệt, ngữ ý băng lãnh, hình như đã quyết tấn công Tỵ Tuyết thành. Y miễn cưỡng giải thích: “Cuồng Phong Sa Đạo và Tỵ Tuyết thành cừu địch nhiều đời, cố ý muốn mượn sức Thiết Huyết kị binh diệt vong Tỵ Tuyết thành...”

Thiết Soái cắt lời: “Thiết Huyết đại quân của ta xưa nay không bỏ dở việc gì, giờ chỉ nghe lời một phía của người mà lui quân, há chẳng khiến người thiên hạ cười chê sao?”

Hô Vô Nhiễm trầm giọng: “Tại hạ không nói dối, thân vệ Kha Đô dưới trướng ngài cũng đi cùng, có thể hỏi là biết...”

Thiết Soái lại cắt lời: “Dù người nói thật nhưng đạo cầm quân phải thưởng phạt phân minh, lệnh xuất tất thực hiện. Ba vạn thiết kị đến đây sao lại thu binh?” Ông ta ngạo nghễ ngẩng đầu: “Hà hướng Tỵ Tuyết thành thất tín trước, về tình hay lý ta đều không có lý do rút quân!”

Hô Vô Nhiễm không ngờ rằng Thiết Soái hòa hoãn ban nãy lại đột nhiên biến thành bất thông tình lý đến thế, nói xong mấy câu mới nhận ra Kha Đô không sai, xưa nay chưa ai biết rõ tâm ý ông ta. Nếu là ngày thường, bản tính ngang ngạnh tất khiến y phát tác, nhưng nghĩ đến mấy vạn tộc nhân ở Tỵ Tuyết thành, y đành cố nén oán khí, hạ giọng: “Nếu Thiết Soái lui binh, Hô Vô Nhiễm nguyện ra sức.”

Mục quang Thiết Soái lạnh lùng quét qua Hồng Cầm và Kha Đô cách đó mấy trượng, chợt cười vang, chỉ vào ba vạn thiết kị sau lưng: “Thủ hạ của ta đều là tinh binh cường tướng, Hô tướng quân có bản gì khiến bản soái động tâm?”

Hô Vô Nhiễm không ngờ ông ta đột nhiên nói vậy, hảo cảm còn lại lập tức tan biến, lẩm liệt nói: “Xem ra Thiết Soái nhất định tấn công Tỵ Tuyết thành?”

Thiết Soái hướng ánh mắt như châm, như muốn găm vào thân thể Hô Vô Nhiễm: “Hô tướng quân là Tỵ Tuyết thành đệ nhất dũng sĩ, cũng nên cho bản soái thấy qua đao pháp xem có đủ tư cách làm thủ hạ của bản soái hay không?” Ngữ âm chuyển thành sắc nhọn: “Nể tình tướng quân vừa khỏi vết thương, nếu sau mười chiêu còn sống sót dưới thương của bản soái, lập tức Thiết Huyết đại quân sẽ lui binh.” Thiết kị sau lưng thấy chủ soái tỏ hào khí như vậy, cùng hét lớn trợ uy, vang khắp mấy dặm, khí thế chấn động lòng người.

Hồng Cầm và Kha Đô nghe rõ, đều cả kinh, đồng thanh hô lên. Kha Đô luôn lo Hô Vô Nhiễm sẽ khiêu chiến, không ngờ chính Thiết Soái lại lên tiếng trước.

Hô Vô Nhiễm tâm cao khí ngạo, làm gì có chuyện chịu cho Thiết Soái hạ nhục như vậy, thân thể y tuy không thể sánh với trạng thái đỉnh cao thường ngày nhưng không thể tin rằng chỉ trong mười chiêu sẽ bị giết, liền cười lạnh lùi lại ba bước, bạt đao nói to: “Thiết Soái nói thế, tại hạ đành vâng lệnh, nếu Hô Vô Nhiễm nghệ kém, chết trong vòng mười chiêu, coi như trời quyết định Tỵ Tuyết thành phải vong.”

Thiết Soái nghiêm túc: “Mã chiến hoặc bộ chiến tùy Hô tướng quân chọn.”

Hô Vô Nhiễm do dự, nếu chọn mã chiến sau mỗi chiêu đều có thể nghỉ nhưng lúc giao thủ hoàn toàn trông vào sức mạnh và kỹ thuật kỹ xảo, mà thể lực của y lép hơn; nếu chọn bộ chiến dựa vào ứng biến trong sát na và chiêu thức tinh xảo, sa vào hạ phong khó lòng vẫn hồi thể quân bình.

Thiết Soái cười ha hả: “Dọc đường tướng quân đã mệt mỏi, nếu ngại rằng không được nghỉ ngơi tử tế thì chúng ta nên đổi sang ngày khác, bất quá nghỉ thêm một ngày sẽ đến gần Tỵ Tuyết thành thêm mấy dặm, phải tiếp ta thêm mười chiêu, không hiểu ý Hô tướng quân thế nào?” Lời ông ta bá khí bức nhân, nhưng phong phạm lâm ly khiến người khác xiêu lòng.

Hô Vô Nhiễm hít sâu một hơi, thấy Thiết Soái dồn ép quá đáng, biết nếu không tức chiến, chỉ e lòng tin của mình cũng lay động, bèn lùi lại một bước, rùn người xuống trung bình tấn, tay trái nắm thành quyền, tay phải giơ đao trước ngực thủ thế: “Xin mời tứ chiêu.”

“Xoạt”, trường thương trong tay Thiết Soái một tách thành hai, hóa thành hai cây đoản thương một dài một ngắn, Thiết Soái cũng không nói nhiều, quát vang phi thân từ trên lưng ngựa xuống, tả thủ vạch đoản thương, hữu thủ đâm thẳng trường thương, như một con chim ưng vỗ thỏ từ trên lao xuống. Miệng quát vang: “Chiêu thứ nhất.”

“Choang, choang”, trường đao của Hồ Vô Nhiễm liên tục va chạm với song thương, lui liền bảy tám bước mới hóa giải được một chiêu uy mãnh tuyệt luân mượn sức lao của ngựa này, ba vạn thiết kỵ hô vang, tăng thêm uy thế cho Thiết Soái.

Hồ Vô Nhiễm vốn cho rằng hữu thương của Thiết Soái đâm tới là chủ, vừa đón mới thấy hữu thương lực nhu, tả thương lực cương, y dụng lực sai lầm nên bị hữu thương dẫn đạo mất quá nửa kinh lực rồi mới va chạm cùng tả thương được ông ta dồn toàn lực, khí huyết y sôi trào. Y càng kinh hãi nhận ra kinh lực của Thiết Soái chuyển đổi tùy tâm sở dục, rõ ràng ông ta đã đạt tới hóa cảnh, không hề dấu lực mà cực kỳ biết lợi dụng điểm mạnh điểm yếu của đối phương. Còn may ban nãy y không đề nghị mã chiến, bằng không đã ngã xuống ngựa rồi.

Thiết Soái điểm chân xuống đất, cơ hồ trượt chân, toàn thân ngã xuống, mượn cơ hội kéo gần cự ly, song thương như độc long xuất thủy đâm vào chân Hồ Vô Nhiễm.

Y biết sức mạnh của đạo Thiết Soái cực đại, không dám ngạnh tiếp, trường đao trượt theo đùi xuống, mượn chữ Tá và chữ Toàn, lưỡi đao chuyển động không ngừng, dùng kỹ xảo phá chiêu.

Song thương sắp chạm vào trường đao, Thiết Soái trầm hữu thủ, mũi thương điểm xuống đất tá lực, thân thể rơi xuống lại bắn ngược lên như viên đạn, đoản thương bên tay trái lại vung lên, nhắm vào yết hầu Hồ Vô Nhiễm.

Hồ Vô Nhiễm nghiêng đầu tránh mũi thương, trường đao kéo từ dưới lên phản kích vào mặt Thiết Soái, ngọn thương trái của ông ta liên tục xuất ra hư chiêu, ảo hóa thành mấy đóa thương hoa, vẫn nhắm vào yết hầu y. Hồ Vô Nhiễm không ngờ ông ta biến chiêu nhanh đến thế, không kịp thu đao chặn, bèn hét lớn, tả quyền từ eo bụng ra đâm vào cán thương...

Thiết Soái xuất thủ ba chiêu, nhưng chỉ trong sát na như điện quang hỏa thạch. Tuy mỗi chiêu đều rõ ràng nhưng chưa xuất ra hết đã biến chiêu. Tuyệt không vòng vo, Hồ Vô Nhiễm thấy chiêu phá chiêu, không để cho Thiết Soái có cơ hội. Một người tấn công sắc sảo, một người phòng thủ chặt chẽ, mấy vạn người bị hút hết vào trận chiến, quên cả hò hét, thảo nguyên chỉ còn lại tiếng gió vù vù.

“Hay.” Thiết Soái buông tiếng khen, thân pháp không hề dừng lại, nghiêng xéo người mà trông như thân thể một quyền của Hồ Vô Nhiễm đánh rập, mũi thương bên phải chống xuống đất, mang theo một vạt cát quét vào hông y.

Hồ Vô Nhiễm nhìn rõ tình hình diễn ra trong màn cát bụi, tung chân điểm vào mũi thương phải của Thiết Soái, không chỉ hóa giải chiêu thức mà mượn lực tung mình lên. Vượt khỏi ý liệu của chúng nhân, phá chiêu của Thiết Soái, y không tiếp tục phòng thủ mà lao xuống, lấy công đổi công, trường đao vạch thành một vòng cung sáng lóa nhắm thẳng mặt Thiết Soái...

Thiết Soái cũng không ngờ y dũng mãnh như vậy, thương dài đao ngắn, lẳng không xuất kích như vậy sẽ lộ ra toàn thân, hung hiểm cùng cực. Có điều đao thế lẫm liệt, tuy nhiều sơ hở nhưng mang theo uy thế từ trên giáng xuống, hiển nhiên y không cần giữ an toàn, chỉ mong lưỡng bại câu thương. Ông ta buộc phải lui lại một bước tránh khỏi, hữu thương chặn trường đao, tả thương thủ trước ngực.

Tiếng đao thương va nhau không ngớt, Hồ Vô Nhiễm liên tục xuất ra chín đao đều bị Thiết Soái dùng trường thương chặn lại. Y mượn dư lực lúc va chạm nhấp nhô trên không, càng lúc càng lao lên cao, đao thức xuất ra ngày một trầm trọng. Có điều hai chân Thiết Soái đứng dưới mặt đất như đóng đinh, không mấy may lay động, cây thương bên phải múa tít, một giọt nước không lọt qua nổi, hoàn toàn không cho y có cơ hội xâm nhập phạm vi ba thước quanh mình.

Hồ Vô Nhiễm than thầm, biết rõ trận chiến này quan hệ trọng đại, dính dáng đến an nguy của mấy vạn bách tính Tỵ Tuyết thành, lúc xuất thủ y tạm nén thanh danh Tỵ Tuyết đệ nhất dũng sĩ xuống dưới, cố ý tỏ vẻ lép vế, thuận về thủ thế, định chống chọi qua được mười chiêu. Nhưng vừa giao thủ liền hiểu ngay võ công của Thiết Soái chí cương chí liệt, ẩn chứa đại lực đã đành, đáng sợ hơn là thương pháp chặt chẽ.

Trường thương tám thước bên tay phải dùng tấn công tầm xa, phá tan phòng ngự của đối phương, đoản thương bốn thước bên tay trái mới là vũ khí trí mệnh chân chính. Dù y muốn thủ nhưng đối phương đang ở tầm công kích phù hợp nhất, y lại trọng thương mới lành, có tiếp nổi mười chiêu không thật khó lòng dự liệu nên mới buộc phải mạo hiểm xuất kích, hy vọng lúc đầu cận thân, thương pháp của ông ta khó lòng thi triển.

Nhưng không ngờ thương pháp của ông ta lúc công mãnh liệt như cuồng phong bạo vũ, thủ lại như tường đồng vách sắt, kinh lực đầy đủ. Y phát lực tấn công khiến vết thương toàn thân đều nứt ra, trong lúc Thiết Soái không hề tỏ vẻ gì kiệt lực, thương pháp vẫn chặt chẽ vô cùng, tuy trường thương ngày một thấp xuống song rõ ràng đang dụ y hạ xuống, một khi đoản thương bên tay trái đạt tầm công kích, sẽ là lúc quyết thắng phụ sinh tử...

Kha Đô đứng ngoài quan sát chiến cục cũng thấy lo lắng, thương phải của Thiết Soái thủ cực chặt, hai ngọn thương nối nhau thu phóng thanh thoát, công kích chặt chẽ, không cho Hô Vô Nhiễm đáp xuống lấy hơi. Thân thể y lơ lửng trên không, tuy có vẻ chiếm thượng phong nhưng không thể duy trì lâu, chỉ cần lúc thể công kém đi, thương trái của Thiết Soái ở trước ngực sẽ tìm khe hở tấn công vào, tất sẽ là kinh thiên nhất kích.

Đến hiện tại, Thiết Soái mới chỉ xuất thủ bốn chiêu.

Hô Vô Nhiễm tấn công cấp tốc, khí lực không đủ, đao thế chậm dần, biết lúc thương trái của Thiết Soái xuất chiêu tất mình khó lòng tránh được, nên quyết định mạo hiểm. Thấy hữu thương đâm vào trường đao, bèn quát vang, đột nhiên buông hữu thủ đẩy lên cán thương, khiến ngọn thương trượt ra ngoài môn, thân thể không còn chỗ tá lực rơi ngay xuống. Thiết Soái không ngờ y bỏ binh khí, hữu thương đâm trượt nhưng không hoảng loạn, trầm eo xuống, khí trầm đan điền, thương trái giờ ngang ngực xuất kích đâm vào ngực y, miện quát vang: “Chiêu thứ năm.”

Lúc đó thân thể Hô Vô Nhiễm đáp xuống, tay không binh khí, lại không thể tá lực biến chiêu, quả thật tự đẩy mình vào tuyệt cảnh...

Tong thời khắc ngàn cân treo sợi tóc đó mới thấy võ công và cơ biến của Hô Vô Nhiễm. Y liệu trước phương hướng xuất chiêu của Thiết Soái, chớp lấy đầu thương, đẩy tới rồi giật lại, định đoạt lấy ngọn thương trái có sức uy hiếp lớn nhất.

Thiết Soái quát to: “Hay lắm”, nhưng không biến chiêu, kinh lực tập trung vào tay trái, vẫn đâm vào ngực y, thâm tính y có đoạt được ngọn thương nhưng cước bộ hư phù, không thể chống nổi một đòn toàn lực của mình.

Hay cho Hô Vô Nhiễm, y lại uốn lưng phát lực, thân thể nghiêng đi, dùng nách kẹp lấy ngọn thương trái, tay phải đón lấy trường đao rơi xuống, rọc theo cán thương. Nếu Thiết Soái không bỏ binh khí, chỉ sợ cánh tay cầm thương sẽ bị cắt đứt.

Tiếng va chạm vang lên như lụa xé, ngọn thương của Thiết Soái quá nhanh, xé toang ngực áo Hô Vô Nhiễm, tạo thành một vết máu nhưng cũng áp sát người, buộc phải buông tả thương, thuận thế xuất quyền đâm vào mặt y. Ngọn thương phải được thu lại, từ phải quét sang eo trái của y, vốn ngọn thương này dài, không tiện phát lực trong cự ly ngắn, nhưng Thiết Soái lại phát lực cực kỳ nhuần nhuyễn, không hề miễn cưỡng.

Kha Đô rung mình, Thiết Soái chiêu trầm lực trọng, mỗi nhát thương đều buộc địch tự cứu, chiêu nào cũng lưu lại dư lực, biến hóa linh động, không có đường lối cố định. Hô Vô Nhiễm ứng đối nhanh nhẹn, luôn giữ khí thế đồng quy vu tận. Gã thấy Hô Vô Nhiễm đoạt được tả thương, chưa kịp vui mừng đã thấy Thiết Soái bỏ thương xuất quyền, hữu thương quét mạnh tới ẩn chứa tiếng phong lôi, bất giác lòng gã rung động, thầm nhủ đối lại bản thân chắc cách ứng đối duy nhất là lui về bên trái, có điều Thiết Soái không bị bám sát nữa, vô số biến hóa của hữu thương sẽ buộc đối phương sa vào tuyệt địa ngay...

Tưởng Hô Vô Nhiễm sắp lạc bại, Kha Đô nóng lòng, chợt nhận ra mình vừa hy vọng y thủ thắng, đành cố nén tiếng hô.

Không ngờ Hô Vô Nhiễm đối diện quyền đầu và trường thương của Thiết Soái mà chỉ nghiêng đầu, thân hình bất động, lật tay hất đao hướng lên, mặc cho eo lưng chịu một thương cũng buộc Thiết Soái cụt một tay. Tuy nhiên thương dài đao ngắn, chỉ e một đòn toàn lực sẽ khiến mình mất mạng tại chỗ nhưng y tính

toán rằng ông ta không muốn lưỡng bại câu thương. Trong lúc cận chiến như thế, một bên nếu hơi thoái lui tất khó lòng chiếm thượng phong, chỉ cần Thiết Soái thu chiêu, ước hẹn mười chiêu tất sẽ tiếp được.

Thiết Soái lạnh lùng liếc mắt, tay trái trầm xuống, dùng thân thể máu thịt đón trường đao, hữu thương không còn lực cản, quét mạnh tới.

Hô Vô Nhiễm lạnh ngắt cõi lòng, song phương đã thành thế cưỡi hổ, không còn khả năng biến chiêu, một đao toàn lực bổ trúng tay Thiết Soái trong lúc trường thương của ông ta cũng đập vào eo y.

“Bình”, y bị quét bay, lăn liền hai trượng mới dừng lại, trường đao vẫn găm trên chỗ bao cổ tay Thiết Soái.

Ông ta cúi nhìn tay áo nát tan: “Bao nhiêu năm nay, tướng quân là người đầu tiên buộc tả thương của ta vượt đi. Hô tướng quân tuy bại mà vinh!”

Hô Vô Nhiễm gục dưới đất, miễn cưỡng ngẩng lên nhưng tay trái ông ta vẫn như thường, một đao toàn lực của y cũng không phá được hộ thân kim giáp!

Thiết Soái cười vang: “Còn ba chiêu nữa, Hô tướng quân còn sức đấu tiếp chăng?” Ông ta vung tay quăng đao đến cách y ba bước, mũi đao ngập xuống đất, thân đao không hề rung rinh.

Hô Vô Nhiễm cơ hồ nứt toác toàn thân, bị một thương của Thiết Soái chấn tan nguyên khí, tận mắt thấy ông ta mất ánh lên dị quang, bước tới từ tốn như sát thần, bèn cố gắng cự quây nhưng không thể đứng lên, định lên tiếng, chợt há miệng phun ra mấy ngụm máu.

Ba vạn thiết kị lúc đó mới tỉnh ra, hoan hô kinh thiên động địa, trong lòng họ Thiết Soái là một thần thoại vĩnh viễn bất bại.

Thiết Soái nói rõ trong mười chiêu sẽ lấy mạng Hô Vô Nhiễm, hiện tại tuy y chưa chết nhưng vẫn còn ba chiêu nữa, kẻ hơi biết võ công cũng nhận ra y nào còn sức đấu tiếp.

Hồng Cẩm và Kha Đô đồng thanh hô lên kinh hãi, Kha Đô im lặng, Hồng Cẩm bất chấp tất cả lao đến trước mặt Hô Vô Nhiễm, lấy thân che cho y, đôi mắt trong veo nhìn Thiết Soái: “Giết luôn cả ta đi.”

Thiết Soái dừng bước, lạnh lùng cất tiếng: “Dùng sĩ Tỵ Tuyết thành cần nữ tử bảo vệ tính mạng sao?”

Mục quang Hô Vô Nhiễm ngưng tại gương mặt Hồng Cẩm: “Giúp ta nhặt đao lên được không?”

Hồng Cẩm nhìn y, liên tục gật đầu, nhổ đao đưa cho y. Trong lòng nàng, dù y có bị thương nặng đến thế nào cũng vĩnh viễn là anh hùng, vĩnh viễn cầm đao lên dũng mãnh chống địch.

Nàng không biết lúc này, ngay cả khí lực cầm đao, y cũng không còn...

Hô Vô Nhiễm không tiếp đao, đỡ vào vai nàng từ từ đứng dậy, dịu giọng: “Còn nhớ con hắc lang không?”

Hồng Cẩm ngăn người, nghe rõ giọng nói kiên định của y vang lên khe khẽ trong tiếng hô hào của mấy vạn người: “Nàng hãy nhớ, an nguy của chúng ta không trọng yếu, việc này liên can đến tính mạng mấy vạn người Tỵ Tuyết thành...”

Trong sát na, Hồng Cẩm minh bạch dụng ý của y, không nói câu nào, ánh mắt cố nén không cho dòng lệ rơi ra sưng lại một hồi, rồi mới gạt đầu liên tục.

Thiết Soái ngạo nghễ giơ tay, ba vạn thiết kị lập tức im lặng, ông ta nhìn về hướng Hô Vô Nhiễm và Hồng Cẩm: “Tướng quân nhận thua?”

Hô Vô Nhiễm nghênh đón mục quang băng lãnh của Thiết Soái: “Tỵ Tuyết thành chỉ có dũng sĩ chiến tử, không có kẻ hèn mặt quỷ gối.” Y hít sâu một hơi, nói từng chữ một: “Ngài thua rồi.”

Hồng Cẩm gạt lệ, mắt ánh lên tia cương nghị: “Không sai, Thiết Soái đã thua.”

Thiết Soái ngạc nhiên.

“Có lẽ Hô Vô Nhiễm không tiếp nổi ngài mười chiêu.” Gương mặt nàng chảy ra mấy giọt lệ, ngữ âm bình tĩnh đến lạnh lùng: “Nhưng chàng không chết trong tay ngài.”

Chưa dứt lời, trường đao trong tay nàng đâm mạnh xuống ngực Hô Vô Nhiễm, không hề do dự...

8. Ký Ngạo

Hành động của Hồng Cầm vượt khỏi dự liệu của tất cả. Theo đề nghị của Thiết Soái lúc trước, lấy ước hẹn mười chiêu giết Hô Vô Nhiễm làm yếu tố quyết định, hiện tại y đã chết nhưng không phải do ông ta giết...

Hồng Cầm hướng ánh mắt lạnh lùng nhìn Thiết Soái, định lên tiếng nhưng chỉ mỗi khóe môi lay động. Tự tay giết người tâm ái, trái tim nàng cũng chết theo.

Thiết Soái nhìn Hồng Cầm và thi thể Hô Vô Nhiễm chăm chăm, đột nhiên ngửa mặt cười vang: “Ta tung hoành trên đại thảo nguyên nhiều năm, có bao giờ lại để chút gian kế cỏ con này đắc thế.” Mắt ông ta lộ ra thần sắc cực kỳ phức tạp, song thương hợp nhất, chỉ lên trời quát lớn: “Thiết Huyết tướng sĩ nghe lệnh, dốc hết tốc lực tiến quân, trong mười ngày công hạ Tỵ Tuyết thành!”

Hồng Cầm rung động toàn thân, nhìn vào mục quang lạnh lùng của Thiết Soái với vẻ không tin được, bên tai nàng vang vang tiếng ba vạn Thiết Huyết đại quân đồng thanh gầm lớn, tiếng vó ngựa rộn ràng cuốn lên cát bụi, đổ về phương hướng Tỵ Tuyết thành.

Nàng không gượng nổi nữa, trước mắt tối sầm, ngã lên thân thể còn nóng của Hô Vô Nhiễm...

Trời xanh, thảo nguyên, đại mạc, sa đạo, lưu sa, đàn sói, Thiết Soái, đại quân... trong óc nàng lóe lên những biến cố xảy ra, tất cả đều như trong mộng, không hề chân thật...

Sau cùng, ký ức dừng lại ở nhát đao đâm vào ngực Hô Vô Nhiễm, nàng hét lên, mở bừng mắt, gặp ngay ánh mắt quan tâm của Kha Đô.

Nàng chụp lấy vai gã: “Vô Nhiễm đâu?”

Kha Đô ủ rũ, dáng vẻ phờ phợt lúc mới gặp nàng tan biến từ lâu, nghe nàng hỏi, khóe miệng gã mấp máy nhưng không nói thành lời.

Hồng Cầm chậm chậm buông tay, lẩm bẩm: “Hóa ra không phải trong mơ...”

Kha Đô thở dài cúi đầu.

Hồng Cầm ngây người, thần trí dần tỉnh lại không chống nổi nỗi đau xé lòng: “Tỵ Tuyết thành bị phá rồi ư?”

Kha Đô đáp: “Ngày mai đại quân sẽ đến chân Tỵ Tuyết thành, tại hạ đã khuyên Thiết Soái, nhưng...”

“Thiết Soái, Thiết Soái.” Hồng Cầm lẩm nhẩm tên ông ta, chợt cười lạnh: “Ai khuyên nổi một tên điên...”

Kha Đô im lặng, nghĩ đến Hô Vô Nhiễm, gã cũng chẳng buồn giải thích hộ chủ soái.

Hồng Cầm nhìn quanh, nàng đang ở trong một trường bông, hơn mười ngọn nến lớn đang cháy leo lét soi rọi chần tơ gối gấm, giường nệm thơm nức, vô cùng quý phái. “Đây là đâu?”

Kha Đô đáp: “Là trường Thiết Soái nghỉ. Cô nương đã hôn mê liền bốn ngày, được đưa vào nghỉ ở đây.”

Hồng Cầm đại nộ, cố đứng dậy nhưng toàn thân mềm nhũn, tựa quây một hồi lại ngã xuống giường, kêu lên ai oán: “Người giết ta luôn đi, vĩnh viễn không không lấy Thiết Soái...”

Kha Đô hạ giọng: “Cô nương nên nghỉ ngơi cho khỏe...”

Hồng Cầm nhìn gã chăm chăm, nhãn quang liền biến thành băng lãnh: “Hóa ra người là thuyết khách của Thiết Soái...”

“Không!” Kha Đô phân biện: “Tại hạ chỉ đến để chiêu cố cho cô nương.”

“Cút, cút ngay cho ta.” Hồng Cầm lạnh lùng: “Ta không muốn thấy bất cứ ai liên quan đến Thiết Soái.”

“Nàng đổ oan cho Kha Đô rồi.” Giọng nói uy nghiêm từ ngoài trường cất lên, Thiết Soái vẫn trong dáng vẻ thiết khôi kim giáp, rảo bước vào: “Ta không miễn cưỡng bất kỳ nữ tử nào phải lấy mình.”

Hồng Cầm nhìn ông ta đầy phần hận, đoạn hự nhược nhắm mắt, cảm giác mệt mỏi tràn tới, lòng nàng đã chết, cũng không muốn nói thêm với ông ta câu nào.

“Mang một bát cháo đến đây.” Thiết Soái hạ lệnh cho Kha Đô rồi ngồi xuống cạnh giường, móc Ngưng Lộ bảo châu trong ngực áo đặt xuống cạnh gối Hồng Cầm, dịu giọng: “Minh châu sánh với mỹ nhân, coi như một phần đền bù của ta cho nàng. Đợi khi khỏe lại, nàng cứ mang bảo châu đi, không ai ngăn cản hết.”

Hồng Cầm bất động, vẫn nhắm mắt, gương mặt không hề biến đổi.

“Ta đã lệnh cho thủ hạ bảo quản thật tốt di thể Hô Vô Nhiễm, công hạ Tỵ Tuyết thành xong sẽ giao cho nàng an táng y tại gia hương.” Ông ta nhẹ nhàng nói, tựa hồ Tỵ Tuyết thành là món đồ trong túi.

Nghe đến tên Hô Vô Nhiễm, Hồng Cầm chấn động toàn thân, từ từ mở mắt, nhìn ông ta chằm chằm: “Ngài tưởng ta còn chịu gả cho ngài sao?”

Thiết Soái nhìn lên trướng đỉnh, trầm ngâm không nói gì.

Lòng ngực Hồng Cầm phập phồng một hồi, khẽ thở dài: “Ngài cố tỏ ra mình đại độ, chẳng qua cũng mong ta cầu xin ngài bỏ qua cho Tỵ Tuyết thành.” Ánh mắt Thiết Soái sáng rực quét tới, Hồng Cầm ngẩng lên nghênh đón, không hề chịu lép, sau cùng nàng mỉm cười thâm trầm: “Chỉ cần hiện giờ ngài chịu thu binh, ta gả cho ngài là xong...”

Thiết Soái cắt lời: “Về đẹp của nàng vị tất khiến ta động tâm!”

“Thiết Soái cũng biết nói khoác?” Hồng Cầm cười nhạt: “Nam nhân vĩnh viễn không hiểu rõ trực giác trời sinh của nữ nhân. Từ lúc thấy ánh mắt đầu tiên ngài nhìn, ta đã biết ngài thích mình...”

Thiết Soái nhất thời tắt tiếng, Hồng Cầm lại nhắm mắt, giọng nói đầy mệt mỏi: “Chàng đã chết rồi, ta gả cho ai cũng vậy mà thôi.”

Thiết Soái nhìn nàng, nhấn mạnh từng chữ: “Sáng mai, ta vạn vạn Thiết Huyết kị binh sẽ chinh phục Tỵ Tuyết thành.” Ông ta thở dài một hơi: “Bất kỳ vật gì, chỉ cần ta thích, chưa ai cản được.”

Hồng Cầm cười khanh khách: “Ta biết ngài muốn ta cầu xin, vậy ta cầu xin ngài cưới mình là xong. Có điều...” Nàng thở hắt ra, nghiêm giọng: “Vì Tỵ Tuyết thành, con người ta sẽ lấy ngài, còn trái tim ta, vĩnh viễn ngài không lấy được.”

Thiết Soái sững người ở cửa trướng, quay lại nhìn nàng, từ từ nói: “Đáng tiếc, ta không nhất định phải lấy nàng.”

“Ngài muốn gì đây?” Hồng Cầm không nhìn được, phần hận bật lên câu hỏi: “Ngài sát phạt tứ xứ, khiến nơi nơi nước mất nhà tan, thật ra có ý nghĩa gì?”

Thiết Soái cười lạnh: “Chỉ riêng ba vạn thiết kị của ta tung hoành thảo nguyên, bách tính thần phục, sự nghiệp kỳ vĩ này, một nữ tử như nàng hiểu sao nổi?”

“Nhớ lại lúc ngài mới gặp ta, khắp nơi toàn là trướng bồng trống không.” Hồng Cầm lớn tiếng: “Vốn bách tính an cư lạc nghiệp, nghe nói Thiết Huyết kị binh sắp tới, ai nấy chỉ sợ không trốn kịp, đó mà là sự nghiệp kỳ vĩ sao?”

Thiết Soái ngậy người, Hồng Cầm than: “Vì sao họ lại sợ ngài như vậy?”

Thiết Soái cười vang, ngạo nghễ ngẩng lên: “Họ chỉ biết tin phụng chân thần trên trời, còn ta ngạo thị vùng đất này...” Nhìn sang thấy Kha Đô bưng một bát cháo được đứng ở cửa trướng, mặt đầy hoang mang, ông ta hừ lạnh quay đi, ném lại một câu: “Họ sợ ta, chỉ vì ta là Thiết Soái!”

Thiết Soái đi tuần một vòng, đêm đã khuya lắm, mình ông ta đứng trên gò đất, ngẩng nhìn ngàn sao lấp lánh trên trời cùng vàng trắng vàng nhờ. Cả thảo nguyên chìm trong đêm yên tĩnh, chỉ còn tiếng gió vù vù lướt qua mặt đất thoảng đãng.

Kha Đô bước tới, quỳ trước mặt ông ta, run giọng: “Đại soái!”

Ông ta đã liệu trước gã sẽ xuất hiện, vẫn ngẩng nhìn trời, đầu cũng không mấy may động đậy: “Ý ta đã quyết, người không cần nhiều lời.”

Kha Đô thấp giọng: “Hong Cầm tuyệt thực, muốn cùng Tỵ Tuyết thành tòn vong.”

“À.” Thiết Soái không đổi tư thế, vẫn nhìn lên thình không: “Người đã thấy phòng vệ của Tỵ Tuyết thành, theo quan sát của người, mấy ngày là phá được?”

Kha Đô im lặng hồi lâu, nghiêm nghị ngắt lên: “Thuộc hạ không biết, mong đại soái trị tội.”

Thiết Soái run lên, cúi đầu nhìn gã: “Người không phải không biết, mà không muốn nói.”

Kha Đô không nói gì, mặc nhiên thừa nhận.

Thiết Soái lạnh lùng nhìn gã: “Thiết Huyết kị sĩ xưa nay chưa từng thương hại địch nhân.”

Kha Đô cổ lên gân: “Trong lòng Kha Đô, người Tỵ Tuyết thành không phải địch nhân.”

Nộ ý trong mắt Thiết Soái đậm dần, quát lớn: “Nhiều loạn quân tâm, người có biết ta xưa nay tôn trọng quân pháp chăng?”

Gã cúi đầu: “Kha Đô xin tùy Thiết Soái xử trí.”

Thiết Soái giận quá hóa cười, đặt tay lên bội kiếm: “Được. Thiết Huyết cận vệ nên chết tại chiến trường. Ta sẽ để người làm tiên phong đầu tiên xông vào Tỵ Tuyết thành.”

“Không.” Kha Đô không kịp nghĩ, buột miệng: “Thuộc hạ khó lòng tuân mệnh!”

“Choang.” Thiết Soái tuốt thanh kiếm rời bao một nửa, rít lên: “Người dám chống lệnh?”

Kha Đô quỳ xuống, nghẹn ngào: “Thuộc hạ xin được chiến đấu với Cuồng Phong Sa Đạo, không dẹp xong chúng không về.”

Thiết Soái ngạc nhiên hồi lâu, bàn tay cầm kiếm từ từ lỏng ra, thở dài: “Người cho rằng không có sa đạo ngăn cản, tất cả sẽ không xảy ra?”

Kha Đô chống lệnh như vậy, vốn cho rằng sẽ chết, không ngờ lời lẽ của Thiết Soái bình thản lại, nghẫm nghĩ một lúc y càng kinh hãi, buột miệng hỏi: “Nếu sứ đoàn đến kịp kỳ hạn, Thiết Soái vẫn sẽ không bỏ qua cho Tỵ Tuyết thành?”

“Ta nói là giữ lời, bằng không làm sao phục chúng?” Thiết Soái tỏ vẻ nghi ngại lắc đầu: “Nếu Tỵ Tuyết sứ đoàn đến kịp, ta tất nhiên không làm khó.” Lại vỗ lên vai gã: “Người rất có đảm sức, ta đã không nhìn nhầm.”

Kha Đô được ông ta vỗ vai lại khen ngợi, lòng ấm lên: “Đại soái...”

Thiết Soái mỉm cười dịu giọng: “Đứng lên, bình thường ta vẫn nghiêm khắc nhưng trong lòng coi các người như con...”

Kha Đô mấy khi thấy ông ta như vậy? Từ bé gã lớn lên trong quân ngũ, kính trọng ông ta như người trời, thật sự coi chủ soái là cha, giờ nghe những lời ấm lòng như vậy, chợt thấy ủy khuất vô cùng, mũi cay xè. Gã suýt bật khóc thành tiếng, càng thêm lớn mật: “Đại soái mà không đáp ứng thỉnh cầu, Kha Đô nguyện quỳ đến chết...”

Thiết Soái vừa giận vừa buồn cười: “Người thỉnh cầu cái gì? Đi giết Cuồng Phong Sa Đạo hay muốn ta dừng tấn công Tỵ Tuyết thành?”

Kha Đô sững sốt, chợt Thiết Soái cười ha hả: “Người vì Hồng Cầm, chỉ bằng ta gả nàng ta cho người...”

Kha Đô kinh hoàng, vội lắc đầu: “Vạn lần không được, thuộc hạ kính trọng Hô Vô Nhiễm...” Gã buột miệng nói ra tên Hô Vô Nhiễm, vội dừng lời.

Thiết Soái cũng im lặng hồi lâu, khẽ bỏ tay, tim Kha Đô đập loạn lên, chậm rãi đứng dậy, không nói gì, chỉ sợ kích nộ ông ta.

Một lúc sau, mới nghe Thiết Soái thở dài: “Người không cần e dè. Hô Vô Nhiễm là một hán tử chân chính, ta cũng rất kính trọng y.”

Kha Đô thừa cơ: “Nếu Thiết Soái lui binh, vừa an ủi linh hồn Hô Vô Nhiễm trên trời, Hồng Cầm cũng tình nguyện lấy ngài, chẳng phải lưỡng toàn kỳ mỹ ư?”

Thiết Soái điềm đạm: “Người sai rồi, dù thế nào Hồng Cầm cũng không tình nguyện lấy ta.”

Kha Đô hỏi dò: “Đại soái thích Hồng Cầm cô nương?”

Thiết Soái trầm tư: “Lần đầu tiên thấy nàng ta, ta chỉ coi đó là một nữ tử phổ phổ thông thông, chẳng qua được trời cao ban cho sắc đẹp. Lúc nhát dao đó đâm vào ngực Hô Vô Nhiễm, ta mới biết nàng là người thế nào...” Ông ta thở dài, cơ hồ lẩm nhẩm: “Có hồng nhan tri kỷ như thế, Hô Vô Nhiễm có thể yên lòng ngâm cười chín suối.”

Kha Đô cẩn thận ngẫm nghĩ, Thiết Soái tuy không trực tiếp hồi đáp nhưng thần thái lộ ra rằng Hồng Cầm đủ khiến ông ta động tâm, bèn cẩn thận nói: “Nếu đại soái tha cho Tỵ Tuyết thành, dù không lấy được Hồng Cầm, cũng được cô nương ấy tôn trọng.”

Thiết Soái tỏ ra nghiêm túc: “Giữa ta và nàng, hoặc là bằng hữu chân thành nhất, hoặc là địch nhân, không có con đường thứ ba.” Ông ta hít sâu, trầm giọng: “Ta phải được nàng ta tôn trọng nhưng ta có phương thức riêng.”

Một truyền lệnh binh vội vàng chạy tới, quỳ một chân xuống: “Thủ lĩnh các doanh Chanh Cung, Lam Thương, Xích Dao, Tử Mộc, Hắc Vệ đã tập hợp tại trung quân trưởng, xin Thiết Soái chỉ thị sách lược công thành.”

“Được, ta đến ngay.” Thiết Soái ngẩng đầu, phất tay cho truyền lệnh binh lui trước, quay lại dặn Kha Đô: “Người bắt tất tham dự công thành, chuyên môn phụ trách trông nom Hồng Cầm, khuyên nàng đừng tuyệt thực. Công hạ Tỵ Tuyết thành rồi, người sẽ là khai lộ tiên phong đánh vào Bộc Hỏa Sa Mạc.”

Kha Đô nghe vậy, niềm vui trong lòng hóa thành khí lạnh, biết rằng có khuyên cũng vô ích, Thiết Soái không chịu từ bỏ việc tiến quân Tỵ Tuyết thành, dù sau này có quét sạch Cuồng Phong Sa Mạc cũng chỉ là bồi thường. Lòng già âu sầu, nhưng vẫn còn ôm một tia hy vọng vụn vặt, miễn cưỡng gọi một tiếng: “Đại soái!”

Thiết Soái hơi ngừng lại, không quay đầu mà khẽ nói: “Người nói thử xem, nếu Hồng Cầm không đâm nhát dao đó, ta có thật sự giết Hô Vô Nhiễm?”

Lòng Kha Đô như bị thiết chùy đập mạnh, không nói thêm được câu nào, ngây ngô nhìn theo bóng dáng hùng hồn của ông ta tan biến vào màn đêm đen nhánh...

9. Phá Thành

Tên mưa khắp không trung, sức gõ tấm dầu cháy rừng rực từ trên thành lăn xuống, đập vào binh sĩ công thành rồi lại đập vào tiền tháp mới được dựng ngoài thành, máy ném đá khối từ trong thành ra, trúng ngay đám đông nghìn nghịt.

Thêm một binh sĩ từ trên tường thành cao ngất rơi xuống, thêm nhiều chiến sỹ leo lên thang mây, không hề sợ hãi xông lên, tiến vào màn ánh sáng lạnh lẽo của binh khí.

Thang mây, lôi mộc, tạc lôi, xe bắn nỏ, máy bắn đá, xe công thành... liên tục được Tử Mộc doanh chuyển đến dưới chân Tỵ Tuyết thành. Trong lúc công thành chiến, Thiết Huyết kị binh vô địch thảo nguyên không phát huy được đặc tính linh động, đành lấy Lam Thương quân và Xích Dao binh làm chủ lực, Chanh Cung sư yểm hộ, dựa vào binh lực gấp ba địch thủ mà luân phiên xung kích.

Dựa vào tường cao lũy chắc, quân dân đồng tâm, Tỵ Tuyết thành kiên cường thủ suốt sáu ngày, dù lương thảo đầy đủ nhưng người ngựa đều mệt, tên đạn của địch nhân bay như mưa không ngớt, xem ra khó lòng giữ được thêm mấy ngày.

Tiếng hò hét vang lên mây cao, ai nấy chém giết đến hăng say, giết và bị giết chỉ xảy ra trong sát na, trong trận đại chiến thế này, sinh mệnh không còn quan trọng, song phương công hay thủ đều chỉ tuân theo một niềm tin đơn thuần: giết được càng nhiều địch nhân càng tốt.

Thiết Soái cầm trường thương, mặc bạch bào, cùng mấy truyền lệnh binh cưỡi ngựa đứng trên một mỏm núi cách Tỵ Tuyết thành hai dặm, chăm chú quan sát trận chiến tàn khốc. Truyền lệnh binh liên tục xuyên qua xuyên lại giữa chiến trường, truyền đạt chỉ thị của Thiết Soái cho các tướng lĩnh trong chiến cục.

Sau lưng Thiết Soái là hơn ngàn Hắc Y cận vệ tinh nhuệ nhất trong hàng ngũ Thiết Huyết kỵ binh, ai nấy quân dung chỉnh tề, cầm binh khí hạng nặng như trường mâu, đại phủ, sĩ khí cao ngất, sẵn sàng xuất phát. Họ nghe tiếng hò hét ngoài xa, thấy trận chiến cách đó hai dặm nhưng vẻ mặt vẫn lạnh lùng, chỉ đợi Thiết Soái hạ lệnh là sẽ xông vào chiến trường dùng trường thương và chiến đao báo thù cho các huynh đệ đã chết.

“Truyền lệnh Lam Thương quân và Xích Đao binh lùi lại.” Thiết Soái hạ lệnh, mấy truyền lệnh binh lập tức giục ngựa lao xuống, theo hiệu lệnh của soái kỳ, Lam Thương quân và Xích Đao binh công thành đang tiến như thủy triều liền lùi lại, mang theo mọi chiến sĩ thương vong. Chanh Cung sư hướng cả vạn mũi tên vào cửa thành nhưng không bắn ra, phòng bị đối phương xuất thành phản kích.

Chiến trường chợt trầm tĩnh lại, chỉ có tiếng rên rỉ liên tục truyền tới, tường thành đỏ máu cũng lở chỗ theo.

Một đại hán râu quai nón giục ngựa tiến lên, là Lam Thương quân đại tướng Mông Bác, tới trước mặt Thiết Soái liền nhảy xuống: “Lam Thương quân tổn thất năm trăm người, Xích Đao binh thương vong bảy trăm, địch nhân cũng kiệt lực, tổn thất thảm trọng, vật tư thủ thành của chúng cũng đã hết.”

Thiết Soái ngẩng đầu: “Lui xuống nghỉ, võ an binh sĩ bị thương.”

“Mong Thiết Soái cho thuộc hạ tục chiến đấu, thuộc hạ nắm chắc trong hai thời thần nữa sẽ phá được thành.” Mông Bác cúi đầu, che giấu ngọn lửa giận dâng tràn trong mắt: “Thuộc hạ sẽ phóng tay đồ sát ba ngày, giết hết người Tỵ Tuyết thành.”

“Lui xuống.” Giọng Thiết Soái đột nhiên nghiêm nghị: “Ngươi là chiến sĩ, không phải đồ phu.”

Mông Bác định nói thêm nhưng chạm vào ánh mắt lạnh lùng của chủ soái, không dám lên tiếng, giậm chân lui xuống.

Thiết Soái thở dài mấy tiếng cơ hồ không nghe rõ, không tiếp tục hạ lệnh.

Không ai biết ông ta nghĩ gì, chỉ khi ánh mắt sắc như lưỡi kiếm từ lá đại kỳ trên đầu Tỵ Tuyết thành nhìn xuống mấy trăm thi thể dưới đất mới phảng phất khiến người ta cảm nhận được nét ưu thương khôn tả bằng lời.

Hắc Y cận vệ chăm chú quan sát chiến trường, không hề lên tiếng, chỉ có chiến mã bất an gõ vó, thở hồng hộc.

Bầu không khí ngưng trọng như trước cơn mưa gió, một khi hai ngàn chiến sĩ dồi dào tinh lực phát động, Tỵ Tuyết thành sắp cận kiệt chống nổi sao?

Thiết Soái tỏ vẻ như thường, nhìn lên tường Tỵ Tuyết thành tàn phá loang lổ, lòng dấy một đôi chút phiền muộn. Tỵ Tuyết thành ngoan cường hơn ông ta tưởng, vốn cho rằng ba ngày là phá xong thành nhưng đến tận ngày thứ sáu vẫn chưa thể tấn công vào trong. Hiện tại thành đang lay lắt nhưng Thiết Huyết kỵ binh cũng thương vong thảm trọng, cừu oán với Tỵ Tuyết thành càng sâu, một khi phá được thành tất sẽ chém giết tiết hận, lúc đó chỉ e giữa ông ta với Hồng Cẩm vĩnh viễn không thể hàn gắn, dù đó không phải điều ông ta muốn.

Hiện tại, chỉ hạ lệnh một tiếng là Tỵ Tuyết thành sụp đổ, từ đáy lòng ông ta dâng lên niềm hối hận khôn tả. Thân là Thiết Huyết thống soái am hiểu binh pháp, biết rõ nhân tài nan cầu, hôm nọ thấy Hô Vô Nhiễm sáng khoái, lỗi lạc bất phàm, lập tức có hảo cảm, một lòng muốn thu phục. Nếu được y trợ giúp nhiếp phục Tỵ Tuyết thành, tình hình hiện thời dễ dàng hơn nhiều. Chỉ vì Hồng Cẩm quyết tâm gả cho y khiến ngạo khí trong lòng ông ta nên mới ước chiến trước mặt tam quân, dụng ý cho nàng thấy: dù Hô Vô Nhiễm anh dũng thế nào cũng không địch nổi song thương của Thiết Soái, tuy lập ra ước định mười chiêu giết chết y nhưng trong phút quan trọng nhất sẽ tha cho y, vừa uy chấn chúng tướng, lại khiến y quy phục.

Nhưng không ngờ nhất đao của Hồng Cẩm giết Hô Vô Nhiễm, buộc ông ta thành mũi tên đã căng dây, phải lập tức tấn công Tỵ Tuyết thành, giữ lấy tôn nghiêm của bậc thống soái trước mặt ba quân.

Hơn nữa thu phục Ty Tuyết thành là chiến lược vạch ra từ trước, có điều dùng vũ lực để rồi hao binh tổn tướng thế này không phải bản ý của ông ta.

“Nhắc cự mộc lên.” Hồi lâu sau, ông ta cũng phát lệnh.

Hắc Y cận vệ tránh thành một thông đạo rộng rãi, một cự mộc dài ba trượng, bề ngang cả trượng, đầu vót nhọn bọc sắt như mũi trường mâu được đưa tới. Sáu mươi Thiết Huyết kỵ binh mặc thiết giáp, đội thiết khô, chỉ lộ ra đôi mắt giống như Thiết Soái, cả vó ngựa cũng được bọc sắt. Ai nấy cầm thuẫn, tay kia cầm dây xích buộc với lưng ngựa, nối liền cự mộc.

Thiết Soái nhìn trời hít sâu một hơi, trường thương chỉ về Ty Tuyết thành. Hai ngàn người cùng hét vang chấn động thảo nguyên, giục ngựa lao tới.

Sáu mươi kỵ sĩ và cự mộc lớn hiêm thấy từ từ đi trước, Thiết Soái và hai ngàn Hắc Y cận vệ theo sau. Tốc độ tăng dần, đến cách Ty Tuyết thành nửa dặm, sáu mươi người quát vang, hợp lực nhắc cự mộc lên xông thẳng tới.

Sau mười đại lực sĩ mượn xung lực của sáu mươi thốt ngựa, không thành lũy nào chống nổi đại lực cỡ này, hà huống cửa Ty Tuyết thành lỗ chỗ như tổ ong.

Đó là cự mộc trận Thiết Soái dùng để công thành. Trên thảo nguyên, tác chiến toàn bằng vào cơ động, chỉ có thực lực như Thiết Huyết kỵ binh mới chế tạo được loại khí giới tấn công hiệu quả nhưng quá nặng này.

Người Ty Tuyết thành thấy trận thế là biết lợi hại, tên và đá tảng được phóng ra như mưa. Sáu mươi kỵ sĩ có thuẫn bài hộ thân, thỉnh thoảng có một hai người trúng đá, trúng tên nhưng những người khác không để ý, đẩy tốc độ lên cực hạn, như mũi tên rời dây lao tới cửa thành.

Chanh Cung sư dưới thành cũng đồng thời phát động, vạn mũi tên cùng bắn lên đầu thành, yểm hộ cự mộc trận xung kích.

Trên Ty Tuyết thành vang lên tiếng kêu ré hỗn loạn. Thiết Huyết kỵ binh hân dưng cái thế, nhưng cũng trọng thương thế này ở Ty Tuyết thành, một khi thành phá tất toàn thành sẽ phải chịu cảnh đồ sát. Người Ty Tuyết thành đều dốc sức, mặc kệ tên đạn của Chanh Cung sư, quăng hết bao cát, gỗ tẩm dầu, đá tảng xuống, chỉ mong chống nổi khối gỗ đập vào cửa thành.

Sáu mươi thiết kỵ đến dưới chân thành, tồn vong của cả ngôi thành treo trên đòn va chạm kinh chấn thiên địa này...

“Ầm.” Mặt đất rung lên, khói tung mù mịt, gạch gỗ, cát đá từ trên không bay xuống tứ tán, khúc gỗ khổng lồ va mạnh vào bức tường người Ty Tuyết thành vẫn tự hào.

Trong màn khói bụi, tiếng la hét không ngớt vang lên, cú va chạm này có thành công?

Thiết Soái quát lớn: “Xông lên.” Trường thương trong tay giơ cao, giật cương chiến mã, dẫn hai ngàn Hắc Y cận vệ xông vào cửa thành đầy khói bụi. Ông ta tính trước lần này sẽ phá hủy được cửa thành, bằng không hai ngàn người lộ hết trong tầm bắn của địch, tất tổn thất thảm trọng.

Hắc Y cận vệ thấy chủ soái tin tưởng như vậy, sĩ khí cao đến cực điểm, hô vang vung binh khí bảo vệ mặt, giữ vững đội hình theo trường xà chi trận bằm sát Thiết Soái.

Thiết Soái cười bạch mã đi đầu, hai ngàn cận vệ theo sát, tạo thành một con hắc long hùng dũng, cùng xông vào cửa thành.

Cát bụi ngút trời dần tan đi, cửa Ty Tuyết thành bị đục thủng một lỗ chừng hai trượng, sáu mươi thiết kỵ cũng không chống nổi đại lực, thân ngựa máu thịt bầy nhầy văng khắp nơi, mấy chục Thiết Huyết kỵ sĩ vung thương đấu với lính giữ thành. Thấy Thiết Soái như thiên thần dẫn Hắc Y cận vệ xông tới, lính giữ thành tan hết tâm chí, nhao nhao bỏ chạy.

Ba vạn thiết kỵ ngoài thành đồng thời phát ra tiếng hô chấn động đất trời, được các tướng lĩnh dẫn đầu xông vào Ty Tuyết thành. Cửa thành vừa phá, Ty Tuyết thành không còn gì chống lại Thiết Huyết kỵ binh, trở thành cá thối cho người ta chặt...

Thiết Soái giục ngựa đi đầu tiên vào thành. Quân dân trong thành biết là đại họa đã tới nên đều hỗn loạn, chạy khắp nơi như ruồi nhặng, một bộ phận quân đội lui vào nội thành. Nhưng phòng ngự trong đó yếu ớt, căn bản không chịu nổi một đòn, cả Tỵ Tuyết thành hoàn toàn nằm trong quyền khống chế của Thiết Huyết kị binh.

Thiết Soái một mình một ngựa đứng ở cửa thành, giờ ngang trường thương, gạt hết mấy mũi trường tiễn bắn tới, Thiết Huyết kị binh xông vào như thủy triều, vừa hô vang vừa bao vây sĩ tốt và bách tính chưa kịp lui vào nội thành.

Trong thành thỉnh thoảng vẫn có tên bay nhưng không tạo thành uy hiếp lớn, Thiết Huyết kị binh tách thành tiểu đội mười người một truy sát người Tỵ Tuyết thành. Mấy ngàn quân dân chưa kịp rút lui, tuy tản vào ngõ ngách bất khuất ứng địch nhưng trong tình trạng quần long vô thủ, không lâu sau đã bị Thiết Huyết kị binh đánh tan rồi tiêu diệt. Nhất thời trong thành hỏa quang xung thiên, khói bốc mù mịt, tiếng người gào khóc, ngựa hí vang, máu chảy thành sông như tu la đồ trường.

Thiết Soái sững sờ quan sát thảm kịch nhân gian này, nghe tiếng gào khóc chợt nghĩ đến Hồng Cầm: giết hết tộc nhân của nàng rồi, ông ta làm thế nào đối diện với ánh mắt cừu hận của nàng? Vừa nghĩ vậy, bao nhiêu tự hào khi phá được thành trong quá khứ tan sạch, nỗi đau thấm dâng lên. Ông ta có thể đánh bại Hô Vô Nhiễm trong mười chiêu, trong vòng sáu ngày hạ được Tỵ Tuyết thành nhưng không thể chinh phục nổi trái tim nàng.

Ông ta lắc đầu rũ sạch tạp niệm, trong thời khắc khẩn yếu này, sao lại nhàn rỗi đến mức nghĩ đến nàng nhỉ?

Tiếng hò hét tứ bề giảm đi, Xích Dao binh đại tướng Bá Luân Cổ, Tử Mộc doanh đại tướng Đậu Kiện, Chanh Cung sư đại tướng Bác Kiện cưỡi ngựa tới, ai nấy tỏ ra hưng phấn, cung kính hành lễ với vị thống soái vô địch rồi bẩm báo tình hình thương vong. Thiết Huyết kị binh trong thành cũng chấn chỉnh đội hình, chiếm hết những chỗ chỗ cao ráo hiểm yếu, chỉ đợi Thiết Soái hạ lệnh là tấn công vào nội thành.

Thiết Soái tạm thời rũ bỏ tâm sự, quay sang dặn một viên truyền lệnh binh mấy câu, y đến dưới chân thành hô to: “Thiết Huyết đại soái mời Tỵ Tuyết thành chủ đối thoại.”

Trong thành truyền lại thanh âm bi phẫn: “Thành chủ đã tuần thành, bọn ta và Thiết Soái không còn gì để nói, Thiết Huyết kị sĩ cứ việc dùng trường thương chiến đao đến đối thoại.”

Thiết Soái giơ tay ngăn Bá Luân Cổ không bật thành tiếng mắng, giục ngựa đến dưới chân thành, lớn tiếng nói: “Nếu các người đầu hàng hiện giờ, có thể giữ cho Tỵ Tuyết thành không bị diệt vong.”

Người trên thành cười ha hả: “Thiết Soái dùng hồng dùng âm mưu quỷ kế, cứ đến đi xem Tỵ Tuyết thành có sĩ tốt nào đầu hàng không?”

“Vù.” Một khối đá chừng trăm cân rơi xuống, Thiết Soái thần nhiên quét trường thương gạt đi, Thiết Huyết kị binh quát vang, định xông vào trong thành.

Thiết Soái mắt lóe tinh quang, định giục ngựa xông lên, Bá Luân Cổ tiến tới hai bước: “Đại soái bất tất tự mạo hiểm, tám ngàn Xích Dao binh đã chuẩn bị xong, Bá Luân Cổ xin được làm tiên phong.”

Đậu Kiện trầm ngâm: “Trong thành tuy không kiên cố như bên ngoài nhưng người đông ngõ hẹp, bất lợi cho kị binh mã chiến, nếu cố xông vào chỉ sợ thương vong rất nhiều, chi bằng từ từ tấn công.”

Thiết Soái trù trừ, Bá Luân Cổ tỏ vẻ không phục: “Người Tỵ Tuyết thành đã tan gan vỡ mật hết rồi, thuộc hạ xin được lập quân lệnh trạng, sau nửa thời thần sẽ xách đầu Tỵ Tuyết thành chủ đến gặp đại soái.”

Bác Kiện can: “Quan sát hành vi Tỵ Tuyết sứ tiết hôm nọ là hiểu tính tình của người trong thành, họ sẽ liều mạng chống trả, thuộc hạ tán thành đề nghị của Đậu tướng quân.”

Nhớ đến Hô Vô Nhiễm, dù kiên cường như Bá Luân Cổ cũng cúi đầu không nói.

Thiết Soái cũng ngây người, không ngờ thủ hạ lại tôn trọng Hô Vô Nhiễm đến vậy, nhất thời trầm ngâm khó quyết. Chợt nghe có người kêu to: “Thiết Huyết cận vệ Kha Đô xin được gặp đại soái.”

Chúng nhân quay lại nhìn, Kha Đô một mình một ngựa từ cửa thành tan nát phi như bay tới, thấy gã mặt mày vô vàng, mấy viên đại tướng nhìn nhau, không hiểu xảy ra chuyện gì. Chỉ mình Thiết Soái vẫn thần

nhân: “Truyền Kha Đô lên gặp.”

“Đại soái...” Kha Đô loạng choạng chạy tới, cơ hồ không kịp thở: “Thuộc hạ không làm tròn chức trách, Hồng Cẩm cô nương giấu lợi khí trong chăn, nghe tin Tỵ Tuyết thành bị phá, liền cắt mạch tự tận, hiện đang được cứu.”

Thân thể Thiết Soái hơi run lên, buột miệng hỏi: “Thế nào rồi?”

Kha Đô nhảy xuống ngựa, mắt ánh lệ: “Cũng may thuộc hạ phát hiện sớm nhưng mấy hôm liền cô nương không ăn gì, mất nhiều máu quá, hiện đã hôn mê.”

Thiết Soái thở phào, ngữ khí trở lại vẻ lãnh đạm: “Trước mặt ba quân, vì một nữ tử mà thất thái như vậy, người còn là Thiết Huyết cận vệ ư?”

Kha Đô quỳ xuống: “Tỵ Tuyết thành đã nằm trong quyền khống chế, thuộc hạ lớn mật xin đại soái thu binh...”

“Người nói gì?” Thiết Soái quát lên tức giận, kéo gã bật dậy. Trong khoảnh khắc đó, gã cảm thấy ông ta muốn quăng mình xuống nhưng rồi dừng lại lưng chừng, chưa bao giờ gã thấy ông ta nổi giận đến thế. Nhất thời gan mật gã tan hết, nhưng đã sớm gặt sống chết sang một bên, lơ lửng trên không gào to: “Nếu hiện giờ hóa địch thành bạn với Tỵ Tuyết thành, biến thành đại bản doanh của Thiết Huyết kị binh rồi nhất thống thảo nguyên, đời sau sẽ cho rằng đại soái quả quyết, nhân nghĩa vô địch...”

“Nhân nghĩa! Trên đại thảo nguyên chỉ tính đến vũ lực, không ai coi trọng nhân nghĩa.” Thiết Soái cười lạnh, chộp tóc Kha Đô nhắc lên, chỉ vào thi thể rải rác khắp thành: “Tỵ Tuyết thành diệt hơn ngàn chiến sĩ của ta, nếu không diệt tộc họ, ta ăn nói thế nào với thủ hạ?”

Kha Đô nhột nhạt mặt mày, bất chấp tất cả gào lên: “Nếu hôm đó Hô Vô Nhiễm nguyện nghe lời, Hồng Cẩm cam tâm gả cho ngài, tình hình sẽ thế nào?”

Thiết Soái hừ khê: “Dù vậy ta cũng sẽ diệt Tỵ Tuyết thành một lúc nào đó.”

Kha Đô gầm lên: “Có một tòa thành chết, chúng ta thu được gì?”

Thiết Soái rung động, quăng gã xuống đất, linh quang lóe lên trong óc ông ta, mắt lộ ra thần tình kì quái. Có lẽ ông ta còn cơ hội chinh phục Hồng Cẩm, một cơ hội nữa.

Ông ta ngoái nhìn chúng tướng sĩ, thần sắc mỗi người một khác, đều bị lời Kha Đô lay động. Từ Mộc doanh đại tướng Đậu Kiện định nói rồi thôi, Thiết Soái trầm giọng: “Đậu Kiện trí tuệ hơn cả, có lời gì nói mau.”

Đậu Kiện hơi do dự: “Đại soái minh giám, Kha Đô nói cũng có lý. Thiết Huyết kị binh tuy tung hoành thảo nguyên nhiều năm nhưng xưa nay chưa từng có căn cứ, hoàn toàn lấy chiến đấu nuôi chiến đấu, Tỵ Tuyết thành khác hẳn những bộ tộc du mục chúng ta chinh phục, đúng như Kha Đô nói, thu được tòa thành vật tư phong phú này, tiến có thể công thoái có thể thủ, thanh thế của chúng ta sẽ khác.”

Thiết Soái gật đầu, sự thật lúc trước ông ta gửi khiêu chiến Tỵ Tuyết thành cũng tính như vậy, tấn công thành không xuất phát từ nguyên nhân tức giận Hồng Cẩm mà do tính toán chiến lược. Muốn lập nên sự nghiệp, không chỉ cần thủ hạ anh dũng vô địch mà cả một đại bản doanh cung cấp lương thảo. Lúc trước ông ta tính rằng nên diệt Tỵ Tuyết thành rồi để Thiết Huyết kị binh tiếp quản, nếu khiến thần dân trong thành thần phục, không tổn hại đến chiến lực là tối thượng sách. Hà huống ba vạn Thiết Huyết tướng sĩ đi theo nhiều năm, để họ an gia lập thất ở Tỵ Tuyết thành coi như phần thưởng.

Ông ta trầm tư một lúc rồi hỏi chúng tướng: “Nếu hiện tại Tỵ Tuyết thành đầu hàng, các người có chịu thu binh?” Đoạn nhấn mạnh thêm một câu: “Ta chỉ vì kính trọng con người Hô Vô Nhiễm, không muốn giết hết tộc nhân của y.”

Đậu Kiện và Bác Kiện nhìn nhau, cùng lên tiếng: “Xin nghe tướng lệnh của đại soái.”

Thiết Soái nhìn Bá Luân Cổ, lần công nhập Tỵ Tuyết thành này, Xích Dao binh tổn thất nặng nhất, tự nhiên ông ta coi trọng ý kiến của y nhất.

Bá Luân Cổ im lặng một hồi, nhớ lại trường ác đấu giữa Hô Vô Nhiễm và Thiết Soái, đoạn giờ ngón tay cái: “Hảo hán tử!” Tuy y không xác định rõ thái độ nhưng hiển nhiên không muốn phủ định ý kiến của Thiết Soái.

“Được.” Thiết Soái chủ ý đã định, hạ lệnh cho chúng tướng: “Các người võ an sĩ tốt trước, lấy ổn định quân tâm làm trọng, chưa có lệnh của ta không được tấn công vào trong thành. Ai vi phạm cứ việc chém đầu.” Quay sáng bảo Kha Đô: “Đưa ta đi gặp Hồng Cầm.”

Kha Đô vạn lần không ngờ hành động mạo hiểm của mình lại có hiệu quả đến thế, nước mắt trên mặt chưa khô, lại lộ ra nụ cười như hài tử, lớn tiếng vâng lệnh, giục ngựa ra ngoài thành.

Thiết Soái trầm mặc suốt dọc đường như đang có tâm sự, Kha Đô thận trọng hỏi: “Đại soái lo rằng người Tỵ Tuyết thành không chịu đầu hàng?”

Thiết Soái lắc đầu, điềm đạm đáp: “Người Tỵ Tuyết thành chỉ vì cho rằng chắc chắn phải chết nên mới quyết liệt chống cự, nếu có sinh cơ sẽ tự đầu hàng.” Ngừng một lát lại nói: “Chỉ là Thiết Huyết kị binh tổn thương nghiêm trọng, ta chỉ sợ sau khi tiếp thụ Tỵ Tuyết thành đầu hàng sẽ khiến thủ hạ tướng sĩ không phục, lòng quân mà mất thì ngày sau làm sao thành đại nghiệp. Hà huống cừu hận song phương cực sâu, làm thế nào có được đời sống hòa bình cũng không phải chuyện đơn giản.” Trải qua nhiều biến cố, bất giác ông ta để lộ suy nghĩ cho Kha Đô biết.

Kha Đô ngẫm nghĩ: “Đại soái cả nghĩ rồi, Thiết Huyết tướng sĩ theo đại soái chinh chiến tứ phương cũng vì mong có ngày phong thê ấm tử, được sống trong hòa bình, tất sẽ hiểu cho khổ tâm của đại soái.”

Thiết Soái thở dài không nói gì, trung quân trưởng còn cách có mấy chục bước, trong lòng đột nhiên dậy lên ý niệm: “Nếu không vì Hồng Cầm, ông ta có tha cho Tỵ Tuyết thành?”

10. Điều Phương

Suốt mấy ngày, Kha Đô tận tâm phục thị nhưng nàng không thể tha thứ cho gã, cũng không nói câu nào. Cả ngày, gã trấn thủ ngoài trường, gồng mình nhẫn nhịn cái nhìn đầy địch ý của nàng.

Nàng không nhìn đến cơm nước mang tới, cố ý đập vỡ mấy cái bát, nhân lúc Kha Đô sơ ý, giấu đi một mảnh sắc nhất.

Nàng giữ mảnh vỡ trong tay, nắm lại đến nóng bừng lên, cắt cả vào lòng tay. Tự tay giết Hô Vô Nhiễm rồi, tử vong với nàng không còn gì đáng sợ nữa. Nàng còn chần chừ chưa tự tận bởi vẫn ôm ấp hy vọng vạn nhất, đợi Thiết Soái tấn công Tỵ Tuyết thành lâu ngày vô hiệu, nàng sẽ được tận mắt thấy đáng về thất chí của ông ta...

Nhưng hy vọng duy nhất này cũng thành công cốc, nghe tiếng mấy vạn Thiết Huyết kị binh hoan hô, nàng biết sau cùng Tỵ Tuyết thành cũng bị công phá, thân nhân bằng hữu tộc nhân đều bị tàn sát dưới vó ngựa, nàng sao có thể trộm sống.

Lúc đó nàng vô cùng bình tĩnh cắt cổ tay, dùng chút khí lực sau cùng, nếu Kha Đô không kịp thời phát hiện, chắc nàng cũng bình tĩnh tiến về phía tử vong.

Nàng vẫn nhớ có rất nhiều người vội vàng cầm máu cho mình, nàng muốn giãy giụa nhưng nào còn nửa điểm khí lực, rồi hôn mê. Đến giờ nàng vẫn mong sinh mệnh mình dần mất đi. Trong lúc mê man, nàng không ngừng mộng mị, chỉ khi chìm vào mộng, tất cả mới còn nguyên như trong quá khứ, nàng lại được ở cạnh phụ mẫu, thân bằng, tộc nhân, đương nhiên còn cả người nàng yêu thương nhất nữa.

“Ra hết cho ta.” Tiếng Thiết Soái đột nhiên vang lên, người hầu hạ nàng thi nhau thoái lui, rồi nàng cảm giác được một thân ảnh từ từ ngồi xuống, chăm chú nhìn gương mặt không còn chút huyết sắc của nàng.

“Hiện tại nàng còn đồng ý làm vợ ta không?” Giọng Thiết Soái vẫn lạnh lùng, không mấy may toát lên dao động tình cảm.

Hồng Cẩm từ từ trở lại hiện thực, nếu trong vòng mười ngày mà Thiết Soái hạ được Ty Tuyết thành, nhất định ông ta sẽ đến khoe mẽ. Nàng cố mở bừng mắt, định dùng tôn nghiêm của sinh mệnh cười nhạo “thành tựu” của ông ta, muốn nàng gả cho ông ta ư? Trừ phi ông ta chịu cưới một người chết.

“Nàng yên tâm, trong thành Ty Tuyết vẫn bình yên.” Giọng Thiết Soái như thể đang nói về một việc xa lạ: “Ta sẽ để nàng làm Ty Tuyết thành chủ, còn nàng là thê tử trên danh nghĩa của ta...”

Hồng Cẩm cả kinh: “Vì sao?”

“Vì Ty Tuyết thành, cả vì Hô Vô Nhiễm.” Giọng Thiết Soái điềm đạm: “Thiết Huyết kị binh sẽ ở lại Ty Tuyết thành, nàng chỉ cần vỗ an người trong thành và Thiết Huyết kị binh, khiến song phương sống hòa bình với nhau, giúp ta thành nghiệp lớn.”

Hồng Cẩm hiểu ngay, từ đầu nàng chỉ là cái cớ cho ông ta tiến quân, hiện tại nàng vẫn chỉ là một con cờ. Thứ nam nhân này quan tâm là “đại nghiệp”, Ty Tuyết thành hay Hô Vô Nhiễm chẳng qua là an ủi nàng, việc cưới nàng cũng không gì khác một lý do tạm thời.

Nụ cười trào phúng nở trên gương mặt nhợt nhạt, nàng phản kích: “Ta có thể làm trợ thủ cho ngài nhưng ta không muốn lấy người mình không yêu.”

Thiết Soái rùng mình: “Nàng không còn lựa chọn, quyết định của nàng can hệ đến sinh mệnh của tộc nhân.”

Hồng Cẩm cười khanh khách: “Không ngờ Thiết Soái lấy vợ cũng phải uy bức lợi dụ như vậy.”

Thiết Soái không đáp, mục quang dưới vành mũ ánh lên lẳng lẽ.

Hồng Cẩm đương nhiên biết mình không thể lựa chọn, thầm hạ quyết tâm, nghiêm mặt thốt: “Ta đáp ứng với ngài.”

“Được.” Thiết Soái đứng dậy, như thể không muốn nói thêm câu nào với nàng: “Nàng nên ăn một chút, một thời thần sau theo ta đi khuyên hàng Ty Tuyết thành.” Ông ta cũng nhận ra ngữ khí của mình quá lạnh lùng, bèn giải thích: “Song phương tử thương thảm trọng, để lâu sẽ sinh biến.”

Hồng Cẩm cũng biết không thể chần chừ, chặt vật bỏ dậy với lấy lương khô cùng nước bên giường, nhưng lại ngã gục xuống.

Thiết Soái cúi người xé nhỏ một chiếc bánh, đưa đến sát miệng nàng. Ánh mắt ông ta chạm vào cổ tay băng vải của nàng, tựa hồ ôn nhu hẳn.

Hồng Cẩm nuốt bánh, chậm chậm thốt: “Ngài có bao giờ nghĩ rằng hoàn thành đại nghiệp rồi có gì hay ho?”

Thiết Soái im lặng hồi lâu, cõi mũ đội đầu ra.

Gương mặt ông ta anh tuấn trầm ổn, mi dài đến sát tóc mai, mắt sáng như sao, gương mặt vuông chữ điền được chiếc cằm rộng nâng đỡ, duy có vết đao dài chừng bảy tấc vạch từ trái sang phải, vắt qua cả khuôn mặt, hình như vết đao có đã lâu, ăn sâu vào da thịt, cơ hồ tự mọc lên, tô thêm một phần kiên nghị, đồng thời đem về tà dị.

Ông ta không để ý đến thần sắc kinh ngạc của nàng, nhắc lại từng chữ: “Đó là vết thương ta mang từ lúc lọt lòng, đi theo ta đã mấy chục năm.”

Hồng Cẩm ngây người, hỏi theo phản ứng: “Vì sao lại có vết thương?”

Thiết Soái thở dài, nhìn lên nóc trướng: “Lúc đó trên thảo nguyên chiến hỏa liên miên, mẫu thân ta mới tân hôn bị người bộ lạc khác bắt về làm thê tử, chín tháng sau sinh ra ta, nam nhân cướp bà về định giết ta vì ta là tạp chủng của nam nhân khác, nếu không nhờ mẫu thân che chở, nhát đao đó đã chẻ ta làm đôi.” Ngữ khí ông ta bình thản, hình như đang nói về chuyện của người khác: “Chỉ e mẫu thân cũng không biết ta là con ai, nhưng từ lúc bảy tuổi ta đã rời nhà, quyết không gọi kẻ đó là phụ thân.”

Hồng Cẩm hơi run lên, cướp vợ người ta rồi tàn sát ấu tử, thảo nguyên bình thường vốn vô sự nhưng thật sự có những tục lệ khiến ai nghe thấy cũng lạnh mình. Xem ra lúc nhỏ, ông ta chịu không ít khổ cực, bất giác lòng nàng nảy sinh ý trắc ẩn: “Sau này ngài còn gặp lại mẫu thân chăng?”

Thiết Soái lắc đầu, đội mũ lên, lập tức trở lại dáng vẻ lạnh lùng của bậc thống soái: “Hai năm sau, bộ lạc đó bị tiêu diệt.”

Hồng Cẩm không nói gì, trong thế giới cá lớn nuốt cá bé này, giết và bị giết chẳng hề cần có lý do, kẻ thắng làm vua, vận mệnh của bất kỳ ai đều không nằm trong tay mình. Trong khoảnh khắc, nàng không còn hận Thiết Soái, thậm chí thấy rằng ông ta thật đáng thương, chỉ biết lấy chinh phục giữ cho bản thân không bị tổn thương, có lẽ chỉ khi chìm trong máu lửa, sinh mệnh ông ta mới được bình yên.

Nàng cất tiếng thở dài gần như không nghe rõ: “Hôm nay ngài diệt được Tỵ Tuyết thành, ngày sau đến lượt ngài thành kẻ thất bại dưới vó ngựa của người khác.”

“Không, ta không bao giờ thất bại.” Thiết Soái ngang nhiên thốt lên: “Ta phải nhất thống đại thảo nguyên, chỉ như thế mới không còn cảnh các bộ lạc tàn sát nhau, mới không còn cảnh thê ly tử tán, nhà tan cửa nát.” Ông ta khẽ kêu lên: “Thời đại không có kẻ mạnh quá thật bị ai hơn hết.” Đoạn cúi đầu nhìn Hồng Cẩm với ánh mắt chân thành: “Vì thế nàng phải giúp ta.”

Hồng Cẩm rung động, nàng không thể hiểu nổi nam nhân này, có lẽ không ai hiểu nổi ông ta.

Nhưng nam tử tinh tráng trong Tỵ Tuyết thành đa số chiến tử, còn lại hầu hết là người già, phụ nữ và trẻ con. Đúng như Thiết Soái dự liệu, ngay khi cơ hội sống xuất hiện, dù người Tỵ Tuyết tộc đầy huyết tính cũng đành chấp nhận khuất nhục đầu hàng. Dù gì, đối diện với Thiết Huyết kị binh đao thương sáng lóa, anh dũng vô địch, phản kháng cũng vô ích.

Sớm ngày hôm sau, Thiết Huyết đại quân chính thức tiếp nhận Tỵ Tuyết thành đầu hàng.

Thiết Soái chấp tay sau lưng đứng một mình trên thành lâu, ánh nắng mới lên biến ông ta thành một bóng hình khổng lồ, ánh xạ trên đầu ba vạn Thiết Huyết kị binh và hơn hai vạn người Tỵ Tuyết thành còn lại đứng dưới. Cơ hồ đó là vận mệnh không thể phản kháng của ngôi thành.

Cỏ xanh rung rinh trong gió, không khí đượm mùi thơm đặc hữu của thảo nguyên, ngoài xa là khoảng không mênh mông yên tĩnh, Phán Thanh sơn ngàn năm không đổi vươn cao sừng sững, dòng sông vẫn cuộn cuộn chảy về Khách Vân đại thảo nguyên như trước, cả đàn chim đen ngòm thường bay qua không trung cũng vẫn giữ thói quen. Huyết dịch chảy trên thành lâu đã được gió hong khô, ánh lửa trong thành tắt từ lâu, tường thành lở lóe vẫn giữ tư thế trầm tĩnh chờ che tất cả. Tỵ Tuyết thành lại khôi phục vẻ bình yên, chỉ còn những vết lỗ trên tường thành và mùi khói nồng đượm nhắc người ta nhớ đến trận kịch chiến.

Mấy vạn người tay không của Tỵ Tuyết thành bị ba vạn Thiết Huyết kị binh vũ trang đầy đủ vây kín. Theo yêu cầu của Hồng Cẩm, Thiết Soái chấp nhận cho phép dân thành không cần quỳ xuống đầu hàng.

Mấy vạn người dân lặng ngắt, gương mặt ai nấy tỏ vẻ bi phẫn và khuất nhục nhưng đành bất lực. Trong lúc nước mất nhà tan, thê ly tử tán, họ chỉ biết bị động tiếp nhận, nhìn thân ảnh cao lớn của Thiết Soái với vẻ bất an, lòng đầy sợ hãi, chỉ có điều, trong ánh mắt ngậy đại loáng thoáng ánh lên tia quật cường.

Áo giáp của Thiết Soái phản xạ ánh nắng, tà áo bào trắng phần phật, từ trên cao nhìn xuống tất cả, niềm vui khi chinh phục thành công khiến ông ta cười vang. Ông ta không muốn thay chiến bào nhuộm bụi, tựa hồ huyết y đầm máu càng tô thêm hào tình của kẻ thắng lợi sau cơn chinh chiến.

Nghe tiếng ông ta cười, ba vạn Thiết Huyết kị binh cũng giơ cao vũ khí, đồng thành gào hét, dùng ánh mắt sùng kính, cuồng nhiệt hoan hô vị thống soái chí cao vô thượng, cùng chia sẻ niềm vui thắng lợi.

Thiết Soái cười hồi lâu mới ngừng, giơ tay ngăn Thiết Huyết kị binh hoan hô, trầm giọng nói: “Tỵ Tuyết thành chủ ủy mị, không chịu giao cống vật, chống lại Thiết Huyết đại quân sáu ngày rồi bị phá thành. Vốn phải diệt hết Tỵ Tuyết thành báo thù cho những Thiết Huyết chiến sĩ đã chết nhưng bản soái không muốn lạm sát vô cớ, niệm tình Tỵ Tuyết thành chủ đã chết, không tính toán với người Tỵ Tuyết tộc nữa. Từ đây Tỵ Tuyết thành là đất của Thiết Huyết đại quân, sẽ đi chinh phục các bộ tộc trên thảo nguyên khác. Sau này, người Tỵ Tuyết tộc và Thiết Huyết chiến sĩ chung sống hòa bình, không được tranh chấp, ai vi phạm quyết không tha...”

Người Tỵ Tuyết thành đã chấp nhận mệnh vận an bài, dù bất mãn cũng phải nhin, ba vạn Thiết Huyết kị binh xôn xao, đúng như Thiết Soái, không tính đến việc chiến tranh khiến thù hận hai bên tăng lên, mà riêng việc hạ thành không được cướp đoạt tài vật mỹ nữ khiến những Thiết Huyết chiến sĩ đã quen với phát

tiết tận tình sau mỗi trận chiến không tưởng tượng nổi. Nhưng họ không dám vi phạm quân lệnh lớn tiếng ồn ào, về mặt tỏ ra bất mãn cùng cực.

Thiết Soái quát vang, giọng nói vọng vào tai mỗi Thiết Huyết chiến sĩ: “Trên đại thảo nguyên, ai luôn chiến thắng? Ai khiến địch nhân nghe tiếng cũng táng đờm đào tẩu? Ai là hùng sư uy danh vang dội? Ai là những chiến sĩ anh dũng chinh phục tất cả?” Ngự khí ông ta đầy mê hoặc khiến người khác hào tình bừng bừng, ba vạn thiết kỵ lại xung động, hình như quên hết bất mãn ban nãy. Ông ta ta hỏi câu nào, họ đều cùng hồi đáp: “Là Thiết Huyết chiến sĩ!”

“Đúng, chính là Thiết Huyết chiến sĩ anh dũng vô địch. Chúng ta không chỉ muốn chinh phục một mình Ty Tuyết thành, mà cả đại thảo nguyên, chúng ta mới là chủ nhân của vùng đất này, để đời đời truyền tụng uy danh.” Giọng ông ta sang sảng, lộ ra lòng tin kiên định cực độ: “Để đạt mục đích này chúng ta phải lập được căn cơ vững chắc, tăng cường lực lượng. Nên từ hiện tại chúng phải phải dừng chân ở Ty Tuyết thành, trùng kiến ngôi thành từ trong lửa chiến, để nó thành nhà cho chúng ta nghỉ ngơi.” Ông ta lại hít sâu một hơi: “Đợi đến ngày bình định thảo nguyên, nơi đây không còn là Ty Tuyết thành, mà trở thành đô thành của Thiết Huyết đế quốc.”

Lời lẽ cực kỳ hữu lực, chấn động lòng người, hào tình dâng lên không thể kìm nén lại, hóa thành tiếng hô cuồng nhiệt của mấy vạn người: “Thiết Huyết đế quốc! Thiết Huyết đế quốc!”

Mục quang Thiết Soái quét qua ba vạn tướng sĩ, lòng ngập hào tình, ông ta đã thành công gieo lòng tin tạo ra sự nghiệp ngàn đời vào mỗi Thiết Huyết chiến sĩ, từ giờ trở đi Thiết Huyết đại quân mới chân chính bắt đầu đại nghiệp chinh phục thảo nguyên.

Tiếng khóc bật lên từ trong đám người Ty Tuyết thành, như bị truyền nhiễm, nhiều người khác khóc theo. Có lẽ từ nay họ sẽ sống dưới bóng của Thiết Huyết kỵ binh mà vô lực phản kháng, chỉ biết câm lặng trở thành nô bộc của người khác, vận mệnh nằm trong tay kẻ khác, sống không bằng chết.

Tương lai mờ mịt, vận mệnh quay lưng, càng lúc càng nhiều người Ty Tuyết thành bật khóc, hòa lẫn vào tiếng Thiết Huyết kỵ binh hoan hô, tạo thành nỗi bàng hoàng như đến ngày tàn.

Thiết Soái nhìn người Ty Tuyết thành với vẻ khó chịu: “Các ngươi yên tâm, Thiết Huyết chiến sĩ chỉ không nường tay với địch nhân, lúc nào cũng tôn kính, bảo vệ bằng hữu. Sau này Thiết Huyết chiến sĩ và người Ty Tuyết thông hôn, đều là người một nước, sao phải bị thương?” Ông ta nhấn mạnh: “Để các ngươi yên tâm, ta sẽ cưới Hồng Cầm của Ty Tuyết thành làm vợ, lập Hồng Cầm Công Chúa thành chủ nhân ngôi thành, hóa giải cừu oán song phương. Sau đó ta sẽ dẫn Thiết Huyết đại quân dẹp tan Cuồng Phong Sa Đạo, kẻ thù nhiều đời của Ty Tuyết thành thay cho thành ý.”

Quân binh truyền lệnh dưới thành được ông ta dặn dò trước, lập tức hô vang: “Mời Hồng Cầm Công Chúa.”

Thiết Huyết kỵ binh y lời mở ra một thông đạo, Hồng Cầm không trang điểm, chỉ mặc áo thô trắng, mái tóc xõa xuống vai, tay cầm dây cương cười bạch mã. Kha Đô dẫn ngựa, dẫn nàng chậm chậm đi qua rừng đao thương của Thiết Huyết chiến sĩ, tiến về cửa thành.

Về mặt hư nhược của Hồng Cầm trắng nhợt vì mất máu, ánh nắng sớm chiếu sáng gương mặt bất khuất, dưới làn da gần như trong suốt, phảng phất thấy rõ từng mạch máu đập dồn dập vì phần nộ. Bạch y đón gió, tóc xanh phơ phất, tà áo phơ phới, thân thể gầy gò lắc lư, cơ hồ bất cẩn sẽ rơi khỏi lưng ngựa. Ai nấy đều sinh lòng muốn tiến lên đỡ nàng, lại sợ đao thương trong tay sẽ dọa nạt tinh linh không có ở chốn nhân gian kia, sợ đôi tay mình làm vấy bẩn thân thể thuần khiết...

Chúng tướng sĩ Thiết Huyết đại quân tuy nhìn thấy Hồng Cầm nhưng cự ly quá xa, hơn nữa tâm thần bị trận chiến kinh thiên giữa Thiết Soái và Hô Vô Nhiễm hấp dẫn, tận hôm nay mới biết thảo nguyên đệ nhất mỹ nữ có ma lực cỡ nào.

Phong tình thanh tục, vẻ đẹp tuyệt thế, đứng giữa ánh hàn mang của đao thương càng trái ngược, mỗi người vừa trải qua trường máu lửa đều cảm thấy một làn khí mát lạnh thấm vào tâm tì, lòng chìm trong yên tĩnh. Vạn người lặng ngắt, ngay người nhìn xuất trần tiên tử hạ phàm từ đỉnh tuyết sơn lấp lánh, chậm chậm đi qua.

Ánh mắt Thiết Soái nhìn Hồng Cầm chăm chăm, đến giờ ông ta mới phát hiện nàng mỹ lệ như thế, sắc hơn bất kỳ thanh bảo kiếm nào xuyên qua tim ông ta.

Hồng Cầm từ tốn liếc nhìn tộc nhân, không hề rơi lệ nhưng nhãn thần trống rỗng, nếu không vì vẻ đẹp, nàng chắc cũng sẽ chết trên chiến trường hoặc làm một người trong đám đông kia.

Nàng cảm giác được ánh mắt người Tỵ Tuyết thành nhìn mình vô cùng phức tạp, có người cảm kích, có người ngờ vực.

— Có lẽ họ nghĩ rằng nàng dùng cả tộc để đổi lấy phú quý vinh hoa.

“Hỡi các Thiết Huyết chiến sĩ tôn kính, ta biết có nhiều huynh đệ của các vị chết trong trận chiến, gục ngã dưới chân tường thành kiên cố của Tỵ Tuyết thành, các vị thà giết hết Tỵ Tuyết thành cũng không muốn tiếp nhận đầu hàng.” Giọng Hồng Cầm khe khẽ cất lên: “Các vị biết chăng? Người Tỵ Tuyết thành cũng như các vị, khóc thương cho tộc nhân đã chết, thê tử khóc chồng, hài tử khóc cha, lão nhân khóc con...”

Tất thấy binh sĩ lắng nghe lời nàng, đao thương giơ cao từ từ hạ xuống.

“Nếu không có trường chiến tranh này, Tỵ Tuyết thành vốn có thể tặng các vị mỹ tửu thuần hậu nhất, lời ca ngọt nhất, làm bằng hữu chân thành nhất trên mảnh đất an lành này, cùng uống rượu ca hát.” Hồng Cầm không khóc nhưng lời nói nghẹn ngào: “Nhưng hiện tại, chiến tranh kết thúc, bao người đã bỏ mạng, vì sao chúng ta không khoan thứ cho nhau? Vì sao còn coi nhau như cừu địch nữa? Ta tin rằng, những người chết rồi đều mang linh hồn cao quý, sẽ tha thứ cho những tội ác chúng ta từng phạm phải, sẽ mỉm cười trên thiên đường khi chúng ta khoan thứ cho nhau. Vì thế ta cầu xin các vị, hãy vì những người đã chết mà bỏ đao thương xuống, cùng sống hòa bình, xây dựng lại mảnh đất vừa qua chiến hỏa này.”

Binh sĩ cúi đầu, không ai lên tiếng, lời Hồng Cầm như nước suối rì rào rửa sạch tâm linh mỗi người, cuốn đi cừu hận, cuốn đi chiến ý, không ai còn muốn giết chóc nữa.

Hồng Cầm xuống ngựa trước cửa thành, cự tuyệt Kha Đô đỡ, từng bước đi lên đầu thành.

Thiết Soái sững sờ, tỏ ra không dám tin quan sát Hồng Cầm đến trước mặt mình, nhìn vào mắt mình, ngữ khí ẩn chứa nét kiên định cố chấp của hài tử: “Thiết Soái tôn kính, mong ngài hứa với ta trước mặt mấy vạn Thiết Huyết chiến sĩ và người Tỵ Tuyết thành, dưới thình không trong trẻo và mây trắng thuần khiết này rằng Thiết Huyết chiến sĩ vĩnh viễn không động võ với Tỵ Tuyết thành.”

“Ta đáp ứng. Chỉ cần người Tỵ Tuyết thành không chủ động gây sự, Thiết Huyết tướng sĩ vĩnh viễn là huynh đệ bằng hữu của người Tỵ Tuyết thành.” Thiết Soái lớn tiếng, rồi ho khẽ lúng túng, quay xuống nói với người Tỵ Tuyết thành: “Các người hãy nhớ, cứu các người không phải là tường thành kiên cố hay một vạn Tỵ Tuyết chiến sĩ, mà là hai người. Một là Tỵ Tuyết thành đệ nhất dũng sĩ Hô Vô Nhiễm, y đã cho thấy huyết tính ngoan cường bất khuất của người Tỵ Tuyết, còn lại là Hồng Cầm Công Chúa, nàng hy sinh bản thân đổi lấy bình an cho tộc nhân.”

Hồng Cầm hơi ngẩng đầu lên, mục quang trong vắt quét qua Thiết Soái, tựa hồ bắt mắt với lời ông ta.

Thiết Soái cười mãn ý, ông ta phải cho người thấy Tỵ Tuyết thành cảm giác rằng Hồng Cầm cứu họ, đương nhiên nàng hiểu rằng, tất cả do chính ông ta ban cho.

Đúng vậy, ông ta muốn dùng phương thức bá đạo chinh phục nàng, không để nàng cự tuyệt. Tay ông ta dứt khoát đặt lên vai nàng, ôm thân thể yếu đuối vào lòng, Hồng Cầm hơi run lên nhưng không đẩy ra.

Thiết Huyết chiến sĩ dưới thành hoan hô vang trời, trong lòng họ chỉ có tiên tử trên trời kia mới xứng với Thiết Soái vô địch.

Hồng Cầm hạ giọng: “Ngài tưởng rằng lấy được ta từ tay Hô Vô Nhiễm chăng?” Giọng nàng lạnh lùng.

Thiết Soái run người, trong khoảnh khắc, ông ta đột nhiên nảy ra nỗi tự ti, nếu không có mấy vạn sinh mệnh người Tỵ Tuyết thành, ông ta chinh phục được nàng chăng? Nhìn xuống tường thành nhuộm đỏ máu dưới chân, vẻ đẹp quả thật yêu dị.

Tay ông ta chậm chậm hạ xuống, từng tắc một rời khỏi vai Hồng Cầm, hạ giọng xuống: “Ta nói rồi, nàng chỉ cần làm thê tử danh nghĩa, ta không cần giành được nàng.” Mắt ông ta ánh lên tia kiêu ngạo: “Nàng

yên tâm, ta đã đáp ứng không gây khó cho Tỵ Tuyết thành, bất kể nàng có ở cạnh ta hay không đều không trọng yếu.”

“Ngài là vô địch thống soái, cái thể anh hùng được người đời nhắc tới. Nhưng ngài có biết chăng? Trong lòng ta, vĩnh viễn chỉ có một anh hùng.” Một giọt nước mắt rơi trên bàn tay băng lãnh của Thiết Soái, ông ta bất động, giọt nước mắt dần bị ánh nắng hong khô.

Thiết Soái trầm giọng: “Trong lòng nàng, ta là gì?”

Hồng Cẩm cười thê lương, như một đóa tường vi nở thắm trong đêm: “Ngài vẫn là một hài tử, một hài tử lưu lang phiêu bạt vì không muốn gọi cừu nhân là phụ thân.”

Tim Thiết Soái lần đầu tiên đập nhanh, tình cảm không thể tả bằng lời chảy trong lồng ngực. Ông ta đột nhiên nảy ra xung động muốn ôm nàng vào lòng, nhưng cố áp chế, ngón tay khẽ động.

Trong mắt hắc bạch phân minh của Hồng Cẩm nhìn xuống mấy vạn người Tỵ Tuyết thành, gương mặt ánh lên niềm vui. Nàng không phải là công chúa, họ cũng không phải con dân của nàng, nàng chỉ là một cô bé bình bình thường thường còn họ chỉ là tộc nhân, thân bằng, huynh đệ, tỷ muội của nàng. Đến hiện giờ, hy sinh của Hồ Vô Nhiễm, ba mươi Tỵ Tuyết chiến sĩ và chính nàng mới chân chính có giá trị.

Nàng bước nhanh hai bước, đứng ở mép tường thành, ngoái nhìn Thiết Soái mỉm cười kiên định mà quyết tuyệt, đoạn nhảy từ trên tường thành cao vút xuống.

Có lẽ, có lẽ Thiết Soái vốn có cơ hội giữ Hồng Cẩm lại nhưng tâm thần ông ta đang chìm trong lời lẽ và tuyệt thế phong tình của nàng, chỉ ngây người nhìn thân ảnh như đóa mây trắng thuần khiết từ tường thành rơi xuống rồi tan biến.

Bên tai ông ta vang lên tiếng hô kinh hãi của mấy vạn người, lập tức tỉnh mộng, mũi chân liên tục điểm lên tường thành, hóa giải xung lực rơi xuống, đáp xuống cạnh Hồng Cẩm, ôm tấm thân đỏ rực nhưng không còn trọng lượng nữa vào lòng...

Kha Đô đứng cạnh tường thành, tất cả xảy ra quá nhanh, gã tưởng rằng đang nằm mộng. Đầu tiên Hồng Cẩm từ trên đầu thành rơi xuống như đóa hoa tươi phát qua, rồi cả Thiết Soái xưa nay bình tĩnh cũng hét lên đau đớn: “Vì sao lại thế?”

“Vì sao lại thế?” Thiết Soái hỏi lại, lần này giọng nói ôn nhu cực độ, cố ngăn niềm ghen ngào trong cổ họng.

Máu tươi liên tục tràn ra khỏi ngũ quan Hồng Cẩm, gương mặt tú lệ vô song đau đớn đến méo mó, ý thức của nàng đã mơ hồ, không nghe thấy lời Thiết Soái, từng lời đứt quãng tuôn ra theo dòng máu trong miệng: “Người như ngài vĩnh viễn không biết rằng, tự do tươi đẹp đến thế nào...”

“Nàng cũng vĩnh viễn không biết...” Thiết Soái đột nhiên ngừng lời, chậm rãi đứng dậy, tay vẫn nắm chặt hai bàn tay lạnh ngắt của Hồng Cẩm.

Giải thích gì cũng vô dụng. Nữ tử này, nữ tử đầu tiên khiến ông ta động lòng, lại chết trước mặt ông ta, lấy đi tất cả kiêu ngạo cùng tôn nghiêm của vị thống soái vô địch.

Người Tỵ Tuyết thành hỗn loạn, nhưng bị Thiết Huyết kị binh vây quanh. Mấy viên đại tướng của Thiết Huyết đại quân lướt đến chân thành, vây quanh Thiết Soái, không ai dám lên tiếng, trong óc vẫn hiện rõ cảnh tượng vĩnh viễn không quên ban nãy.

“Kha Đô nghe lệnh!” Thiết Soái quát lớn: “Từ giờ trở đi, lập người là Tỵ Tuyết thành chủ, tiếp tục di chỉ của Hồng Cẩm Công Chúa, xây dựng lại Tỵ Tuyết thành.”

Kha Đô liên tục gật đầu, ghen ngào không thốt lên lời, chỉ cúi đầu để không ai thấy gã đang khóc.

Mấy viên đại tướng nhìn nhau, Bá Luân Cổ áp ứng: “Đại soái không nên bi thương...” Mới được mấy lời liền nhận ra không thỏa đáng, vội im lặng ngay.

Giọng nói lạnh lẽo của Thiết Soái cất lên: “Toàn quân bày trận, ta sẽ tự chọn ra ba ngàn Thiết Huyết chiến sĩ, ba ngày sau tiến quân Bộc Hỏa Sa Mạc, tiêu diệt Cuồng Phong Sa Đạo!” Ngực khí vẫn lạnh lùng như

trước, ánh mắt vẫn lảng lệ, nhưng không ai biết, phía sau lớp mũ che đầy mọi hỉ nộ ai lạc, gương mặt ông ta thế nào.

oOo

Phán Thanh sơn, cạnh Bộc Hỏa Sa Mạc, Thiết Soái và Kha Đô sóng vai giục ngựa. Cách họ hai mươi bước là ba ngàn Thiết Huyết kị sĩ tinh tuyển từ ba vạn quân, chủ yếu là Lam Thương quân và Xích Dao binh.

Ở đại mạc hành quân bất tiện, quý ở chỗ thần tốc, nên Thiết Soái chỉ dẫn theo ba ngàn người, hơn hai vạn còn lại lưu tại Tỵ Tuyết thành.

Thiết Soái im lặng suốt dọc đường, thấy đại quân sắp tiến vào Bộc Hỏa Sa Mạc, liền lên tiếng: “Lúc trước ta đồng ý để người làm tiên phong tiến công sa đạo nhưng cân nhắc rồi thấy nên để người ở lại vỗ an Tỵ Tuyết thành thì hơn. Dù sao người cũng tiếp xúc lâu nhất với người trong thành, hiểu rõ tâm tư họ, người có phục không?”

Kha Đô cúi người trên lưng ngựa, cung kính đáp: “Đại soái nhắc lên được, đặt xuống được, thuộc hạ tâm phục khẩu phục.”

“Người có biết vì sao ta không dẫn Hắc Y cận vệ tiến quân đại mạc?” Thiết Soái hỏi tiếp.

Kha Đô ngẫm nghĩ một chốc: “Thuộc hạ thấy lúc đại soái tuyển binh chú trọng đến thân thuộc hảo hữu của những tướng sỹ chết trận, Hắc Y cận vệ không tham dự công thành, cừ oán với Tỵ Tuyết thành ít nhất. Kha Đô tự nhiên minh bạch thâm ý của đại soái.”

Thiết Soái gật đầu: “Nhanh thì một tháng, lâu thì một năm, ta sẽ quay về cùng các người chinh phục thảo nguyên. Trong thời gian đó người phải tận lực hóa giải cừ oán giữa Tỵ Tuyết thành và Thiết Huyết đại quân, vỗ yên lòng quân.” Dừng lại một chút, ông ta tiếp lời: “Nếu có ai muốn ở lại Tỵ Tuyết thành sinh sống, người không nên ngăn cản.”

Kha Đô im lặng, từ lúc thấy Hồ Vô Nhiễm và Hồng Cầm thăm tử, gã đã chán ngán chiến trận, nếu không vì còn mang trách nhiệm, gã thà làm một bách tính tầm thường trong Tỵ Tuyết thành.

Thiết Soái buông lời băng gươm: “Ngưng Lộ bảo châu giữ cho thi thể ngàn năm không rửa nát, để vào huyết chúng của Hồ Vô Nhiễm và Hồng Cầm. Lập một tòa Dũng Sĩ điện và Công Chúa điện trong Tỵ Tuyết thành cho hậu nhân chiêm ngưỡng.”

Kha Đô gật đầu vâng lời, lấy can đảm hỏi: “Đại soái quên được Hồng Cầm cô nương ư?”

Thiết Soái nhìn Khách Vân đại thảo nguyên mệnh mang, lời lẽ ẩn chứa ý hỏi hân: “Nếu lúc đó nàng đồng ý cùng ta sống tự do trên thảo nguyên vô biên này, có lẽ ta đã không công hạ Tỵ Tuyết thành...”

Kha Đô thở dài, buột miệng: “Hôm đó Hồng Cầm đồng ý lấy ngài, dù là bắt buộc nhưng ngày tháng lâu dài tất sẽ nảy sinh tình cảm...”

Thiết Soái liếc nhìn, biết gã nghe được lời ông ta nói với Hồng Cầm tại soái trường. Kha Đô tự biết mình lỡ lời, không dám nói tiếp.

Thiết Soái không hề truy cứu, lại chìm vào trầm tư, dịu giọng: “Lúc nàng lâm chung có nói một câu rằng nam nhân như ta vĩnh viễn không biết tự do đẹp đẽ đến thế nào...”

Kha Đô nhớ lại tình hình ngày Hồng Cầm tự tận, lòng chợt buồn rầu: “Thuộc hạ thấy đại soái định đáp lại công chúa, sao lại dừng lưng chừng?”

Thiết Soái nhìn hoang mạc mệnh mang, buồn bã hồi lâu: “Vị nàng không nghe được lời hồi đáp của ta.” Đoạn hét vang, nhảy lên chiến mã, dẫn ba ngàn thiết kị tiến vào trung tâm sa mạc.

Kha Đô thở dài, nhìn theo khói bụi xa dần. Qua bao nhiêu biến cố, đột nhiên gã biết thêm nhiều điều, cũng còn nhiều điều vướng mắc trong lòng, không thể giải đáp được.

Giọng Thiết Soái vọng lại dằng dặc: “Thay ta đến trước mộ Hồng Cầm nói cho nàng biết -” Giọng nói vốn bình tĩnh chợt đượm nét ưu thương, nhưng lập tức trở nên lạnh liệt: “Nàng cũng vĩnh viễn không biết chinh phục là việc mỹ lệ đến thế nào đâu.”

Kha Đô thắm thẩu ngữ ý, tâm thần rung động, vội nhảy xuống ngựa bái lạy.

Đó là lần cuối cùng gã nhìn thấy Thiết Soái!

11. Vĩ Thanh

Trên đường mòn ở Phán Thanh sơn có ba ông cháu chậm chậm cất bước, lên đến đỉnh núi, lão nhân khoanh chân dựa vào gốc cây, hai hài tử sáu, bảy tuổi tung tăng đùa nghịch cạnh đó.

Gần đó cây cối xanh um, cỏ non mơn mẫm, trên thình không xanh biếc, phù vân nhõn nhõ, hình ảnh động tĩnh giữa lão nhân và hài tử trong tự nhiên tuyệt mỹ tạo thành cảnh trí như nét vẽ.

Lão nhân mặt mũi nhăn nheo, tóc bạc phơ phơ, chắc phải hơn trăm tuổi nhưng đôi mắt vẫn sáng rực hữu thần, nhìn Bộc Hỏa Sa Mạc vô biên hồi lâu không nói gì, cơ hồ đang chìm vào những chuyện quá khứ.

“Tổ gia gia đang nhìn gì vậy?” Hài tử mặt tròn nhận ra lão nhân ngậy người liền lên tiếng.

Lão nhân thở dài, chỉ vào vùng cát vàng mênh mang: “Các con biết không, năm xưa Thiết Soái từ đây tiến vào Bộc Hỏa Sa Mạc.”

Tiểu hài mặt tròn hỏi tiếp: “Thiết Soái là ai?”

Tiểu hài mặt gầy gò đứng cạnh cướp lời: “Đệ biết, đệ biết, Thiết Soái là một người...”

Tiểu hài mặt tròn tỏ vẻ hiếu kỳ: “Là người thế nào?”

Tiểu hài mặt gầy gò lắc đầu, đáp như đọc thuộc lòng trong sách: “Đệ nghe cha nói rằng nhiều năm trước Thiết Soái vì muốn tiêu diệt cường đạo ở sa mạc nên dẫn thủ hạ tiến vào, từ đó chưa quay lại...”

Tiểu hài mặt tròn thấy huynh đệ đặc ý, tỏ vẻ tức khí: “Thế thì sao, đệ có biết Thiết Soái là người thế nào? Dáng vẻ ra sao? Cao bao nhiêu? Có bản lĩnh gì? Lực khí cỡ nào?”

Tiểu hài mặt gầy gò tắc tị, đang định tranh biện, lão nhân liền vỗ nhẹ lên đầu cả hai, thông thả nói: “Võ công của Thiết Soái thiên hạ vô địch, sức mạnh của người còn hơn cả con lạc đà khỏe nhất sa mạc, thương pháp của người mãnh liệt hơn cả cơn bão lớn nhất ở thảo nguyên. Người dẫn đầu ba vạn Thiết Huyết chiến sĩ tung hoành vô địch khắp đại thảo nguyên, chưa từng thất bại...”

Hai hài tử cảm thấy thú vị, bất giác háo hức: “Vì sao Thiết Soái không quay về?”

Lão nhân thở dài: “Có người nói Thiết Soái và sa đạo đồng quy vu tận, có người nói Thiết Soái sa vào mê lộ nên không trở ra nữa, cũng có người cho rằng Thiết Soái sang bên kia sa mạc, lập ra một quốc gia hùng mạnh. Chân tướng thế nào thật ra không ai biết.”

Tiểu hài mặt tròn sững người một chốc đoạn lớn tiếng: “Con nhất định luyện thật tốt mã thuật và đao pháp, sau này đi đánh cường đạo.”

Tiểu hài mặt gầy gò bĩu môi: “Lấy đâu ra lắm cường đạo thế, đánh xong rồi sao?”

“À, ta sẽ đi lập ra một quốc gia, làm một quân vương tốt an bang định quốc...”

“Quốc vương không có tự do, đệ không làm.” Tiểu hài mặt gầy gò nhấn mạnh: “Đệ sẽ làm một dũng sĩ trên thảo nguyên, đi hành hiệp trượng nghĩa, bảo vệ người khác không bị bắt nạt...”

Tiểu hài mặt tròn bực mình: “Dũng sĩ chẳng có nghĩa lý gì, phải làm đại anh hùng đỉnh thiên lập địa như Thiết Soái.”

“Anh hùng, anh hùng...” Lão nhân cười khở, nghe lời con trẻ, bất giác lẩm bẫm, giọng nhỏ dần như đang trầm tư.

Tiểu hài mặt tròn cho rằng lão tán đồng, vỗ tay cười to: “Đệ xem, ngay cả gia gia cũng nói Thiết Soái là anh hùng, không nên làm du hiệp...”

Tiểu hài mặt gầy gò trong lòng không phục: “Vì sao Tỳ Tuyết thành chỉ có Dũng Sĩ điện cùng Công Chúa điện, làm gì có Anh Hùng điện?”

“Đó đều là truyền thuyết...”

“Không phải truyền thuyết, để nghe cha kể về câu chuyện giữa Hồ Vô Nhiễm và Hồng Cầm Công Chúa...”

“Chuyện thế nào, mau kể đi.”

“Không kể cho huynh nghe, kể huynh đi làm anh hùng.”

“Mau kể đi, kể đi.”

“Hi hi, không kể đâu.”

Hai hài tử cười đùa, cãi lộn, càng lúc càng đi xa, lão nhân hình như không nhận ra, chuyện xưa tựa đã xa ngái, lại như sống động trước mắt như mới xảy ra hôm qua.

Lão nhân ngẩng đầu nhìn vòm trời xanh biếc, tiếng gió lùa qua thê thiết, gió núi như tấm vải bố dày quất ngang mặt, cuốn theo vô số trần ai. Lòng lão dấy lên nỗi bi ai khôn tả: lưu truyền đến đời sau, hóa ra chỉ còn lại một đoạn tuế nguyệt mong manh. Truyền kì cũng thế, mỹ lệ cũng thế, việc đời cũng thế.

Dù tuyệt đại hào kiệt, cái thế kiêu hùng như Thiết Soái cũng chỉ để lại cho hậu nhân một đoạn truyền kì nhắc đến rồi quên ngay.

Câu chuyện bị lửa chiến rừng rực chôn vùi, mây khói mệnh mông che phủ đi rồi - có lẽ không còn ai biết đến nữa.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ti-tuyet-truyen-ky>